

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

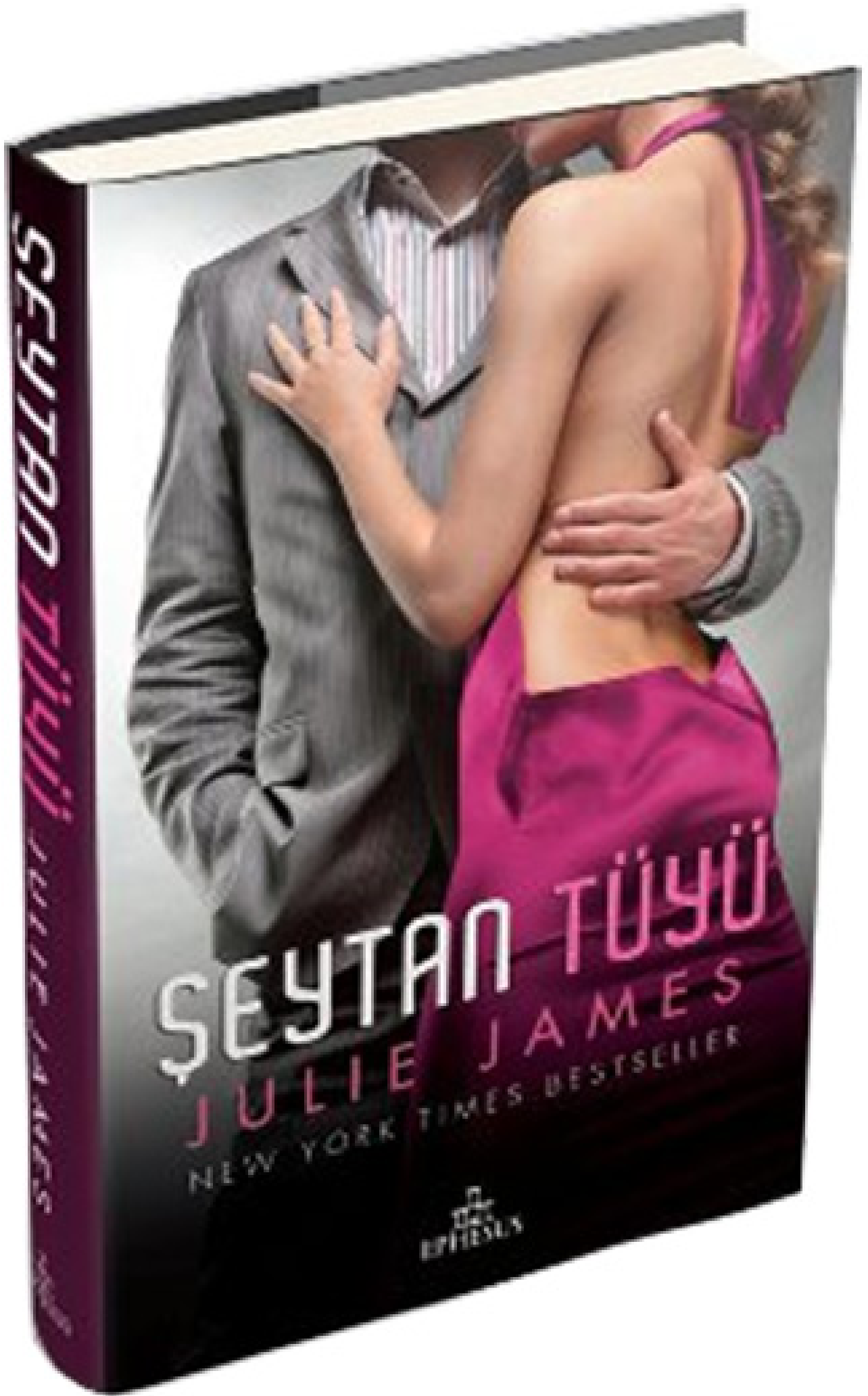
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİRİNCİ BÖLÜM

Cameron Lynde, Chicago kentindeki otuz bin otel odasının içinden seks maratonu yapmakta olan bir çiftte komşu olanını bulmayı başarmıştı.

“Evet! Ah evet! EVET!”

Cameron yastığı yine kafasına çekti ve son bir buçuk saattir yaptığı gibi, bu maratonun sonunda elbet biteceğini düşündü. Saat gecenin üçünü geçmişti ve otelde şöyle bol seslisinden, güzel bir sevişmeye itirazı yoktu ama bu son on dört “Ah Tanrım! Ah Tanrım! Ah Tanrım”dan önce, ‘bol sesli’ olmaktan çıkıp saçmalık haline gelmişti. Daha da önemlisi federal görevlilere yaptıkları indirime rağmen Peninsula’da konaklamak normal şartlarda bir federal savcı yardımcısının bütçesini aşardı ve Cameron sessizlik ile huzur bulamadığı için çok sinir olmaya başlamıştı.

Bam! Bam! Bam! Çift kişilik yatağının dayalı durduğu duvar öyle bir sallandı ki, Cameron yatak başının sarsıldığını hissetti ve bu hale düşmesine neden olan parkelere lanet etti.

Evdeki usta, hafta içi parkeler cilalandıktan sonra yirmi dört saat boyunca yere basılmaması gerektiğini söyleyince,

Cameron kendini şımartmaya ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Üç ay süren, yedi cinayet ve üç cinayete teşebbüs de dâhil olmak üzere çeşitli organize suçlarla itham edilen on bir zanlıya karşı yürütülen şantaj davasını daha geçen hafta bitirmişti. Bu davaya dâhil olan herkes, özellikle de savcılığını üstlenen Cameron ve diğer federal savcı yardımcısı çok yorulmuştu. Bu yüzden Cameron, parkelerin cilasası kuruyana kadar evden uzak durması gerektiğini öğrenince, bunu bir hafta sonu kaçamağına dönüştürme fırsatını da elbette kaçırmamıştı.

Başkası olsa evine beş kilometre mesafedeki bir otel yerine daha uzak, daha değişik yerlere gitmeyi tercih ederdi, ama Cameron'ın ilgisini çeken şey, inanılmaz pahalı ama fevkalâde dinlendirici bir masaj yaptırmak, ardından sakın bir gece geçirmek, ertesi sabah da yine aşırı pahalı açık büfeden, neden büfelerden mümkün olduğunca uzak durmaya karar verdiğini hatırlayana kadar tıkmaktı. Bunun için de Peninsula mükemmel bir yerdi.

Ya da en azından Cameron öyle sanmıştı.

“Seni iri, kötü çocuk seni! İşte orası! Ah, evet, tam orası! Durma sakın!”

Başının üzerine kapattığı yastık, kadının sesini boğmaya artık yetmiyordu. Cameron, gözlerini kapatıp sessizce rica etmeye başladı: *Sayın İri ve Kötü Çocuk Bey, her ne yapıyorsanız bitirene kadar sakın o bulduğunuz noktadan lütfen ayrılmayın.*

Kurumsal şarapçı/sanatçı Jim'le ilk ve son sevişmesinden beri bir orgazm için bu kadar yalvarmamıştı. Jim, 'kendi yolunu bulmak istediğini' söyleyip duran, ama

kadın bedeninin önemli noktalarına giden yolun yakınından bile geçmeyi beceremeyen bir adamdı.

İnlemeler saat 01.30 civarında başlamış, Cameron'ı da uykusundan uyandırmıştı. Uyku sersemliğiyle, aklına ilk gelen şey yan odada birilerinin kustuğu olmuştu. Ancak hemen arkasından ikinci bir kişinin inlemeleri, sonra da soluk sesleri, duvarın gümbürdemesi, bağırışlar ve bir de popoya inen şaplaklara benzeyen sesler gelmeye başlamış, Cameron 1308 numaralı odada gerçekte neler olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

GÜM-GÜM-GÜM-GÜM-GÜM-GÜM-GÜM-GÜM...

Yan odadaki yatağın duvara vurma sıklığı artmış, şiltenin gıcırtiları daha da hararetli bir hale gelmişti. Tüm rahatsızlığına rağmen Cameron yandaki adamın hakkını yiyemezdi; her kimse dayanıklılığına diyecek yoktu. Belki de Viagra almıştı. O küçük hapın, bir erkeğin dört saatten fazla iş üstünde kalmasını sağladığını duymuştu.

Yastığı kafasından çekip komodinin üzerinde duran saate baktı: 03:17. Eğer iki buçuk saat daha buna katlanmak zorunda kalırsa birilerini gebertecek ve muhtemelen bu odaya düşmesine neden olan resepsiyon görevlisinden başlayarak bir dizi cinayet işleyecekti. Zaten otellerde on üçüncü katın olmaması gerekmiyor muydu? Keşke batıl inançların etkisinde kalan bir insan olup başka katta kalmak isteseydi.

O anda hafta sonu kaçamak yapmaya kalkmayıp geceyi Collin veya Amy'de geçirmiş olmayı diliyordu. En azından homurtularla ciyaklamaların (evet, kız resmen ciyaklamaya başlamıştı) ahenksiz senfonisi yerine, hayatının

şu anki fon müziğini dinlerdi. Hem Collin, Peninsula'nın açık büfesindeki lezzetlerle yarışamasa da yumurta akından domatesli, çedar peynirli şahane bir omlet yapıyordu. İşte bu yüzden okulun son yılında üçü aynı evde kalırken Cameron yemek işini tamamen ona bırakmıştı.

Ah-ah-ah-ah-ah-BAM! Ah-ah-ah-ah-ah-BAM!

Cameron yatakta oturup komodinin üzerindeki telefona baktı. Otelin beş yıldızlı servisindeki her küçük kusuru şikâyet eden tiplerden olmak istemiyordu. Ama yan odadan gelen gürültü çok uzun süredir devam ediyordu ve gecesine neredeyse dört yüz dolar ödediği odada biraz uyumaya hakkı olduğunu düşündü. Otel yönetimine o ana dek bir şikâyet gitmediyse bu muhtemelen 1308'in köşede bulunmasından ve diğer tarafında da kimsenin olmamasından kaynaklanıyordu.

Telefonu alıp resepsiyonu aramak üzereyken yan odadaki adamın, Cameron'ın kurtuluşunu müjdeleyen muazzam bağırışı duyuldu.

Şap! Şap!

"Ahhh, geliyorrruuummmmm!"

Yüksek sesli bir inleme ve...

Mutluluk dolu bir sessizlik. Nihayet!

Cameron kendini tekrar yatağa attı. *Teşekkür ederim Peninsula Oteli tanrıları. Bu küçük rahatlama için gerçekten çok teşekkür ederim. Bir daha masajlarınızın aşırı pahalı olduğunu falan söylemeyeceğim, gerçi insanın sırtına losyon sürmenin yüz doksan beş dolar etmeyeceğini hepimiz biliyoruz ama...*

Örtülerin altına girip krem rengi kuş tüyü yorganını çenesine kadar çekti. Baş yastıklara gömülmüştü, uykuya dalmaya başlayana kadar birkaç dakika öylece yattı. Sonra yandan gelen bir ses duydu, bir kapının kapanma sesiydi bu.

Cameron gerildi.

Sonra...

Sessizlik.

Mutluluk veren dinginlik ve sessizlik hali sürdü. Uykuya dalmadan önce Cameron'ın düşündüğü son şey, kapının kapanmasının ne anlama geldiğiydi.

Birisinin o odaya sadece sevişmek için çağrılmış olduğundan şüphelendi.

BAM!

Cameron yattığı yerden fırlayıp oturdu, yan odadan gelen sesle uyanmıştı. Boğuk ciyaklamalar ve öncekinden daha sert, daha gürültülü şekilde duvara çarpan yatağın sesi geliyordu, komşuları bu sefer iyice saldırganlaşmışlardı sanki.

Saat 04.08'di. Ona otuz dakika gibi uzun bir süre boyunca rahat vermişlerdi demek ki.

Komşuları uğruna uykusunu gereğinden fazla ziyan ettiğine karar vererek, bir an bile kaybetmeden uzanıp yatağın yanındaki lambayı yaktı. Aniden bastıran ışığa alışmaya çalışırken gözlerini kırptırdı. Sonra başucunda duran telefonu kapıp numarayı tuşladı.

Telefon tek çalışta bir erkek sesi tarafında gayet nazik biçimde cevaplandı. “İyi akşamlar, Bayan Lynde. Konuk Hizmetleri’ni aradığınız için teşekkür ederiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Cameron boğazını temizledi, ama konuşmaya başladığında sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. “Bakın, gıcıklık etmek istemiyorum, ama 1308 numaradakilere bir şey yapmanız lazım. Duvara vuruyorlar, inlemeler, bağırımlar, şaplaklar iki saattir bitmek bilmiyor. Beni neredeyse bütün gece uyutmadılar ve anladığım kadarıyla yirminci sefere falan hazırlanıyorlar. Onlar için şahane bir şey tabii, ama benim için öyle değil ve bıktım artık, anlıyor musunuz?”

Hattın diğer ucundaki ses duyduklarından etkilenmiş benzemiyordu. Konuk Hizmetleri Departmanı bu tür beş yıldızlı sevişme çağrılarının yan etkileriyle uğraşmaya alışkın gibiydi.

“Elbette Bayan Lynde. Yaşadığınız sıkıntı için özür dilerim. Bu sorunu halletmesi için güvenliği hemen yukarı gönderiyorum.”

“Teşekkürler,” diye homurdandı Cameron, bu kadar kolay yatışmaya niyeti yoktu. Sabah müdürle konuşmaya karar verdi, ama o an tek istediği şey sessiz bir oda, biraz da uykuydu.

Telefonu kapatıp bekledi. Birkaç saniye durdu ve yatağın arkasındaki duvara baktı. 1308 numaralı odaya garip bir sessizlik çökmüştü. Acaba Konuk Hizmetleri’ni arayıp şikâyet ettiğini mi duymuşlardı? Tamam, duvar inceydi, tecrübeyle sabitti bu, ama o kadar ince olabilir miydi?

Hemen sonrasında 1308 numaranın kapısının açıldığını duydu.

Adi komşuları kaçıyordu.

Cameron yataktan hızlıca fırlayıp kapıya koştu, seks manyaklarını en azından şöyle bir görmeye kararlıydı. Kapıya yapışıp gözetleme deliğinden baktığı anda yan odanın kapısı kapandı. Bir an kimseyi göremedi, ama sonra...

Bir adam görüş alanına girdi.

Gözetleme deliğinden hafifçe biçimi bozulmuş, hızla hareket eden bir şekil gördü. Odasının yanından geçerken arkası dönüktü, o yüzden Cameron adamı çok iyi göremedi. Tipik bir yatak arkadaşı nasıl görünür bilmiyordu, ama bu adam uzunca boyluydu; kot pantolonu, siyah çizgili kadifeden spor ceket ve gri, kapüşonlu tişörtüyle gayet şıktı. Kapüşonu kafasına takmıştı, bu da pek olağan bir şey değildi. Adam koridordan geçip merdivenlere açılan kapıyı iterken bir şeyler Cameron'a tuhaf bir biçimde tanıdık geldi, ama bunun ne olduğunu çıkartmadan, adam gözden kayboldu.

Cameron kapıdan uzaklaştı. 1308 numaralı odada garip bir şeyler oluyordu. Belki adam Konuk Hizmetleri'ni aradığını duyup kaçmış, partnerini olan bitenle uğraşsın diye yalnız bırakmıştı. Belki de adam evliydi. Ne olursa olsun, güvenlik geldiğinde 1308 numaradaki kadının izah etmesi gereken çok şey olacaktı. Cameron, nasılsa uyanık olduğuna göre gözetleme deliğin başında bekleyip son sahneyi de izleyebileceğini düşündü. Yani kimseyi gizlice dinlediği falan yoktu ama... Evet, tamam, resmen gizlice dinlemektir bu.

Çok beklemesi gerekmedi. Takım elbiseli, muhtemelen otel güvenliğinden olan iki adam bir dakika içinde gelip 1308 numaranın kapısını çaldı. Cameron, merakla güvenlik görevlilerinin kapıyı çalıp beklemelerini, içeriden cevap gelmeyince omuz silkmelerini izledi.

“Bir daha denesek mi?” dedi daha kısa boylu olan.

Diğeri başıyla onayladı ve kapıya tekrar vurdu. “Güvenlik,” diye seslendi.

Cevap yoktu.

“Odanın bu olduğundan emin misin?” diye sordu ikinci adam.

İlki numarayı kontrol edip başını evet der gibi salladı. “Evet. Şikâyet eden kişi 1308 numara demiş.”

Adam dönüp onun odasına doğru bakınca Cameron sanki kendisini görebileceklermiş gibi bir adım geriye çekildi. Birden üzerinde sadece Michigan Üniversitesi tişörtüyle külotunun olduğunu fark etti.

Bir duraksama oldu.

İlk görevlinin, “Eh, ben bir şey duymuyorum şu an,” dediğini duydu. Adam üçüncü kez kapıya vurup, bir öncekinden daha yüksek sesle, “Güvenlik! Kapıyı açın lütfen!” diye seslendi.

Yine ses çıkmadı.

Cameron kapıya yaklaşp bir kez daha delikten baktı. Güvenlik görevlilerinin sıkıntılı bir şekilde bakıştıklarını gördü.

“Duşadıkları muhtemelen,” dedi kısa boylusu.

“Olabilir, belki de yine işe koyulmuşlardır.”

İki adam kulaklarını kapıya yapıştırdılar. Cameron, kendi tarafından duşun sesini duymaya çalıştı, ama hiç ses yoktu.

Uzun boylu görevli içini çekti. “Kuralları biliyorsun. İçeri girmek zorundayız.” Cebinden çıkardığı kart muhtemelen otelin ana anahtarıydı. Kartı kilide sokup kapıyı açtı.

“İyi akşamlar. Otel güvenliği. Kimse var mı?” diye seslendi. Omzunun üzerinden ortağına bakıp başını iki yana salladı. Ses yoktu. İçeri girip ikinci görevliye de kendisiyle gelmesini işaret etti. İkisi de odaya girince Cameron’ın görüş açısından çıkmış oldular ve kapı kapandı.

Anlık bir sessizlikten sonra Cameron duvarın diğer yanında birinin “Aman Tanrım!” diye bağırdığını duydu.

Cameron’ın yüreği hop etti. 1308’de her ne gördülerse, bunu iyi bir şey olmadığını biliyordu. Ne yapacağından emin olamadı ve kulağını duvara yaslayıp dinlemekle yetindi.

“Sen hemen kalp masajına başla, ben de 911’i arayayım!” diye bağırdı biri.

Cameron kapıya doğru koştu, kalp masajı yapmayı biliyordu. Kapıyı açtığı anda kısa boylu görevli de 1308’den koşarak çıkıyordu.

Onu görünce olduğu yerde kalması için elini kaldırdı. “Hanımefendi, lütfen odanıza dönün.”

“Ama söylediklerinizi duydum ve yardım edebileceğimi düşündüm, ben...”

“Biz hallediyoruz hanımefendi. Siz lütfen odanıza girin.” Görevli aceleyle uzaklaştı.

Cameron güvenliğin sözünü dinleyip oda kapısında durdu. Etrafa baktığında diğerk odalarda kalanların da partirtiyi duyduklarını, dehşet ve merak dolu ifadelerle koridora baktıklarını gördü.

Ona sonsuz gibi gelen birkaç dakikadan sonra kısa boylu görevli arkasında sedye taşıyan iki ilkyardım görevlisiyle geri döndü.

Üçü yanından geçerken Cameron, güvenlik görevlisinin duruma açıklayışını duydu. “Kadını yatakta bulduk. Tepki vermiyordu, biz de kalp masajı yapmaya başladık, ama hiç iyi görünmüyordu.”

O zamana kadar başka görevliler de olay yerine gelmiş, gri takım elbise giyen bir kadın kendini otel müdürü olarak tanıtip, herkesin odasında kalmasını rica etmişti. Cameron onun personele, koridor ve asansör sahanlığını boş tutmaları talimatı verdiğini duydu. On üçüncü katta kalan misafirler kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Cameron’ın duyduğu kadarıyla birbirlerine neler olduğunu soruyorlardı.

İlkyardım görevlileri 1308 numaralı odanın kapısında belirdiklerinde koridora bir sessizlik çöktü. Görevliler hızlı hareketlerle sedyeyi koridora çıkardılar.

Bu kez sedyede biri vardı.

Yanından geçerlerken Cameron sedyedeki kişiyi bir anlık da olsa görebildi. Bu bakış onun bir kadın olduğunu, hem sedyedeki çarşafı hem üzerindeki beyaz otel bornozuyla çarpıcı bir tezat oluşturan uzun, kızıl saçları olduğunu fark etmesine yetmişti. Cameron, kadının kıpırdamadığını da fark etti.

Görevlilerden biri sedyeyi iterken diğeri yanında koşuyor, kadının yüzünü kaplayan maskeyle oksijen pompalıyordu. Güvenlikten iki kişi ilkyardım görevlilerinin önünden gidiyor, geçecekleri koridorun açık olmasını sağlıyordu. Cameron ve anlaşılan birkaç kişi daha, kısa boylu güvenlik görevlisinin diğerine dönerek, polisin yolda olduğunu söylediğini duydular.

Polisten bahsedilmesi küçük bir kargaşaya neden oldu. Otelin konukları ne olduğunu öğrenmek istiyorlardı.

Müdür, kargaşayı yatıştırmak için konuşmaya başladı. “Endişelerinizi anlıyorum, duyduğunuz rahatsızlık için size en içten özürlerimi sunarım.” Sakin, nazik ses tonu tıpkı Cameron’ın telefonda konuştuğu Konuk Hizmetleri görevlisininkine benziyordu. Cameron, elinde olmadan acaba ortalıkta müşteri yokken de birbirleriyle böyle mi konuştuklarını, yoksa yemekhaneye indikleri anda alışılmış nezaketlerini ve *ben aslında Wisconsin’liyim* diye bağırarak o sahte Avrupa aksanlarını bir kenara mı bıraktıklarını merak etti.

“Maalesef şu noktada tek söyleyebileceğim, durumun son derece ciddi olduğu ve bir suç işlenmiş olabileceği,” diye devam etti müdür. “Bu meseleyi polise devredeceğiz. Hepinizden, polis gelip durumu değerlendirene kadar odalarınızda kalmanızı rica ediyoruz. Polisler geldiğinde büyük ihtimalle bazı konuklarımızla görüşmek isteyeceklerdir.”

Müdürün bakışları doğruca Cameron’a çevrildi. Diğerleri kaldıkları yerden homurdanıp fısıldaşmaya devam

ederken, kadın ona doğru yaklaştı. “Bayan Lynde sizsiniz, değil mi?”

“Evet.”

Müdür, kapıyı işaret etti. “Sakıncası yoksa size odanıza kadar eşlik edebilir miyim?” Bu Peninsula Oteli dilinde “Bence rahatına bak, çünkü o milleti dinlemeye meraklı kışın hiçbir yere gitmiyor,” demekti.

“Tabii,” dedi Cameron. Son birkaç dakikada ortaya çıkan durum yüzünden sarsılmış haldeydi. Bir federal savcı yardımcısı olarak suç unsurlarıyla muhatap olmaya alışkındı, ama bu seferki farklıydı. Bu, bir savcının tarafsız gözüyle incelediği bir dava gibi değildi, FBI tarafından hazırlanmış derli toplu kanıt dosyaları veya olay yeri fotoğrafları da yoktu. Bu kez suçun işlenişini kendi kulaklarıyla duymuş, kurbanı ve spor ceketli, kapüşonlu tişörtlü adam düşünülürse, büyük ihtimalle onu yaralayan kişiyi de kendi gözleriyle görmüştü.

Bunu düşününce tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Belki bu ürpertinin havalandırmalı koridorda sadece tişörtü ve iç çamaşırıyla dikiliyor olmasıyla da ilgisi olabilirdi.

Şahane.

Cameron sutyensiz, pantolonsuz birinin takınabileceği en ağırbaşlı tavırla tişörtünü bir santim daha aşağı çekip otel müdürünün peşinden, odasına doğru ilerledi.

İKİNCİ BÖLÜM

*T*ers giden bir şeyler vardı.

Chicago Emniyeti güya incelemeler yaparken Cameron, iki saattir otel odasına kısıp kalmıştı. Olay yerleri ve tanık sorgulamaları konusunda, bunun standart uygulama olmadığını anlayacak kadar bilgisi vardı.

Bir kere, kimse ona bir şey anlatmıyordu. Otel müdürü, Cameron'ı odasına götürdükten kısa bir süre sonra polis gelmişti. Orta yaşlı, kelleşmeye başlamış ve inanılmaz huysuz bir adam olan Dedektif Slonsky gelip kendini tanıtmış, odanın köşesindeki koltuğa oturmuş ve Cameron'ın ifadesini almaya başlamıştı. Cameron bunun öncesinde taytıyla sutyenini giyebilecek kadar yalnız kalabilmişti en azından, ama alelacele topladığı otel yatağında oturup polis tarafından sorgulanmak yine de ona garip geliyordu.

Dedektif Slonsky'nin ilk fark ettiği şey Cameron'ın saatler önce bıraktığı yerde, masanın üzerinde duran, oda servisinden sipariş verdiği, yarısı dolu şarap kadehiydi. Bu da akşamki alkol tüketimine dair pek çok soruya neden oldu. Cameron epey uğraştıktan sonra Slonsky'yi

kendisinin alkolik olmadığına ve beyanının bir nebze de olsa güvenilirliği olduğuna ikna etmeyi başarmış gibiydi. İçki konusunu ancak ondan sonra kapatabildiler ve Cameron, Slonsky'nin kendisini "memur" değil "dedektif" olarak tanıttığına dikkat çekti. Bunun cinayet bürosundan olduğu anlamına gelip gelmediğini sordu. En azından 1308 numaradaki kıza neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

Slonsky ifadesiz bakışlarını ona dikip ters bir tavırla, "Burada soruları ben sorarım, Bayan Lynde," demekle yetindi.

Cameron ifadesini vermeyi henüz bitirmişti ki, sivil giysili başka bir dedektif kapıdan başını uzatıp, "Slonsky, bir gelsene," deyip başıyla yan odayı işaret etti.

Slonsky yerinden kalkarak Cameron'a yine ifadesiz bir şekilde baktı. Cameron, adamın bu bakışı ayna karşısında prova edip etmediğini düşündü.

"Ben dönene kadar odadan ayrılmazsanız sevinirim."

Cameron ona gülümsedi. "Tabii, Dedektif." Bazı cevaplara ulaşmak için otoritesini kullanmayı düşünüyordu, ama henüz o noktaya gelmemişlerdi. Hayatı boyunca polisler ve ajanlarla muhatap olmuştu ve yaptıkları işe saygısı büyüktü. Gülümsemesinin asıl amacı Slonsky'ye onu rahatsız edemediğini göstermekti. "Elimden gelen her türlü işbirliğini yapmaya hazırım."

Slonsky ona şüpheyle baktı; muhtemelen sesinde alaycı bir ton olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Cameron bu bakışlarla sık sık karşılaşırdı.

Adam, "Odanızda kalmanız yeterli," deyip gitti.

Cameron, Dedektif Slonsky'yi bundan yarım saat sonra tekrar gördü. Dedektif bazı "beklenmeyen gelişmeler" nedeniyle hem Cameron'ın odada daha uzun süre kalması gerekeceğini, hem de kapıya bir görevli koyduğunu haber vermek için yanına uğradı. Ayrıca "onlar" Cameron'ı sorgulayana kadar cep telefonundan veya otelin hattından herhangi bir görüşme yapmamasının "talep edildiğini" de ekledi.

Cameron ilk kez başının dertte olup olmadığını merak etti. "Ben bu soruşturmada şüpheli miyim?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Cameron bunun resmi bir "hayır" anlamına gelmediğini fark etti.

Slonsky odadan çıkmak üzere döndüğünde, Cameron başka bir soru daha sordu. "Peki, 'onlar' dediğiniz kim?"

Adam başını çevirip ona baktı. "Efendim?"

"Demin 'onlar' beni sorgulamayı bitirene kadar telefon edemeyeceğimi söylediniz. Kimden bahsediyordunuz?"

Dedektifin yüz ifadesi bu soruyu yanıtlamaya niyeti olmadığını gösteriyordu. "Devam eden işbirliğiniz için teşekkür ederiz, Bayan Lynde. Fakat şimdilik tek söyleyebileceğim bu."

Slonsky çıktıktan birkaç dakika sonra Cameron gözetleme deliğinden dışarı baktı fakat kapısının önüne dikilen görevlinin kafasından başka bir şey göremedi. Dönüp yatağına oturdu ve saate baktığında neredeyse yedi olduğunu gördü. Televizyonu açtı; Slonsky bunun yasak

olduğundan bahsetmemişti sonuçta. Neler olduğunu haberlerden öğrenebileceğini umuyordu.

Kumandanın düğmelerine basıp otel yayınının “Hoş geldiniz!” ekranını nasıl geçeceğini bulmaya çalışırken kapısı bir kez daha açıldı ve Slonsky başını uzattı.

“Kusura bakmayın, televizyon da yok.”

Kapıyı kapattı.

“Allah kahretsin, kâğıt gibi ince bu duvarlar,” diye alçak sesle homurdandı Cameron. Kimsenin onu dinlediği yoktu, ama yine de tedbiri elden bırakmayacaktı.

“Dedektif Slonsky, kitap okumaya iznim var mı bari?” dedi boş odada.

Sessizlik.

Sonra koridordan, kapın ardından bir yanıt geldi.

“Tabii.”

Duvarlar o kadar inceydi ki, Cameron adamın bunu söylerken sırttığını duyabiliyordu.

“Bu iş iyice saçma sapan bir hal aldı. Biliyorsunuz ki benim de haklarım var.”

Cameron, kapısında duran polisle karşı karşıyaydı ve bazı yanıtlar almaya kararlıydı.

Genç polis memuru anlayışlı bir tavırla başını salladı. “Biliyorum hanımefendi. Özür dilerim, ama ben sadece bana verilen emirleri uyguluyorum.”

Belki otel odasında beş saattir—evet, tam beş saattir—tıkılıp kalmanın yarattığı sinir bozukluğundandı, ama ona

“hanımefendi” dedikçe içinden çocuğun boğazını sıkmak geliyordu. Cameron otuz iki yaşındaydı, altmış değil. Gerçi yirmi iki yaşındaki polis memurunu ‘çocuk’ olarak görmekle, gençlere yakışır şekilde hitap edilme hakkını da kaybetmiş olabilirdi.

Etrafta muhtemelen düzinelerce polis varken (bunu kendi gözleriyle göremiyordu, çünkü değil dışarı adım atmak, koridora bakmasına bile izin vermiyorlardı) bir memurun boğazını sıkmanın pek doğru olmayacağını düşünen Cameron taktik değiştirdi. Karşısındaki çocuk ya da adam belli ki otoritenin dilinden anlıyordu, belki bunu kendi lehine kullanabilirdi.

“Bakın, belki daha önce bahsetmem lazımdı, ama ben federal savcı yardımcısıyım. Chicago bürosunda çalışı...”

“Chicago’da yaşıyorsanız neden otelde kalıyorsunuz?” diye sözünü kesti Memur Çocuk-Adam.

“Parke yaptırıyorum da ondan. Her neyse konu şu ki...”

“Sahi mi?” Konuyla gerçekten ilgilenmiş gibiydi. “Ben de banyoyu elden geçirecek birini arıyordum. Evin ben-den önceki sahibi siyah beyaz mermerler, altın rengi armatürler falan yaptırmış. Playboy Malikânesi’ne benziyor. Bu kadar küçük bir iş için usta bulmayı nasıl başardınız?”

Cameron başını yana eğdi. “Bu sorularla konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsunuz, yoksa acayip bir tadilat merakınız mı var?”

“Muhtemelen ikincisi. Ayrıca zorluk çıkaracağınız izlenimini de edindim.”

Cameron gülümsemesini bastırdı. Memur Çocuk-Adam zannettiği kadar acemi değildi anlaşılan.

“Şöyle bir durum var,” dedi Cameron, “beni istemim dışında burada tutamazsınız, özellikle de Dedektif Slonsky’ye ifademi vermişken. Bunu biliyorsunuz ama daha önemlisi, ben de biliyorum. Bu soruşturmada olağandışı bir şeylerin döndüğü gayet açık. Mesleki nezaket gereği işbirliği yapmaya, zorluk çıkarmamaya hazırım ama burada oturup beklememi istiyorsanız sizden bazı cevaplar almak isterim. Bana bu cevapları verebilecek kişi siz değilseniz sorun yok, gidip Slonsky’yi ve konuşmam gereken her kimse onu da getirebilirsiniz.”

Memur Çocuk-Adam’ın anlayışsız biri olmadığı belliydi. “Bakın, uzun zamandır bu odada tıkalı kaldınız, biliyorum ama FBI’dakiler yan odada işleri biter bitmez sizinle konuşacaklarını söylediler.”

“Yani soruşturmayı FBI yürütüyor, öyle mi?”

“Bunu size söylememeliydim sanırım.”

“Olay neden onların yetki alanına giriyor? Bu bir cinayet vakası, değil mi?”

Memur Çocuk-Adam aynı tuzağa ikinci kez düşmedi. “Kusura bakmayın Bayan Lynde, ama benim de elim kolum bağlı. Soruşturmanın başındaki ajan sizinle bu konuyu konuşmamam gerektiğini özellikle belirtti.”

“Demek ki sizin yerinize o ajanla konuşmam lazım. Kim o?” Cameron, Kuzey Illinois Bölgesi savcılarından olduğu için daha önce Chicago’daki pek çok FBI ajanıyla çalışmıştı.

“Özel bir ajan. Adını bilmiyorum ama sanırım o sizi tanıyor. Bu odanın kapısında beklemem talimatını verirken, sizin yanınızda bu kadar uzun zaman geçireceğim için üzgün olduğunu söyledi.”

Cameron herhangi bir tepki göstermemeye çalıştı, ama bu duyduğu canını fena yakmıştı. Evet, beraber çalıştığı FBI ajanlarının çoğuyla iyi anlaştığı söylenemezdi, hatta bir kısmı üç yıl önceki bir olay yüzünden hâlâ onu suçluyorlardı, ama—çok şükür kilometrelerce öteye, Nevada veya Nebraska gibi bir yere taşınmış olan—tek bir ajan hariç, FBI’dan kimsenin onun hakkında böyle kötü konuşmayacağını sanıyordu.

Memur Çocuk-Adam özür diler gibiydi. “İçinizi rahatlatır mı bilmem, ama bence o kadar da kötü değilsiniz.”

“Teşekkürler. Peki,güya beni tanıyan bu meçhul özel ajanın söyleyecek başka bir şeyi var mıymış?”

“Sadece yaygara koparmaya başlarsanız onu çağırmamı söyledi.” Cameron’a şöyle bir baktı. “Yaygaraya şimdi başlayacaksınız, değil mi?”

Cameron kollarını kavuşturdu. “Evet, galiba.” Üstelik numara yapması da gerekmeyecekti. “Gidip o ajana deyin ki, 1307’deki yaygaracı kadın onu böyle oyalayıp durmalarından bıkmış. Ayrıca, bu güç gösterisini kesip benimle şahsen konuşmaya tenezzül ederse çok memnun olacağımı da ekleyin lütfen. Çünkü daha ne kadar böylece oturup bekleyeceğimi umuyor, gerçekten bilmek istiyorum.”

“Ne kadar dersem o kadar bekleyeceksiniz, Bayan Lynde.”

Ses yan kapıdan gelmişti.

Kapıya arkası dönüktü, ama Cameron bu alçak, kadife kadar yumuşak sesi nerede olsa tanırdı.

Mümkün değildi bu!

Döndü ve odanın diğer tarafında duran adamı süzdü. Adam tıpkı üç yıl önce son görüştükleri zamanki gibi uzun, esmer ve çatık kaşlıydı.

Cameron, zahmet edip sesindeki düşmanlığı gizlemeye kalkmadı. "Ajan Pallas... Şehre döndüğünüzü bilmiyordum. Nevada nasıldı?"

"Nebraska."

Cameron adamın buz gibi bakışlarından, zaten berbat başlayan gününün elli kat daha kötüleye gideceğini anlamakta geç kalmadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cameron, Jack'in yani FBI Özel Ajanı Pallas'ın Memur Çocuk-Adam'a şöyle bir bakmasını izledi.

"Teşekkürler Memur Bey, bundan sonrasını ben hallederim."

Polis memuru aceleyle odadan çıkıp Cameron'ı otel odasında Jack'le yalnız bıraktı. Jack'in bakışları buz gibiydi.

"Kendinizi epey büyük bir belaya bulaştırmışsınız."

Cameron sırtını dikleştirdi. Üç yıl geçmişti, ama bu adam onun hâlâ bir anda savunmaya geçmesine neden oluyordu. "Orasını bilemiyorum. Sayenizde neye bulaştığımdan falan haberim yok." Bir an durdu. Olan bitenin dışında tutulmaktan nefret ediyordu. "Yan odadaki kadına ne oldu?"

"Öldü."

Cameron başını salladı. Chicago Emniyeti'nden dedektiflerin ortalıkta olması bunu belli etmişti zaten, ama kadının öldüğünün teyit edilmesi onu yine de sarsmıştı. Birdenbire o otel odasından çıkmak için içinde büyük bir istek duydu. Ama Jack'in önünde herhangi bir tepki vermemek için kendini tutmayı başardı.

“Üzüldüm,” dedi sadece.

Jack masanın önündeki sandalyeyi işaret etti. “Oturamaz mısınız? Sormam gereken şeyler var.”

“Beni sorguya çekmeyi mi düşünüyorsunuz, Ajan Pallas?”

“İşbirliği yapmamayı mı düşünüyorsunuz, Bayan Lynde?”

Cameron içtenlikten uzak bir kahkaha attı. “Ne o? Bana sert mi davranacaksınız ?”

Jack’in gözleri hâlâ sert ve korkutucuydu. Cameron yutkundu. Silahlı ve onu kariyerini neredeyse mahvetmekle suçlayan erkeklerle alay ederken dikkatli olması gerektiğini hızlıca aklının bir köşesine yazdı.

Üç yıl önce tanışmalarını, Martino davasını konuşmak için ilk kez bir araya gelmelerini hatırladı. Daha önce Jack’le hiç karşılaşmamıştı. O zamanlar Cameron daha bir yıldır savcıydı, Jack de bu sürenin tamamını gizli görevde geçirmişti. Cameron amiri tarafından bölgenin en önemli davalarından birine, Martino soruşturmasına atandığında hem şaşırmış, hem de çok sevinmişti. Rob Martin (diğer adıyla Roberto Martino) Chicago’daki en büyük suç örgütlerinden birinin başı olarak FBI tarafından da, federal savcılık tarafından da gayet iyi tanınırdı. Ancak sorun, bunu kanıtlamak için yeterince delil bulabilmektir.

Özel Ajan Jack Pallas işte tam da bu noktada devreye girmişti. Görüşmelerinden önce Cameron amirinden Jack’in, Martino’nun örgütüne sızmak için iki yıl gizli görev yaptığını, ancak kimliği ortaya çıkınca FBI’nın onu görevden çekmek zorunda kaldığını öğrenmişti. Cameron’ın

amiri, Jack'in görevden çekilmesi konusunda ise onun Martino'nun on adamı tarafından bir depoda sıkıştırıldığını, mücadele edip kendini kurtardığını, bu esnada vurulduğunu anlatmıştı sadece. Cameron'ın öğrendiğine göre Jack, FBI'dan destek gelene kadar Martino'nun adamlarından sekizini öldürmeyi başarmıştı.

Jack, ortağıyla beraber ofisine girdiğinde Cameron'ı epey etkilemişti. Cameron, Jack Pallas'la tanışan hemen herkesin aynı tepkiyi göstereceğini düşünüyordu. Yırtıcı kahverengi gözleri, neredeyse siyah saçları, kirli sakallıyla kadınların—hatta erkeklerin—karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceği birine benziyordu. Sağ kolu alçıdaydı ve buna muhtemelen Martino'nun adamları neden olmuştu. Ajanların standart kıyafeti olan takım elbise yerine lacivert bir tişört ve kot pantolon giymişti. Cameron onun bu görünüşüyle FBI tarafından gizli görev için seçilmesine hiç şaşırmamıştı.

Üç yıl sonra, Cameron'a aniden çok küçük görünmeye başlayan otel odasında, gözleri için için kaynayan bir öfkeyle parlarken, bu kez üzerinde takım elbisesiyle kravatı olmasına rağmen hiç de daha az tehlikeli görünmüyordu.

"Bir avukatla görüşmek istiyorum," dedi Cameron.

"Siz avukatsınız, ayrıca zaten şüpheli olarak görülmediğiniz için böyle bir hakkınız da yok."

"Ne olarak görülüyorum peki?"

"Olayla ilgili bir şahıs."

Saçmalıktı bu. "Bakın, sizinle anlaşalım. Yorgunum ve oyun oynayacak halde değilim. O yüzden, bana neler

olduğunu anlatmaya başlamıyorsanız buradan çıkıp gidiyorum,” dedi Cameron.

Jack onun taytıyla Michigan tişörtüne baktı; bu tehdit yüzünden endişelenmişe benzemiyordu. Neyse ki kadın hâlâ iç çamaşırıyla değildi.

“Hiçbir yere gitmiyorsunuz.” Sandalyeyi çekip işaret etti. “Oturun.”

“Yok, sağ olun. Çıkıp gitme planımı uygulayacağım sanırım.” Jack’e, onun blöfünü görme fırsatı vermeden el çantasını kapıp kapıya doğru yürüdü. Eşyalarıyla uğraşacak hali yoktu, sonra alırdı nasılsa. “Sizinle tekrar görüşmek güzeldi, Ajan Pallas. Nebraska’daki üç yılın, hıyarlığını azaltmadığını gördüğüme sevindim.”

Kapıyı açtığında, odanın hemen önünde duran bir adama neredeyse çarpıyordu. Adamın üzerinde iyi kesimli gri bir takım elbise ve kravat vardı, Jack’ten genç görünüyordu ve siyahiydi.

Adam elindeki üç kahve bardağını tehlikeli bir biçimde dengelerken muhteşem bir gülümsemeyle Cameron’a baktı. “Kapıyı açtığınız için sağ olun. Neler kaçırdım?”

“Kapıdan fırlayıp gidiyordum. Az önce de Ajan Pallas’a hıyar dedim.”

“Eğlenceliymiş. Kahve alır mısınız?” Bardaklardan birini uzattı. “Ben Ajan Wilkins.”

Cameron omzunun üzerinden arkaya baktı. “İyi polis, kötü polis numarası mı? Elinden bu kadarı mı geliyor, Jack?”

Jack kapıya doğru yürüdü ve gelip Cameron'ın tepesine dikildi. "Elimden neler geldiğimin bilsen şaşarsın," dedi korkutucu bir tavırla. Spor ayakkabı giydiği için kendine küfredip duruyordu, Jack Pallas'la yüz yüze gelmek için en az sekiz santim yüksekliğinde topuğa ihtiyacı vardı. O zaman bile ancak çenesine gelirdi. Tabii taytın altına Manolo ayakkabılarını giyse tam bir budala gibi görüneceğini söylemeye bile gerek yoktu.

Wilkins kahve bardaklarıyla ikisini işaret etti. "Siz tanışıyor musunuz?"

"Bayan Lynde ve ben bir davada *neredeyse* beraber çalışma zevkine erişmiştik," dedi Jack.

"Neredeyse mi? O nasıl oluyor?" Olanları bir anda kavrayan Wilkins, Cameron'a döndü. "Bir dakika, yoksa... Cameron Lynde mi? Adınız tanıdık gelmişti. Tabii ya, siz federal savcılıktansınız." Adam gülerken kahverengi gözleri parladı. "Hani Jack'in şey dediği..."

"Sanırım Ajan Pallas'ın ne dediğini hepimiz gayet iyi hatırlıyoruz," diye sözünü kesti Cameron. Üç yıl önce Jack'in söyledikleri, utanç verici bir şekilde bütün ulusal kanallarda neredeyse bir hafta boyunca yayınlanmıştı. Bu sözleri, hem de Jack yanı başındayken tekrar duymak istemiyordu. İlk seferi yeterince utanç vericiydi zaten.

Wilkins başını saldı. "Tamam, sorun değil." Bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "Yani bu... Bayağı tuhaf bir durum."

Konuyu değiştirmek isteyen Cameron kahveyi işaret etti. "Normal mi, kafeinsiz mi?"

“Normal. Zor bir gece geçirdiğinizi duydum.”

Cameron, kahve bardaklarından birini aldı. Yirmi üç saattir ayakta ve adrenalin artık işe yaramıyordu. Kahvesinden bir yudum içip minnetle içini çekti. “Teşekkür ederim.”

Wilkins de bir yudum kahve içti. “Olay budur işte, kahve içip sohbet eden üç kişiyiz şurada. Ne dersiniz, kalıp bize dün gece olanları anlatmak ister misiniz?”

Cameron, bu sözler üzerine neredeyse gülümseyecekti. En azından Wilkins sevimli, mantıklı bir adama benziyordu. Ortağı belirlenirken kısa çöpü çekmesi onun için büyük şanssızlıktı.

“Hiç fena değilmiş,” dedi Cameron.

Wilkins sırtarak baktı. “Kahveyi mi diyorsunuz, yoksa iyi polis numarasını mı?”

“İkisini de. Eğer siz bana soru sormak istiyorsanız Ajan Wilkins, memnuniyetle yardımcı olurum.”

Cameron döndü ve Jack’in yanından geçip tekrar odaya girdi. Jack ile Wilkins peşinden gelirken, masanın önündeki sandalyeye oturdu. Bacak bacak üstüne atıp FBI ajanlarına baktı.

“Konuşalım bakalım.”

Jack, karşısında Cameron Lynde değil de bir başkası olsa bu tavırları eğlenceli bulurdu muhtemelen.

Ama burada Cameron Lynde söz konusuydu ve Jack gülmüyordu. Hatta durumla ilgili hiçbir şeyin eğlenceyle uzaktan yakından alâkası yoktu.

Kadını önceki gece olanlarla ilgili sorgulama işini Wilkins'e bıraktı. Bunun sebebi Cameron'ın onunla konuşmak istememesi değildi. Cameron Lynde'in isteklerini zerre kadar umursamıyordu, ama kadının Wilkins'e çok daha iyi karşılık verdiği bir gerçektir. Geçmişlerini düşününce bunda şaşırtıcı bir taraf yoktu gerçi. Jack için önemli olan yürüttüğü soruşturmaydı ve kişisel sorunların bu işi baltalamasına izin verecek değildi.

Jack, Wilkins'le beraber Peninsula Oteli'ne geldikleri zaman Dedektif Slonsky onlara 1307 numaralı odadaki tanığın adını söylediğinde bunun bir oyun olduğunu, Chicago'ya gelişi şerefine yapılan bir eşek şakasına maruz kaldığını sanmıştı. Olay yerine girerken bile aklından bunun bir olasılık olduğunu geçiriyordu. Ortalıkta kimse yoktu sonuçta. Slonsky ilkyardım görevlilerinin kurbanı hayata döndürmeye çalıştıklarını, Northwestern Memorial'a götürdüklerini söylemişti.

Sonra videoyu görmüştü.

Jack ancak videoyu gördükten sonra, sabaha karşı saat beşte amirinin aramasının ve Chicago Emniyeti görevlilerinin karşı karşıya olduklarını düşündüğü şeyi kontrol etmesini istemesinin özenle hazırlanmış bir şaka olmadığını anlamıştı. Önceliği ise bu konunun FBI'ın yetki alanına girip girmediğini belirlemektir.

Bu sorunun yanıtı Cameron Lynde'deydi. Eğer Jack, onun anlattığı hikâyeye inanırsa FBI'ın kendi soruşturmasını

yürütmekten başka seçeneği kalmayacaktı. Bu yüzden tek isteği kadını Wilkins'in başına sarmak olsa da, böyle bir şansı olmadığını biliyordu.

Jack, odanın köşesinde dikilip onu izledi. Doğal olarak bitkin bir hali vardı. Nedense boyu hatırladığından daha kısaydı sanki. Herhâlde üç yıl önce tüm görüşmelerini mesai saatlerinde yaptıkları ve onu hep topuklu ayakkabıyla gördüğü içindi.

Evet, Cameron Lynde'i ve yüksek topuklu ayakkabılarını hatırlıyordu. Hatta üç yıldır görüşmemelerine rağmen ona dair hatırladıklarının bu kadar detaylı ve doğru olmasına şaşırmıştı. Uzun kestane rengi saçlarını, kristale benzeyen mavi-yeşil gözlerini, bir zamanlar—çok kısa süre için de olsa—hayranlık duyduğu tavırlarını hatırlıyordu.

Bunları unutmamasına şaşırmamalıydı tabii, ne de olsa bir FBI ajanıydı ve ayrıntıları aklında tutmak, işinin bir parçasıydı.

Tabii Cameron Lynde'in, bazı erkeklerin göz kamaştırıcı bulduğu bir kadın olması da bu ayrıntıları hatırlamasını kolaylaştırmıştı.

Jack'e göre bu durum, kadının tam bir cadaloz olmasını daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Neyse ki bu sefer kestane rengi uzun saçları atkuyruğu yapılmış, mavi-yeşil gözleri de uykusuzluktan donuklaşmıştı. Taytıyla Michigan tişörtü sevimliydi, ama cadalozluk faktörünün etkisiyle Jack bunu kolayca görmezden geldi.

“Konuk Hizmetleri’ni aramaya,” diyordu Cameron, “beni ikinci kez uyandırdıklarında karar verdim.”

“Biraz geriye gidebilir miyiz?” Köşede duran Jack araya girince Cameron şaşırdı, ifadesini vermeye başladığından beri ilk kez sesi çıkıyordu.

“Uykuya dalmadan hemen önce ne duyduğunuzu anlatın. Yandaki sesler tekrar başlamadan önce.”

Cameron tereddüt etti. Onun sorularına cevap vermek istemiyordu, hatta ona herhangi bir şey söylemek de istemiyordu, ama bir kere işbirliğine başladıktan sonra başka bir seçeneği kalmamıştı.

“Kapının kapandığını duydum, biri odadan çıkmış gibiydi.”

“Duyduğunuz sesin odanın dış kapısından geldiğinden emin misiniz?” diye sordu Jack.

“Evet.”

“Ama o zaman kimsenin gidip gitmediğine bakmazdınız, değil mi?”

Cameron başını salladı. “Hayır. Ondan sonra oda bir süre sessiz kaldı. Belki yarım saat kadar.”

“Sizi uyandıran seslerden bahsedin.”

Cameron, sorgulamayı devralmış olduğu için Jack’e doğru döndü. “Neyi bilmek istiyorsunuz, Ajan Pallas?” dedi alaycı bir nezaketle.

“Söyledim ya. Ne duyduğunuzu bilmek istiyorum.”

“İlk fasılda gelen seslerden pek farklı değildi,” dedi Cameron meydan okur gibi.

Jack başını yana yatırdı. "Öyle mi? İlk fasılda yanda-kilerin seviştiğini duyduğunuzu söylemişsiniz."

"Evet, açıkçası popoya inen şaplaklar ve 'geliyorum' çığlıkları öyle düşündürdü."

Jack, durduğu köşeden uzaklaşıp ona yaklaştı. "Peki, ikinci kez uyandığınızda şaplak sesi duydunuz mu?"

"Hayır."

Jack, Cameron'ın yüz ifadesinden onun bir çapraz sor-gunun sorgulanan tarafı olmaktan hiç hoşlanmadığını an-ladı. "Peki ya 'geliyorum' çığlıkları? Onları duydunuz mu?"

"Ciyaklamalar duydum."

"Ama yaklaşmakta olan orgazmları ilan eden bir şey yoktu, değil mi?"

Cameron ona dik dik baktı. "Ne demek istediğinizi anlattınız, Ajan Pallas."

Jack daha da yaklaşıp gözlerini ona dikti. "Demek iste-diğim şu, Bayan Lynde. Yorgun olabilirsiniz, ama bu yarım yamalak bir ifade vermek için yeterli mazeret değildir."

Cameron'ın gözleri öfkeyle yanıyordu. Sonra bir an durup başını salladı. "Haklısınız."

1308 numarayla ortak olan duvara baktı. "İkinci kez uyandığımda, yatağın duvara vurduğunu duydum. Bu se-fer ses daha yüksekti, ama sadece birkaç kez oldu. Sonra, dediğim gibi, bir ciyaklama duydum."

"Kadın sesi mi, erkek sesi mi?"

"Kadın. Ses boğuktu, sanki yüzüne battaniye veya yastık kapatılmış gibi." Cameron birden neler olduğunu

kavrayıp ona baktı. “Kadın boğulmuştu, değil mi?” diye sordu alçak sesle.

Jack soruyu cevaplayıp cevaplamamakta kararsız kaldı, ama eninde sona ona bu bilgiyi vermesi gerekecekti. “Evet.”

Cameron dudağını ısırđı. “Ben sadece sessiz olmaya çalışıyorlar sanmıştım. Fark edemedim...” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

“Bilmenize imkân yoktu,” dedi Wilkins onu rahatlatmak için.

Jack Wilkins’e *Bu kadar iyi polislik yeter*, der gibi baktı. Karşılarındaki koca bir kadındı sonuçta, olanların üstesinden gelebilirdi. “Dedektif Slonsky’ye güvenliği aradığınızı, odanın yine sessizleştüğünü söylemişsiniz.”

“Sonra da kapının açıldığını duydum ve koşup gözetleme deliğinden dışarı baktım,” dedi Cameron.

“Fazla meraklı olduğunuz için mi?”

Jack’in alaycılığı Cameron’ı canlandırmış gibiydi. “Bunun için şükretmek lazım. Bakmasaydım bildiğimin dahi farkında olmadığım bilgileri alamazdınız benden.” Tatlı bir gülümsemeyle devam etti. “Hem o kadar meraklı olmasaydım, tekrar görüşmek için böyle güzel bir fırsat yakalayamazdık.”

Kahvesinden bir yudum almakta olan Wilkins öksürmeye başladı. Fakat bu bir öksürükten çok, bir kıkırdamayı andırıyordu.

Jack kadının alaylarını gülünç bulmuştu. FBI’a girmeden önce, Özel Kuvvetler’de görev yaparken yabancı ajanları, terör şüphelilerini, gerilla milislerini sorgulamıştı.

Küstah bir federal savcı yardımcısıyla elbette başa çıkabilirdi. "Kahvenin heyecanınızı geri getirmesine sevindim," dedi ifadesiz bir sesle. "Şimdi vatandaş sorumluluğunuzu yerine getirir, insanları gözetlerken neler gördüğünüzü anlatır mısınız?"

Wilkins elini kaldırdı. "Belki ben devam etsem daha iyi olur."

Cameron ve Jack aynı anda cevap verdiler. "Böyle iyiyiz."

"Adamı tarif edin."

"Slonsky'ye her şeyi anlattım zaten."

"Tekrar anlatın."

Jack, onun gözlerindeki pırıltıyı gördü. Kendisine ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmamıştı. Vah vah!

"Boyu bir seksen, belki bir seksen beşti. Kilosu normaldi. Kot pantolon, siyah spor ceket, gri kapüşonlu tişört giymiş, kapüşonunu başına çekmişti. Arkası sürekli bana dönüktü, yüzünü görmedim."

"Kapüşonlu tişört garip gelmedi mi size?" diye sordu Jack.

"Popoya atılan tokat seslerini, yatağın duvara neredeyse dişlerimi takırdatacak kadar şiddetle vurulmasını dinlemiştim. Doğrusunu isterseniz, bence bütün gece garipti, Ajan Pallas."

Jack göz ucuyla, Wilkins'in tavana bakıp bir kez daha gülmesini bastırmaya çalıştığını gördü.

"Adamın boyu konusunda söylediklerinizden emin misiniz?" diye devam etti Jack.

Cameron bir an durup düşündü. "Evet."

"Kaç kiloydu?"

İçini çekti Cameron. "Böyle şeyleri hiç tahmin edemem."

"Bir deneyin. Önemli bir şeymiş gibi düşünün mesela."

Öfkeli bakışlar yine Jack'e yöneldi.

Cameron, Wilkins'e baktı. "Siz kaç kilosunuz?"

"Bir dakika, neden Jack'e sormuyorsunuz bunu?"

"Vücut tipi size daha yakındı."

"Kısa boyluydu yani," diyerek yardım etmeye çalıştı Jack.

Wilkins ona döndü. "Kısa mı? Ülke ortalamasının iki buçuk santim üzerindeyim ben. Hem gayet çevikim."

"Seçenekleri azaltalım," dedi Jack. "Ben seksen dört kiloyum, Ajan Wilkins ise yaklaşık yetmiş iki. Böyle düşürsek, gördüğünüz adam kaç kilodur?"

Cameron bakışlarını ikisinin arasında gezdirip düşündü. "Yetmiş yedi civarı."

Jack'le Wilkins birbirlerine baktılar.

"Ne oldu?" diye sordu Cameron. "Bu size bir şey mi çağrıştırdı?"

"Bir daha tekrarlayalım, yanlışlık olmasın. Güvenlik gelmeden önce odadan çıktığını gördüğünüz adam bir seksen, bir seksen beş boylarında, yetmiş yedi kilo civarındaydı. Doğru mu?"

"Evet, doğru. Anladığım kadarıyla benden istediğiniz bilgiyi aldınız. Karşılığında ben de bazı şeyler öğrenmek

istiyorum.” Cameron önce Wilkins’e baktı. Wilkins de o sırada Jack’e bakıyordu.

Jack bir an düşündükten sonra duvara yaslandı. “Peki. Anlatalım bakalım.”

“Anlaştık değil mi? Söyleyeceklerimin hepsinin gizli kalması gerekiyor,” dedi Jack. “Hatta federal savcılıkta çalışıyor olmasaydınız, size hiçbir şey anlatmazdım.”

Cameron mesajı almıştı; Jack ona bir şey anlatmak falan istemiyordu aslında ama amiri mesleki nezaket gereği, onunla bilgi paylaşılması talimatını vermişti.

“Gayet iyi anladım, Ajan Pallas,” dedi Cameron.

“Bazı noktaları birleştirmişsinizdir nasılsa, o yüzden başlangıç kısmını hızlı geçeceğim. Otel güvenliğini aradınız, yan odadaki ölü kadını buldular ve ambulansla polisi aradılar. Chicago polisi olay yerine geldi ve boğuşma izlerini görüp soruşturma başlattı.”

“Ne tür boğuşma izleri?” diye sordu Cameron.

“Şunu baştan söyleyeyim de zaman kazanalım, eğer bir noktayı size anlatmadan geçiyorsam bunu bilerek yaptığımı varsayabilirsiniz.”

Cameron tavana bakıp bir şey dememek için kendini tuttu. Jack Pallas Chicago otellerinde işlenen bunca cinayetin, ne olduğunu bilmediği ama belli ki FBI’ın dâhil olduğu bunca suçun içinde, gelecek başka olay yeri bulamamıştı sanki.

“Polisler odayı incelerken yatağın karşısındaki televizyonun arkasına gizlenmiş bir video kameraya rastladılar.”

“Cinayetin videosu mu var?” diye sordu Cameron. Keşke her dava savcılara böyle kanıtlarla gelseydi.

Jack başını salladı. “Hayır, kasette cinayetten önce gerçekleşen olayların görüntüsü var.”

“Cinayetten önce mi?” Cameron duvarın diğer tarafından duyduğu sevişme seslerini düşündü. “Bayağı ilginç bir videodur herhâlde.”

“Evet. Özellikle de başrolde evli bir senatör olduğu için.”

Cameron’ın gözleri kocaman açıldı. Bunu hiç beklemiyordu. Bu açıklamanın ardından gelebilecek en doğal soruyu sordu. “Hangi senatör?”

Ajan Wilkins ceketinin iç cebinden bir fotoğraf çıkarıp Cameron’a uzattı.

Cameron bir fotoğrafa, bir de Jack’e baktı. “Senatör Hodges.”

“Tanıdın demek?”

“Tanıdım tabii,” dedi Cameron. Bill Hodges yirmi beş yıldan fazladır senatoda Illinois Eyaleti’ni temsil ediyordu. Son dönemde senatodaki Bankacılık, İskân ve Şehircilik Komitesi’nin başkanlığına atanmış, haberlerde her zamankinden sık karşılaşılan bir yüz haline gelmişti.

Cameron, sedyede gördüğü kızıl saçlı kadını düşündü. “1308’deki kadın senatörün karısı değildi herhâlde?”

“Değildi.”

“Kimdi peki?”

“Şöyle diyelim; Senatör Hodges ona dün gece, parkelerini yenilemek için ödeyeceğinden çok daha fazla para ödemiş.”

“Fahişe miydi yani?”

“Sanırım o seviyedeki kadınlar kendilerine ‘eskort’ demeyi tercih ediyorlar.”

“Nasıl bu kadar çabuk öğrenebildin?”

“Eskort servisinin kayıtları var. Senatör, aynı kadınla neredeyse bir yıldır düzenli olarak görüşüyormuş.”

Cameron kalkıp yatağın önünde volta atmaya başladı. Bu senaryoyu yeni aldığı bir dava dosyası gibi inceliyordu. “Peki, kamera nereden çıktı? Senatörün bir seks kasetini gizli tutabileceğini sanacak kadar aptal olduğunu söyleme bana sakın.” Durdu, hızla düşünüyordu. “Hayır... Tabii ya. Şantaj. Chicago Emniyeti bu yüzden sizi aradı.”

“Kaseti izleyince Senatör Hodges’ın filme alındığını bilmediği anlaşıyor,” dedi Wilkins.

“Kaseti izleme işi size mi düştü? Şanslıymışsınız,” dedi Cameron.

“Pek sayılmaz. Ama o sırada Jack, Senatör Hodges’a kötü polis numaraları çekiyordu.”

“Tüh. Ben de o numaralar bana özel sanıyordum.”

Wilkins sırıttı. “Yok, herkese karşı kullanmayı sever. Asık suratlı, hiddetli bakışlı adam ayakları genelde işe yarıyor.”

Cameron köşede duran Jack'e şöyle bir baktı. "Hiddetli" sıfatı hoşuna gitmişti. Üç yıldır kullandığı "hıyar" gibi kapsamlı bir sıfattan daha iyi tanımlıyordu bu adamı.

Jack Pallas'ın hiç gülümseyip gülümsemediğini merak etti.

Sonra bunun hemen ardından zerre kadar umurunda olmadığını düşündü.

"Kasetin içeriği düşünülürse Senatör Hodges'in normal şartlarda polisin baş şüphelisi olması gerekirdi," dedi Jack, "hatta sen olmasaydın muhtemelen çoktan tutuklanmış olurdu."

"Öyle mi?"

Jack duvardan uzaklaşıp hızla onun yanına geldi. Fotoğrafı Cameron'ın elinden alıp yüzüne doğru tuttu.

"Saçma sapan konuşmayı keselim artık. Güvenlik gelip kızın ölüsünü bulmadan beş dakika önce odadan çıktığını gördüğün adamın bu olma ihtimali var mı?"

Cameron duraksadı. Jack'in saldırı modunun bu kadar hızlı ortaya çıkmasını beklemiyordu.

Jack fotoğrafı onun yüzüne iyice yaklaştırdı. "Hadi ama Cameron, gördüğün bu adam olabilir mi?"

Jack'in kendisine adıyla hitap ettiğini duymak Cameron'ın karnında tuhaf bir kıpırtıya neden oldu. Bir zamanlar, çok kısa süren, birbirlerine isimleriyle hitap ettikleri, hatta senli benli konuştukları bir dönem olmuştu. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp Jack'in elinde duran resme odaklandı. Aslında bakmasına gerek yoktu, Senatör Hodges hem daha kısa boyluydu, hem de en az 110 kilo vardı.

Gözetleme deliğinden dışarıyı çok iyi görememiş olabilir, ama bir şeyden emindi.

“O değildi.”

“Emin misin?” diye sordu Jack.

“Eminim.”

Jack ondan uzaklaştı. “Senatör Hodges sana büyük bir teşekkür borçlu, çünkü cinayetten tutuklanmasını engelleyen tek şey senin söylediklerin.”

Odaya bir sessizlik çöktü. “Cinayet sırasında başka yerde olduğunu gösterecek bir kanıt falan yok mu?”

Jack sessizliğini korudu. Anlaşılan, Cameron’ın sorduğu şeyin cevabı “senin rezil sorularını cevaplayacak değilim” kategorisine giriyordu.

Cameron, “Bu hayır demek oluyor herhâlde,” dedi. “Soru sormak yerine boşlukları doldurmama ne dersin? Şimdi bu eskort, Senatör Hodges’la yatıyor, yani evli Illinois senatörüyle...”

“Ki kendisi aynı zamanda senatonun Bankacılık Komitesi’nin de başkanı,” diye araya girdi Wilkins. Jack ona öldürecek gibi baktığında da omzunu silkti. “Ne var? Benim Bayan Lynde ile bir sorunum yok. Hem Davis’in ne dediğini duydum. Bildiklerimizi paylaşmamız lazım, unuttun mu yoksa?”

Jack hiddetli bakışlarını yine ona yöneltti.

“Bu eskort kız senatörün videosunu çekip şantaj yapmaya karar veriyor,” diye devam etti Cameron. “Senatör kızla buluşuyor, işlerini görüyorlar, hem de defalarca. Bu arada, ben hâlâ işin içinde Viagra olduğunu düşünüyorum.

Neyse, sonra senatör gidiyor. Yirmi dakika sonra esraren-giz adamımız geliyor. Bir mücadele yaşıyor ve kızı öldürüyor. Odaya zorla girdiğine dair bir işaret olmadığına göre kızın katili tanıdığını ve onu odaya kendisinin aldığını varsayabiliriz. Nasıl gidiyorum?”

Wilkins başını salladı, etkilenmişti. “Hiç fena değil.”

“Bence,” dedi Jack, “yorucu bir gece geçirdiniz. Sizi daha fazla tutmak istemeyiz. FBI işbirliğiniz için minnet-tardır, Bayan Lynde. Başka bir şey gerekirse sizinle yine irtibata geçeriz.”

Cameron onun dönüp kapıya doğru gitmesini izledi. Belli ki Jack, konuşacakları başka bir şey olmadığına dair yanlış bir fikre kapılmıştı.

“Aslında benim bir sorum daha var, Ajan Pallas,” dedi.

Jack dönüp ona baktı. “Neymiş o?”

“Artık bu otel odasından çıkabilir miyim?”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jan Wilkins, Cameron'ı evine bırakmalarını önermiş, Cameron da istemeye istemeye de olsa kabul etmişti. Jack'le arasına mesafe koymayı çok istiyor, ama aynı zamanda tavırlarıyla onu sinir ettiğini düşünmesini istemiyordu.

Wilkins'in arabasının arka koltuğunda oturuyordu. Arabayı Wilkins kullandığı ve Jack'in bir Lexus'u olduğunu hayal bile edemediği için, arabanın Wilkins'in olduğunu tahmin etmişti. Başını serin deri koltuğa yaslayıp camdan dışarı baktı. O kadar uzun zaman otel odasına tıkılıp kalmıştı ki, dışarı ilk çıktığında gün ışığının parlaklığı Cameron'a gerçeküstü bir şey gibi görünmüş, bu durum onu rahatsız etmişti. Neredeyse öğlen olmuştu, yani otuz saatten fazladır uykusuzdu. Starbucks'ın bile buna çare olamayacağını düşündü.

Arabanın, uyku getiren sarsıntısıyla mücadele edip bakışlarını camdan uzaklaştırdı. Başını koltuğa yaslamış ve gözleri yarı açık bir haldeyken, önünde oturan adamı inceledi.

Jack Pallas.

Bu kadar yorgun olmasaydı durumlarının komikliğine kahkahalarla gülerdi. Tabii genel olarak, biri ona zerre kadar güvenmeyen iki FBI ajanıyla aynı arabadayken kendi kendine gülmek gibi tuhaf hareketler yapmamanın daha mantıklı bir hareket olduğunu biliyordu.

Cameron, Jack'in onun hakkında hâlâ böyle hissetmesine şaşırmamıştı. Martino olayında dava açmayacaklarını söylediği zaman Jack'in yüzünde beliren ifadeyi gayet iyi hatırlıyordu.

Üç yıl önce, bir cuma akşamüzeriydi. O gün Cameron amiriyle, Kuzey Illinois federal savcısı Silas Briggs'le görüşmeye çağırılmıştı. Silas Martino davasıyla ilgili konuşmak istediğini söylemiş, Cameron da Martino'nun örgütünün elemanlarına yöneltmeyi planladığı suçlamalardan bahsedeceklerini düşünmüştü. Ama Silas'ın söylediklerini duyduğunda, adeta şok geçirmişti.

Silas, "Dava açmamaya karar verdim," demişti. Yapacakları konuşmayı kısa kesmek ister gibi, Cameron karşısına oturur oturmaz bu cümleyi söylemişti.

"Martino'nun adamlarına mı, kendisine mi?" diye sormuştu Cameron. Silas'ın biri veya birileriyle, tanıklıkları karşılığında dokunulmazlık anlaşması yaptığını sanmıştı.

"Kimseye," demişti Silas ciddi bir sesle.

Cameron arkasına yaslanıp duyduklarını sindirmeye çalışmıştı. "Yani, hiç kimse aleyhine dava açmıyorsunuz, öyle mi?"

"Şaşırdın bakıyorum."

“Şaşırmak” ifadesi hafif kalmıştı. “FBI iki yıldan fazladır bu dosya üzerinde çalışıyor. Ajan Pallas’ın gizli görevdeyken topladığı bilgilerle Martino’yu ömrü boyunca hapiste tutacak kanıtımız oldu. Neden aleyhine dava açmayalım ki?”

“Genç ve heveslisin Cameron, bu huyunu da çok seviyorum. Seni Hatcher and Thorn’dan çalma sebeplerimden biri de buydu,” demişti Silas. Cameron’ın savcılıkta işe başlamadan önce çalıştığı hukuk bürosundan bahsediyordu.

Cameron elini kaldırmıştı. Evet, bu işte yeni olabilirdi, hevesli olduğu da kesindi ama savcılığa başlamadan önce medeni hukuk davalarında dört yıl mahkeme tecrübesi edinmişti. Silas buna rağmen hazır olmadığını düşünüyorsa Cameron gururunun, yoluna engel koymasına izin vermeyecekti. “Bir dakika, Silas. Eğer bu davaya girecek kadar tecrübeli olmadığımı düşünüyorsan başkasına ver, olsun bitsin. Tamam, biraz asabım bozulur, bir iki gün büroda üzgün üzgün dolaşırım, ama atlatırım. Davayı kime vereceksen ona yardım eder...”

Silas sözünü kesmişti. “Bu bürodan kimse dava açmayacak, o kadar. Bu davanın iki duruma yol açacağını bilecek kadar tecrübeliyim: birincisi, tam bir medya çılgınlığı yaşanacak. İkincisi, Birleşik Devletler hükümetinin bütçesinde koca bir delik açılacak. Şu an elinde yeterince delil var sanıyorsun, ama daha dur. Martino’ya savaş ilan ettiğin anda tanıklar seni satmaya, daha beteri gizemli bir şekilde ortadan kaybolmaya ve ölmeye başlayacaklar. Sonra bir bakacaksın, duruşma başlayalı iki hafta olmuş,

ama açılış konuşmada jüriye söylediklerini destekleyecek tek bir somut kanıtın yok.”

Cameron o noktada pes etmesi gerektiğini biliyordu, ama kendini tutamamıştı. “Ama sırf Ajan Pallas’ın tanıklığı bile...”

“Ajan Pallas bir sürü şey görmüş olabilir, ama kimliği çok erken ortaya çıktı,” diyerek araya girmişti Silas. “İki yıl boyunca bu dosyayı soruşturmasını takdir ediyorum tabii, ama dava açar da mahkûmiyet kararı çıkartamazsak suçlanan Ajan Pallas veya FBI’dan birileri olmayacak, biz olacağız. Bu riski almak istemiyorum.”

Cameron sessizdi. Roberto Martino ve adamları Chicago’daki uyuşturucu kaçakçılığının üçte birinden sorumluydular. Yirmiden fazla paravan şirket aracılığıyla para akıyor, yollarına çıkanları tehdit, rüşvet ve gaspla saf dışı bırakıyorlardı. Tabii bu arada epey cinayet de işlemişlerdi.

Cameron, Roberto Martino gibi suçluların peşine düşmek için federal savcılıkta çalışmaya başlamıştı. Babasının öldürülmesini izleyen kasvetli dönemde Collin ile Amy’nin desteğine ek olarak, ayakta kalmasını ve dikkatini toplamasını sağlayan tek şey bu karar olmuştu.

Eski hukuk bürosunda çalışmaktan memnundu aslında. Babası polis memuruydu. Annesi ise Cameron’ın babasından boşanana, bir boşanma davasında (daha doğrusu adamın kendi boşanma davasında) ifade alınırken tanıştığı pilotla evlenene kadar zabıt kâtipliği yapmıştı. Cameron’ın annesiyle babası maddi olarak sıkıntı yaşamamışlardı, ama zengin de sayılmazlardı. Bu yüzden Cameron bir hukuk bürosunda çalışmanın getirdiği bağımsızlığın da,

dördüncü yılında elde ettiği yıllık 250.000 dolarlık gelirin de değerini biliyordu.

Babası onun başarılarıyla gurur duyuyordu. Cenaze ve başsağlığı dilekleri sırasında Cameron diğer polislerden babasının, ortağına ve iş arkadaşlarına kızını anlatıp böbürlendiğini öğrenmişti.

Boşanma sonrasında babasıyla ve baba tarafından akrabalarıyla ilişkileri daha fazla olmuştu. Annesinin yeni kocası, Cameron hukuk fakültesine başladıktan sonra emekli olmuş ve ikisi Florida'ya yerleşmişlerdi.

Babasının ölümü Cameron için büyük bir darbe olmuştu.

Cameron'ın hukuk bürosundaki dördüncü yılıydı. Bir akşamüzeri babasının başkomiseri onu işten aramış, tüm emniyet çalışanı yakınlarının duymaktan korktukları o sözleri söylemişti... Cameron'ın hemen hastaneye gelmesi gerekiyordu. Cameron acil servisin kapısından deli gibi koşarak girmiş, ancak geç kalmıştı. Başkomiser, babasının sıradan bir aile içi huzursuzluk zannettiği ihbara gittiğini ve bir uyuşturucu satıcısı tarafından vurulduğunu anlatırken Cameron uyuşmuş halde durup onu dinlemişti.

Collin nasıl olduğunu sorduğunda, Cameron babasının cinayetinden sonraki birkaç haftayı ancak "boz bulanık" diyerek tanımlayabilmişti. Sonra kendini toparlayıp işe dönmüştü. Çalışkanlığının babasını ne kadar gururlandırdığını bilmek durumunu kolaylaştırmıştı. Babası onun devam etmesini, kariyerinde mümkün olduğu kadar hızlı yükselmesini isterdi. Ama Cameron yine de eksik bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Bu eksikliğin ne olduğunu keşfettiğinde mahkeme-
deydi, cenazenin üzerinden ise sadece dört hafta geç-
mişti. Önceden çok önemli görünen, ama artık korkutucu
şekilde anlamsız gelen bir delil toplama talebinde bulun-
mak için duruşma salonunda bekliyordu.

Markovitz'e karşı kamu davası. Basit bir ateşli silah bu-
lundurma davasıydı. Gösterişli bir tarafı yoktu. Savunma
makamı delilin geçersiz sayılması talebinde bulunmuştu.
Bunun prosedür olarak Cameron'ın o gün yapacağı talep-
ten bir farkı yoktu. O yüzden dikkat kesilmiş, hâkimin
ruh halini değerlendirmeye çalışmıştı. Kısa bir sözlü tar-
tışmadan sonra hâkim iddia makamı lehine karar ver-
miş ve Cameron savcının gözlerindeki tatmini görmüştü.

Babası öldürüldükten sonra Cameron böyle bir tatmin
yaşayamamıştı.

Ama o sabah davalının duruşma salonundan turuncu
tulumu ve ellerinde kelepçeyle çıkarılışını görünce küçük
de olsa bir şeylerin başarıldığını hissetmişti. Adalet yerini
bulmuştu. Babasını vurup öldüren adam da bir suçluydu.
Belki daha çok şey yapılabilseydi, belki o silah sokaklarda
geziyor olmasaydı, belki o adam sokakta olmasaydı...

O anda, bu konuda bir şeyler yapabileceğini fark et-
miş, hemen o hafta federal savcılık işi için başvurmuştu.

Savcı olmanın Cameron'ın baştan öngöremediği tek
özellliği, hükümet adına çalışınca işin içine sık sık politi-
kanın girmesiydi. O gün Silas'ın karşısında oturur, Mar-
tino davasından çekilme sebeplerini tartışırken federal
savcılığın da istisna olmadığını fark etmişti. Silas'ın so-
rununun ne olduğunu tahmin ediyordu. Kısaca söylemek

gerekirse bu adam elini taşın altına sokmak, tüm ulusal gazetelerde, televizyonlarda, radyolarda yer bulacak bir davayı kaybetmeyi göze almak istemiyordu.

Bu karar Cameron'ı hem şaşırtmış, hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Ayrıca Roberto Martino gibi birinin hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğini düşünmekten de nefret ediyordu. Ama ne yazık ki, federal savcılık işini hemen oracıkta bırakmaya karar vermediği sürece eli kolu bağlıydı. Bu göreve geleli sadece bir yıl olmuştu ve suçla mücadeleye devam edeceği bu işte kalmak istiyorsa amirine açıkça meydan okumak pek akıllıca bir hareket olmazdı. Bu yüzden de düşüncelerini kendine saklamıştı.

"Tamam. Dava açmıyoruz demek ki." Bunu yüksek sesle söylemek içinin burulmasına neden olmuştu.

"Anladığına sevindim," dedi Silas. Onaylar gibi başını sallamıştı. "Son bir şey daha var. Henüz FBI'dan kimseyle bu işi konuşma şansım olmadı. Birinin Ajan Pallas'a ve diğerlerine Martino davasından çekildiğimizi söylemesi lazım. Onlarla aran iyi olduğuna göre en iyisi senin halletmen diye düşündüm."

Cameron böyle bir konuşmaya dâhil olmayı hiç istemiyordu. "Belki Ajan Pallas bunu doğrudan senden duysa daha uygun olur Silas, özellikle de bu soruşturmada yaşadıklarını düşünürsek."

"Bir FBI ajanının olarak, o sadece işini yaptı. Bazen işler ters gider."

Adamın ses tonundan bu konunun tartışmaya açık olmadığını anlayan Cameron peki der gibi başını sallamıştı. O an konuşmaya kalkacak kadar güvenmiyordu kendine.

Silas, gözlerini Cameron'dan ayırmadan devam etti. "Bu konuda aynı fikirde olduğumuza göre, FBI'ın tek bilmesi gereken Martino ve adamları aleyhinde herhangi bir suçlamada bulunmayacağımız. Bu büroda, dâhili karar verme mekanizmalarımız hakkında yorum yapmamak gibi bir kuralımız vardır."

Cameron ses çıkarmayınca Silas başını yana eğip ona bakmıştı. "Bu konuda tam bir takım oyuncusu gibi davranman lazım, Cameron. Anlaşıldı mı?"

Tabii, gayet iyi anlaşılmıştı. Silas onu satıyor, Martino davasından vazgeçme kararının sorumluluğunu ona yük-lüyordu. Ama oyunun kuralı buydu. Karşısındaki hem amiri, hem de Chicago hukuk çevresinde çok geniş çevresi olan biriydi. Yani Cameron'ın verebileceği tek bir cevap vardı.

"Olmuş bil!"

Jack, Wilkins'in dikiz aynasını kontrol edişini izledi. Arkadaki yolcu epeydir sessizdi.

Wilkins'e dönerek, "Uyuyor mu?" diye sordu.

Wilkins başını salladı. "Yorucu bir gece oldu."

"Doğru. Geri dönmeden evvel birer kahve alalım. Büro-dakinin tadı berbat."

"Ben *onun* için yorucu bir geceydi demek istemiştim."

Jack, Wilkins'in ne demek istediğinin pekâlâ farkındaydı, ama o kadını düşünmekten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyordu.

"Bu şartlarda karşılamanız çok tuhaf."

Wilkins, belli ki Jack'in konuyu kapatmak istediğine dair mesajını tam olarak alamamıştı.

Jack aynaya bakıp Cameron'ın uyuduğundan emin oldu. "Hangi koşullarda karşılaşsak garip olacaktı zaten," dedi alçak sesle.

Wilkins gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. "Pişman mısın?"

"Ona söylediğim şeylerden mi?"

"Evet."

"Sadece, o an etrafta bir sürü kamera olmasını önem-sediğim için pişmanım."

Wilkins başını iki yana salladı. "Hatırlat da ters tara-fına denk gelmeyeyim."

"Ters tarafıma denk gelme."

"Sağ ol."

Jack, Wilkins'le çalışmayı seviyordu. Amiri Akademi'den henüz mezun olmuş bir ortakla çalışacağını söyleyince önce tereddüt etmişti. İlk tanıştıkları gün Wilkins'in üze-rinde gördüğü pahalı takım elbise tereddütlerini daha da güçlendirmişti. Ama bütün o sırtmaların, esprilerin al-tından Jack'in, hiç de tahmin etmediği kadar akıllı biri ol-duğu ortaya çıkmıştı. Pek çok konuya karşı birbirlerinden tamamen farklı yaklaşımları olsa da Jack, Wilkins'e saygı duyuyordu. Ayrıca Jack gerçekten konuşan bir ortağı ol-masından da memnundu. Nebraska'daki ortağı günde or-talama 6,3 kelime konuşan, kişiliği kapı kolununkinden farksız bir adamdı. O adamla oturup birini gözetledikleri

görevler pek eğlenceli geçmemişti. Zaten, Nebraska'daki gözetlemelerin pek ilginç oldukları da söylenemezdi. Son üç yılda sıkıntıdan delirecek gibi olmuştu, ama Adalet Bakanlığı'nun Jack'e verdiği disiplin cezasının amacı da buydu zaten.

Jack tekrar aynaya, arka koltukta uyuyan Cameron'a baktı.

Wilkins'e üç yıl önce söylediklerinden pişmanlık duymadığını söylerken pek dürüst davranmamıştı. Pişmandı elbette, söylediği şey çok uygunsuzdu. Fakat, bunu kelimeler ağzından çıktıktan iki saniye sonra fark etmişti.

Tekrar Chicago'ya tayin edildiğini öğrendiğinde olan biteni arkasında bırakmaya yemin etmişti. Maalesef dönüşünün ilk haftasında Cameron Lynde'le karşılaşacağını tahmin edememişti. Onu görmek birçok eski anıyı da geri getirmişti.

Cameron'ın, ona Martino davasıyla ilgili haberi verdiği gün gözlerinin içine bakamaması aklından çıkmıyordu mesela.

Üç yıl önce bir cuma akşamı Cameron aramış, Jack ve ortağı Joe Dobbs'la konuşmak için ofise uğrayacağını söylemişti. Jack kapının vurulduğunu duyup kafasını kaldırmış, Cameron'ı görünce gülümsemişti. Bunu hatırlamasının nedeni belki de o günlerde çok nadir gülümsemesiydi. Martino için çalıştığı iki yılda kendisini neşelendirecek pek bir şey olmamıştı. Uzun süre gizli görev yürüttüğü ve normal hayata uyum sağlamakta zorlandığı için berbat bir durumdaydı. Geceleri uyuyamaması ise durumu iyice dayanılmaz hale getiriyordu.

Büro işine geri dönmekte zorlansa da, Cameron Lynde ile çalışmaktan hiç şikâyetçi değildi. Hatta bundan biraz fazla hoşlandığını düşünüp endişeleniyordu. Sadece işten, yani Martino davasından bahsediyorlardı, ama yalnız kaldıkları birkaç seferde, Jack aralarında bir çekim olduğunu hissetmişti. Nasıl tanımlayacağını bilemediği bu çekim yüzünden, onunla böyle berbat bir döneminde karşılaşmamış olmayı diliyordu.

“İçeri gelin,” dedi Jack.

O cuma günü ofisine gelen Cameron, ilk kez Jack’in gülümsemesine karşılık vermedi.

“Ajan Dobbs da gelecek mi?”

“Evet, yolda. Oturun isterseniz.” Jack masasının önündeki sandalyeleri işaret etti.

“Böyle iyiyim, teşekkürler.”

Jack önceki ay boyunca onu, şu anda iyi olmadığını anlayacak kadar tanıdı. Bir sorun vardı. Cameron, Jack’in artık alıştığı ve olağan sohbetlerinin bir parçası olarak hoşuna giden çivi gibi sert, ama aslında iğneleyici olmayan, yarı cilveli hoşbeş faslını atlamıştı. Çok da gergin bir hali vardı.

Jack kötü bir şeyler olacağını hissetti.

“Martino hakkında konuşmak istediğiniz söylemişsiniz, davayla ilgili bir sorun mu var?”

Tam isabet.

Cameron gözlerini yere çevirdi. “Ajan Dobbs da gelene kadar beklesek iyi olur sanırım.” Alt dudağını endişeyle ısıırıyordu. Jack’in kafası karışmıştı. Cameron’ın

birden savunmasız görünmeye başlaması mı daha endişe vericiydi, yoksa Jack'in, gözlerini onun dudaklarından alamaması mı?

Masasından kalktı ve gidip kapıyı kapattı. Cameron'ın karşısına dikildi. "Seni üzen bir şeyler var."

"Ajan Pallas, ben..."

Jack, kadının sözünü kesti. "Artık bana Jack de, tamam mı? Artık birbirimize isimlerimizle hitap etmemizin zamanı geldi." Cameron'ın bakışları kapıya kaydıığında Jack ikisini de şaşırtan bir şey yaparak, uzanıp onun çenesine dokundu.

Kadının yüzünü kendine çevirdi. "Anlat Cameron. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Jack kadının o inanılmaz, mavi-yeşil gözlerinin içine baktığında o şeyi hissetti. Hissettiği şey, Martino'nun adamlarının elinde tutsak olduğu iki günde vücuduna verdikleri elektrik şoklarına benziyordu, ama çok daha güzeldi.

Cameron, "Jack," diye fısıldadı. "Ben çok üzgü..."

Kapının tıklatılmasıyla genç kadının söyleyecekleri yarım kaldı.

Kapı açılırken Jack ile Cameron yerlerinden sıçrayıp birbirlerinden uzaklaştılar. İçeri giren Joe, onları o şekilde ayakta görünce şaşırmıştı.

"Aa, selam, kusura bakmayın, geciktim." Jack'in masasının önündeki sandalyelerden birine oturdu. Jack'le dört yıldır ortaklardı ve birbirlerinin ofisinde gayet rahat hareket ederlerdi. Bacak bacak üstüne atıp Cameron'a baktı.

"Jack'in dediğine göre Martino hakkında konuşmak istiyormuşsunuz."

"Evet." Cameron'ın sesinde yine gerginlik ve endişe vardı ve tuhaf bir biçimde bütün dikkatini Joe'ya vermişti. "Bir karar verdiğimizizi bildirmek istedim. Roberto Martino aleyhinde dava açmayacağız, hatta örgütündekilerin aleyhinde de."

Odaya sessizlik çöktü.

Sonra Jack konuştu. "Ciddi olamazsın."

Cameron hâlâ ona bakmıyordu. "Beklediğiniz sonucun bu olmadığının farkındayım."

"Dava açmamak da ne demek?" diye sordu Joe. Jack'in gizli görevde geçirdiği iki yıl boyunca FBI ile irtibatını o sağlamıştı ve ortaya çıkardığı bütün pisliklerden de haberi vardı.

"Savcılık bürosu dosyayı mahkemeye taşımaya yetecek delil olmadığına karar verdi."

Jack, öfkesini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. "Saçmalığın daniskası. Kim verdi bu kararı? Briggs mi?"

Joe ayağa kalkmış, odada volta atıyordu. "Aşağılık herif. Kendi itibarından başka bir şey düşünmez zaten."

"Onunla konuşmak istiyorum," dedi Jack.

Cameron nihayet ona doğru döndü. "Hiç gerek yok. Bu... Bu benim davam. Benim kararımdı."

"Hadi oradan, sana inanmıyorum."

Joe ortağına bakıp ikaz eder gibi konuştu. "Jack."

Cameron sakin duruyordu. "Bunun ne kadar sinir bozucu olduğ..."

"Sinir bozucu mu? Sinir bozukluğu şu an hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor. Dosyaları okudun ya da ben az önceye kadar okuduğunu varsayıyordum, ama artık senin veya savcılıktaki diğer çalışanların ne yaptığından hiç emin değilim. Martino'nun kim olduğunu, neler yaptığını biliyorsun. Aklınızdan tam olarak ne geçti ki?"

"Çok üzgünüm." Cameron'ın sesi duygusuzdu. "Bu soruşturma için ne kadar fedakârlık yaptığını biliyorum. Ne yazık ki söyleyebileceğim başka bir şey yok."

"Elbette var. Martino'nun bu mucizeyi gerçekleştirmek için federal savcılıkta kime ne kadar para yedirdiğini söyleyebilirsin mesela. Eğer bu Briggs'in kararı değilse, o zaman..." Jack bir an durup Cameron'ı süzdü. "Ne dersin, Joe? Bayan Lynde'in hesaplarını inceleysek mi biraz? Bakalım bu aralar hesabına büyük paralar yatmış mı?"

Cameron onun yanına gidip gözlerinin tam içine baktı. "Haddinizi aştınız, Ajan Pallas!"

Joe ikisinin arasına girdi. "Tamam, bir adım geri çekilip sakinleşelim."

Jack onu dinlemiyordu. "Bir açıklama istiyorum."

Cameron yerinden kımıldamayıp onun öfkeli bakışlarına karşılık verdi. "Peki. Kimliğin çok erken ortaya çıktı. Umarım bu açıklama sana yetmiştir, çünkü daha fazlasını alamayacaksın benden."

Jack'i bir öfke dalgası sarmış, onu suçluluk duygusu takip etmişti. Duyduğu sözler içine işlemişti. Yapabileceği

bir şey olmamasına rağmen kimliği ortaya çıktığı için her gün kendini suçluyordu.

Jack buz gibi bir sesle konuştu. "Defol ofisimden."

"Zaten gidiyordum, ama son bir şey söyleyeyim. Eğer kime sadık olduğumla ya da işime bağlılığım ile ilgili bir endişeniz varsa, aklınızdan geçeni bana kendiniz sorabilirsiniz, Ajan Pallas. Eğer banka hesaplarımı incelemeye kalkacaksanız, ya bir mahkeme emriniz olmalı, ya da çok iyi bir savunma avukatınız." Joe'ya veda anlamına gelecek bir baş hareketi yaptı. "Ajan Dobbs." Sonra tek kelime daha etmeden arkasını dönüp hızla odadan çıktı.

Joe onun gidişini izledi. "Öfkelendiğini biliyorum Jack, ben de çok kızgınım, ama dikkatli ol. Cameron Lynde bu işte yeni olabilir, ama yine de bir federal savcı yardımcısı. Onu rüşvet almakla suçlamak pek iyi bir fikir olmayabilir."

Arkadaşının söylediklerini doğru düzgün duymayan Jack sesini çıkarmadı. Düşünebildiği tek bir şey vardı: Hayatının iki yılı çöpe gitmişti.

Joe birden harekete geçti. "Peki, ben gidip Davis'le konuşacağım." Amirlerinden, yani sorumlu özel ajandan bahsediyordu. "Bakalım. Belki, neler olup bittiğini öğrenebilirim." Joe, Jack'in yanına gidip elini onun omzuna koydu. "Bu arada sen de sakinleş biraz. Eve git, kafanı dağıtacak ne yaparsan yap, ama pişman olacağın bir şey yapmadan çık bu ofisten."

Jack başını salladı.

İki yıl...

Binadan çıkarken asansör kapılarına uyuşmuş gibi bakıyor ve Cameron Lynde'in, anlamsız hale getirdiği o delilleri toplamak için neler çektiğini bilip bilmediğini düşünüyordu. Evet, kimliği ortaya çıkmıştı, ama bunun sebebi Narkotik Şubesi'nin iki ölçü aptallık ile bir ölçü yetki alanı sidik yarışından oluşan bir hamleyle, Martino ile irtibat kurması için kendi gizli ajanını göndermesiydi. Adamın gerçekte kim olduğunu Jack'in anlaması beş saniye, Martino'nun anlaması ise on saniye sürmüştü.

Martino, Jack'e o adamı öldürmesini emretmişti.

Jack gizli kimliğini korumak adına Martino için pek hoş olmayan şeyler yapmış, ancak o ana dek birini gerçekten öldürmekten kaçınmayı başarmıştı. Bu kez Martino ajanın cesedinin kendisine getirilmesini istiyor, Narkotik'e bir mesaj vermeyi planlıyordu ve Jack'in, ne kadar kurnazlık ederse etsin, ona gerçek bir ceset götürmek zorunluluğundan kurtulma ihtimali yoktu. Bu yüzden oyalanmayı tercih etmişti. Narkotik ajanıyla buluşmaya, onu uyarmaya, ikisini de bu durumdan kurtarmaya giderken Martino'nun adamları tarafından yakalanmışlardı.

Adamlar Narkotik ajanını anında öldürmüşlerdi. Martino, planına sadık kalıp adamın cesedini o gece Chicago Narkotik Şubesi'nin kapı eşiğine attırmıştı.

Ancak Jack konusunda o kadar bağışlayıcı değildi. Bu kadarını söylemek yeterli olurdu.

Martino'nun adamları, Jack'i ellerinde tuttukları ikinci günde ölümcül bir hata yapmışlardı. Aslında bu hatayı tek bir kişi yapmıştı. Martino'nun sorgucularından biri olan Vincent sorgulamayı biraz hızlandırmak istemiş, Jack'in

ellerini çözmeye karar vermişti. Tabii ellerinden birini, yirmi santimlik bıçağını Jack'in kolunun ön kısmına saplayıp sandalyeye sabitleyerek yine hareketsiz hale getirmişti, ama diğer el bir an için de olsa serbest kalmıştı.

Martino orada olsaydı, böyle bir aptallık yaptığı için Vincent'ı kendi elleriyle öldürürdü, tabii Jack serbest kalan eliyle adamın boğazına yapıştıktan sonra, kolundaki bıçağı çıkarıp ona saplamasaydı.

Jack'in şansına Vincent bıçak dışında bir de tabanca taşıyordu. Jack yine şanslıydı ki, Özel Kuvvetler'deyken iki eliyle de ustaca silah kullanabilecek şekilde eğitilmişti.

Tabii bunlar Martino'nun adamlarının lehine olan noktalar değildi. Evet, içlerinden biri Jack'i silahlı çatışmanın ortasında vuracak kadar şanslıydı, ama bununla böbürlenebilecek kadar uzun yaşayamamıştı.

Adamlarının aksine Martino, dünyanın bütün şansını üzerinde toplamıştı sanki. FBI'ın nihayet depoya geldiğinde topladığı sekiz cesedin arasında olmamasının yanı sıra, şans bir kez daha yüzüne gülmüş ve davası Federal Savcı Yardımcısı Cameron Lynde'in tecrübesiz ellerine itilmişti.

Hayatının iki yılı çöpe gitmişti. Jack buna inanmak istemiyordu, ama Cameron dava açmama kararının kendisine ait olduğunu söylemişti. Eğer bu doğruysa Jack ancak "Canı cehenneme!" diyebilirdi.

Asansör zemin kata inmiş, kapıları açılmıştı. Jack, asansörden indiği anda etrafı bir gazeteci kalabalığıyla sarılmıştı. Ne yazık ki bu alışılmadık bir durum değildi, depodaki çatışmadan sonra Jack medyanın ilgi odağı olmuştu, sekiz gangster cesedi halkın ilgisini çekiyordu

tabii. O zamandan beri haberlerde Martino'nun adı geçtiği anda gazeteciler peşine düşüyordu.

"Ajan Pallas! Ajan Pallas!" Muhabirler bağırıyor, Jack'e seslerini duyurmaya çalışıyorlardı.

Jack onları görmezden gelip kapıya ilerlemişti. NBC kanalının yerel ortaklarından birine mensup olan, Jack'e olan ilgisi son zamanlarda profesyonelliğin ötesine geçmişe benzeyen kadın muhabir, arkasında kameramanıyla yanında yürümeye başlamıştı.

"Ajan Pallas, az önce Martino davasıyla ilgili bir şey duyduk. Soruşturmanın başındaki FBI ajanı olarak Roberto Martino'nun yine özgürce Chicago sokaklarında dolaşacak olması konusunda ne düşünüyorsunuz?" Mikrofonunu Jack'in yüzüne doğrultmuştu.

Belki aşırı uykusuzluktan, belki her hafta görüşmek zorunda olduğu psikologun dediği gibi, gizli görevi ve tutukluluğuyla ilgili uzamış öfke sorunları olduğundan, belki de iki gün boyunca işkence gördüğündendi, ama daha ne yaptığını fark etmeden kendisini muhabirin sorusunu cevaplarken buldu.

"Federal savcı yardımcısının, kafasını kendi kılına sıkıştırdığını, bu yüzden dünyadan haberi olmadığını düşünüyorum. Bu davayı taşaklı birine vermeleri lazımdı."

Chicago'daki bütün kanallar saat altıdaki haber bültenlerini bu sözlerle açmıştı.

Sonra on haberlerinde tekrar yayınladılar. Tabii o zamana kadar Chicago'daki FBI ajanının, canlı yayında söyledikleriyle bir federal savcı yardımcısını dövmekten beter ettiği

haberi ulusal muhabirlere ulaşmış, sözleri CNN, MSNBC gibi kanallarda, *The Today Show*, *Nightline*, *Larry King Live* gibi pek çok programda yayınlanmıştı. Olayın görüntüleri YouTube'da haftanın en çok izlenen videosu olmak gibi iyi mi, kötü mü olduğu belirsiz bir ün kazanmıştı.

Jack'in amirinin durumdan hiç hoşnut olmadığını söylemeye gerek bile yoktu tabii.

Davis ertesi sabah Jack'i odasına çağırdığında, "Kafayı mı yedin sen?" diye sormuştu. "Pallas, televizyon kameralarının önünde böyle bir yorum yaptığina göre dünyadan haberi olmayan asıl sensin!"

Sonra her şey kötüye gitmişti. Feminist gruplar medyada seslerini duyurmaya başlamışlardı. Jack'in davanın "taşaklı" birine verilmesine ilişkin yorumunun, kelime anlamı itibarıyla sadece bir erkek savcının bu işi halledebileceğine dair cinsiyetçi bir söylem olduğunu iddia etmişlerdi.

Adalet Bakanlığı işte o noktada duruma el koymuştu. İlk baştaki öfkesine rağmen Davis iki gün boyunca Adalet Bakanlığı'nı sakinleştirmek için uğraşmıştı. Jack'in Chicago'daki en yetenekli, işine en bağlı ajan olduğunu vurgulayıp, disiplin cezası olarak onun Bayan Lynde'den resmi kanallar aracılığıyla özür dilemesini, altı ay gözetim altında olmasını önermişti. Adalet Bakanlığı avukatları Davis'in önerisini dikkate alacaklarını söylemişlerdi.

Pazartesi sabahı Jack özür yazısı üzerinde çalışmak için işe erken geldi. Hem gazeteciye, hem de öncesinde Cameron'a söyledikleriyle haddini aştığını biliyordu. Durumu idare etmekte başarısız olduğunu kabul etmeliydi. Hatta çok başarısız olmuştu. Cameron'ın verdiği haberin

neden olduğu şok ve öfkenin üzerine, kendisinin bu olay öncesinde o kadına güvenmeye başlamış olması, kızgınlığını daha da arttırmıştı. Bu olayı atlatmanın bir yolunu bulmalarını umuyordu.

Çalışırken ofisinin kapısını açık bırakmıştı ve bilgisayarın ekranına dakikalarca baktıktan sonra—özür demek Jack için hiç kolay değildi—Davis'in odasından gelen sesleri duyup şaşırdı.

Davis'in sesi öfkeliydi. Jack koridorun diğer tarafından gelen konuşmanın çoğunu anlamıyor, ama "saçmalık" veya "aşırı tepki" gibi bazı sözcükleri yakalayabiliyordu. Başka kimsenin sesini duymadığı için Davis'in telefonda olup olmadığını merak etti. Ama Davis'in kiminle konuştuğunu bilmesede, kimin hakkında konuştuğunu tahmin edebiliyordu. Tam da masasından kalkıp onun odasına doğru ilerlemeye koyulmuştu ki...

Davis'in kapısı hızla açıldı ve Cameron Lynde dışarı çıktı. Jack'i görünce olduğu yerde durdu. Yüzünden Jack'in gayet iyi bildiği bir ifade gelip geçti. Onun kendilerine yaklaştığını gören kişilerin yüzünde bu ifadeye defalarca rastlamıştı.

Suçüstü yakalanmış birinin ifadesiydi bu. Cameron hemen toparlandı ve Jack'in bakışlarına soğuk bir şekilde karşılık verdi. Davis de ofisinden çıkarak Jack'i gördü ve üzüntülü bir tavırla başını salladı.

O gün öğleden sonra Adalet Bakanlığı, Özel Ajan Jack Pallas'ın acilen Chicago dışına tayin emrini verdi.

Jack bu işin kimin başının altından çıktığını gayet iyi biliyordu.

“Düşündüğün her neyse, geride bırakman muhtemelen çok daha iyi olacaktır.”

Jack, Wilkins’in kendisine baktığını gördü. “Bir şey düşünmüyordum.”

“Öyle mi? Çünkü araba duralı üç dakika oldu. Bayan Lynde’in evinin önünde oturuyoruz.”

Jack, nerede olduğunu anlamak için etrafa bakındı. Kahretsin, gerçekten de öylece oturuyorlardı. Fevkalâde hassas özel ajan gözlem güçlerinin bu kadar iyi çalıştığını görmek ne hoştu. Bunun için arka koltuktaki tanığı suçladı. Dikkatini dağıtmıştı ve bu duruma bir son vermenin zamanı gelmişti.

Arkaya seslendi. “Artık gidebilirsiniz, Bayan Lynde.”

Cevap yoktu.

Arkasına dönüp baktı.

“Kendinden geçmiş. Uyuyor,” dedi Wilkins.

“Bir şeyler yap o zaman.”

Wilkins dikiz aynasından arkaya baktı. “Hey, Cameron...”

“Evet, ‘hey’ diye bağırarak tam bir FBI ajanına göre oldu.”

“Ben iyi polisim, bir şey olmaz.” Wilkins arkaya döndü. “Cameron, geldik.” Jack’e bakıp fısıldadı. “Cameron dememe kızar mı sence?”

“Şu an ne dersin de başın belaya girmez.” Hatta kendisi de birkaç öneri getirebilirdi.

"Tamam, B planına geçme zamanı," dedi Wilkins. "Birin arkaya geçip onu uyandırması lazım."

"İyi fikir. Umarım sana uyuyordur."

"Seni kastetmiştim." Jack'in yüz ifadesini gören Wilkins masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Kusura bakma. Benim direksiyonun başından ayrılmamam gerek."

Jack, homurdana homurdana arabadan inip Cameron Lynde'in evine, daha doğrusu evi olması gereken yere bir göz attı.

Başını arabanın içine uzattı. "Doğru yere geldiğimizden emin misin?"

"Kuzey Henderson Caddesi, numara 3309," dedi. Burası da Kuzey Henderson Caddesi, numara 3309."

"Evet, ama burası..." Jack dönüp gördüklerini tanımlayacak kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Çok güzelmiş," dedi Wilkins.

Öyle de denebilirdi tabii. Jack sokakta dururken önünde üç katlı, zarif bir ev ihtişamla yükseliyordu. Evin, sütunların üzerinde yükselen kavisli bir girişi vardı. Sarmaşıklar evin büyük kısmını süslüyor, bahçe ise sağından arkadaki garaja kadar uzanıyordu. Arsası da çok büyüktü.

Aklına gelen ilk soru, devletten maaş alan bir savcının parasının, böyle bir eve nasıl yettiği idi. Wilkins de aynı şeyi düşünmüştü belli ki. Uzanıp yolcu tarafındaki camdan dışarı baktı. "Zengin bir kocası falan mı var acaba?"

Jack bu ihtimali düşündü. Ortada zengin birinin olduğu kesindi. Belki de üç yıl önce Cameron'ı Martino'dan rüşvet almakla suçlarken pek de haddini aşmamıştı.

Wilkins onun aklından geçeni okudu. "Sakin o konuya dönme. Geçen sefer de böyle laflar yüzünden başın belaya girmişti."

Jack hâlâ arka koltukta uyumakta olan Cameron'ı işaret etti. "Döneceğim tek yer büro. Tabii önce şunu halletmek lazım." Kapıyı açtı. "Haydi, Bayan Lynde," dedi emreder gibi.

Cevap yoktu.

"lmş falan olmasın," dedi Wilkins. Arkasına dönüp baktı.

Jack, koltuğa doğru eğildi ve Cameron'ın nefes aldığını duydu. "Yaşıyor." Omzunu drtt. "Haydi, uyanın."

Hiçbir tepki yoktu.

"pmeyi denesene bir." Jack'in ters ters baktığını gören Wilkins sırttı. "Kızma, masadaki prens pnce işe yaramıştı."

Jack, yine Cameron'a dönüp seçeneklerini gözden geçirdi. 'Birkaç kez daha drtmek.' Cazip. 'Buz gibi suyu kafasından aşağı dökmek.' Daha bir cazip. Ama Cameron'ı tanıyordu. Jack böyle bir şey yaptığını takdirde Cameron muhtemelen darp suçlamasında bulunur, Jack de daha güneş batmadan kendini yine Nebraska'da bulurdu. Bu durumda tek seçeneği kalmıştı.

Kadının üzerinden uzanıp, aldığı çantayı Wilkins'e attı. "Bak bakalım anahtarlarını bulabilecek misin."

"Dalga mı geçiyorsun? Uyanıp da beni çantasını karıştırırken görürse ne olacak? antaya dokunulmaz. anta bir kadının kutsal mabedi gibidir."

“Ya anahtarları bulursun ya da gelir onu kendin taşırsın.”

Wilkins bir an çantaya bakıp elini içine soktu. “Bu riske değer. Senin o halini görmek istiyorum. On dolarına bahse girerim daha kapıya varmadan uyanıp canına okuyacak.”

Jack de yaklaşık yüzde yetmiş ihtimalle bunun olacağını düşünüyordu. Wilkins’e bagajı açmasını söyledi ve valizi alıp ön kapıya koydu. Arabaya dönüp Cameron’ın çantasını kucağına yerleştirdi, Wilkins’ten anahtarı aldı ve kendi cebine attı. Başka bir şey söylemeden Cameron’ı kucağına alıp arabadan çıkardı.

Cameron hâlâ uyur halde ona yaslanmış, başını omzuna dayamıştı. Jack eve doğru yürürken, o güne kadar kafasında canlandırdığı “Cameron Lynde’le karşılaşma senaryoları”nın içinde bunun yer almadığını düşünüyordu. Onu güpegündüz böyle kucağında taşıdığını komşuları görüyorsa ne düşünüyorlardır diye merak etti. Tabii böyle geniş bir bahçenin içindeki evi görmek için teleskopla bakmaları gerekiyordu.

Jack ona baktı. O anda öyle huzurlu görünüyordu ki sadece bir an için, geçirdiği yorucu gece yüzünden ona acıyacak oldu. Olanlar düşünülürse yine iyi dayanmıştı.

Tek eliyle ferforje bahçe kapısını açıp Cameron’ı merdivenlerden yukarı, kapıya taşıdı. Evin büyüklüğü yüzünden biriyle beraber yaşıyor olabileceğini düşündü ve o kişinin dışarı endişeyle fırlayıp kadını kollarından alıp almayacağını merak etti.

Öyle bir şey olmadı.

Jack, cebinden anahtarı çıkardı ve kapıyı açtı. Endişeden çılgına dönmüş bir sevgili ya da koca hâlâ yoktu ortalıkta. Göğsüne sokulmuş kadına baktı. Onu ilgilen-dirmezdi tabii ama bu adam her kimse, bir kadının on saatten fazladır ulaşamayacak bir durumda olduğunu fark etmediyse, hıyarın biri olmalıydı.

“Cameron, uyan.” Sesi tuhaf bir biçimde yumuşak çıkmıştı. Boğazını temizledi. “Evine geldin.”

Cameron bu kez kımıldadı. Jack, onu kapının önünde yere bırakıp hemen uzaklaştı. Kadın bir an öylece durdu, sarhoş gibiydi. Jack’e onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktı.

“Sen misin?”

“Benim.”

Cameron gözlerini kırptırıp kolunu kaldırdı; sözcük-leri yuvarlayarak konuşuyordu. “Gitsene. Kaybol hadi.”

Jack memnuniyetle giderdi, ama önce Cameron’ın güvenliğinden emin olmalıydı. Ne de olsa en önemli tanığı oydu. Ona çantasını verdi, ama Cameron çantayı güç bela tutabiliyordu. Valizini içeri koydu.

“Anahtarların kapının üzerinde, almayı unutma. Yalnız mı yaşıyorsun?” Bu son soruyu tamamen mesleki sorumluluk gereği sormuştu. “Garip bir gece geçirdin, yalnız kalmak istemeyebilirsin.”

Cameron’ın anahtarı kilitten çıkarmasını, tekrar takmasını, kapıyı itip açık olduğunu fark edince de şaşkınlıkla bakınmasını izledi.

"Evet, yalnız kalmaman gerektiğinden eminim artık," dedi Jack.

Cameron kendine gelememiş olmasına rağmen ona kötü kötü bakmayı başardı. "Collin'i ararım," diye mırıldandı. Sonra eve girip kapıyı Jack'in yüzüne kapattı.

Demek öyle...

Demek Collin diye biri vardı.

Jack, çabucak evin güvenli görünüp görünmediğine baktı. Sonra arabaya dönüp yerine geçti.

Wilkins elini uzattı. "Ee?"

"Gidebiliriz," dedi Jack.

"Onu yalnız bırakabileceğimizden emin misin?"

"Collin'i arayacakmış."

"Çok rahatladım. Collin kim peki?"

Jack omzunu silkti. "Bilmem. Tek bildiğim o kadının artık benim değil, Collin'in problemi olduğu."

"Off, çok sert oldu bu."

"Daha sert de konuşurdum, ama havamda değilim," dedi Jack. "Yorucu bir gece oldu. Büroya giderken kahve alacağız, unutma."

Wilkins arabayı çalıştırırken sırttı. "Jack, galiba senden öğreneceğim çok şey var."

Jack bunun nereden çıktığını anlamamıştı, ama kesinlikle doğrudu. "Teşekkür ederim."

"Aklından geçeni söyleyen bir adamsın, buna saygı duyarım. Eminim başkaları aynısını yaptığında sen de onlara saygı duyuyorsundur."

Bu lafın nereye gideceği belli olmaya başlamıştı. "Söyleyeceğin bir şey varsa söyle, Wilkins."

Wilkins dört yol ağzında durdu. "Onunla arandaki problemler sadece seni ilgilendirir, ama bu olayda işimizi etkilemeyeceklerini senden duymak istiyorum."

"Etkilemeyecekler."

"Güzel. Peki—şahsi merakımdan soruyorum—adı her geçtiğinde hiddetlenip sükût içinde mi duracaksın?"

Jack sessizce ortağına baktı.

Wilkins gülümsedi. "Bu soruyla şansımı zorladım, değil mi?"

"Çaylaklarda yaygın görülen bir hatadır. O son soruyu sormayacaktın."

"Bir daha yapmam."

"İyi edersin." Jack önüne döndü. Pencereden dışarı bakıp üç yıl önce Chicago'dan ayrıldığından beri hasret kaldığı tanıdık manzaranın tadını çıkardı.

Birkaç saniye sonra sessizliği bozdu. "Bir şey daha var. Şu hiddetli bakış muhabbetini tanıkların yanında yapmanın lazım. Etkisi kayboluyor."

"Yani onu bilerek mi yapıyorsun?"

"Hiddetli bakışlarım üzerinde yıllardır çalışıyorum."

Wilkins gözlerini şaşkınlıkla yoldan ayırıp ona baktı. "Şaka mıydı bu?"

"Hayır. Gözünü yoldan ayırma, çaylak. Kahvemi almadan arabayı çarparsan çok fena tepem atacak."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bizi otelden aramadığına hâlâ inanamıyorum.”
Cameron, Collin’in ses tonundan onun geceki olaylar yüzünden endişelenmek ile olan biteni daha önce duymadığı için sinirlenmek arasında gidip geldiğini anlıyordu.

Aslında Jack’le Wilkins onu eve bıraktıktan sonra Cameron’ın ilk planı hem Collin’i, hem de Amy’yi aramaktı. Üçü üniversiteden beri arkadaşlıklar ve normalde onlara her şeyini anlatırdı. Sonra günlerden cumartesi olduğunu hatırlamıştı. Bu da Collin’in çalıştığı, Amy’nin ise yalnızca iki hafta sonraki düğününün hazırlıklarıyla meşgul olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden Cameron ikisine de akşam yemeği için Frasca’da buluşmalarını söyleyen birer mesaj atmış, sonra da yatağına girip altı saat uyumuştı.

Cameron, restorandaki garson onlara masalarını gösterir göstermez, önceki gece olanları Amy ile Collin’e anlatmaya başlamış, fakat FBI bu bilgiyi gizlediği için, Senatör Hodges’in olayla olan bağlantısından bahsetmemişti. Hikâye ilerledikçe, karşısında oturan Collin’in gittikçe tedirginleşmeye başladığını fark etti. Birkaç dakika önce

elini koyu sarı saçlarının arasından geçirmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Collin ne zaman kendisini rahatsız eden bir şeyle uğraşsa aynı hareketi yapardı.

Amy, Cameron'ın solunda oturuyordu. Omuzlarına gelen, arkaları daha kısa kesilmiş sarı saçları, özel dikilmiş gömlek yakalı elbisesiyle her zamanki gibi zarifti. Onun verdiği tepki Collin'in tepkisinden daha yumuşaktı. "Çok zor bir gece geçirmişsin, Cameron. Böyle bir zamanda yalnız kalmamalıydın."

"Sizi arardım elbette," dedi Collin'e bakarak, "ama FBI telefon etmemi engelledi." Sol tarafına döndü. "Evet, zor bir geceydi, beni düşündüğün için teşekkürler Amy." Şarap kadehini alacak oldu, ama Collin masanın diğer tarafından uzanıp onun elini tuttu.

"Yapma, ben de senin için endişeleniyorum, biliyorsun."

Cameron ona ters ters baktı, ama elini çekmedi. "O zaman seni aramadım diye şikâyet edip durma."

Collin, ona kendine has masum gülümsemelerinden biriyle baktı. Cameron bu gülümsemeyi son on iki yıl içinde defalarca görmüştü, ama yine de her seferinde etkisinde kalıyordu. En azından çoğu zaman...

"Özür dilerim," dedi Collin. "Hikâyeyi dinlerken fazla heyecanlandım ve duygularımı uygunsuz bir şekilde ifade ettim. Erkeklere özgü bir şey." Elini sıktı. "İşlenen cinayetin hemen bitişiğinde olman hoşuma gitmedi, Cam. Tuhaf sesler, gözetleme deliğinden kapüşonlu, esrarengiz bir adam görmek... Bana göre fazla Hitchcock'vari."

"Daha asıl olayı anlatmadım," dedi Cameron. "Olayı soruşturan FBI ajanlarından biri Jack Pallas."

Amy'nin bu ismi hatırlaması bir iki saniye sürdü. "Bir dakika... Ajan Seksi mi yani?"

"Ajan Hıyar," diye düzeltti Cameron. "Ajan Seksi" Jack'in eski lakabıydı ve bunu kullanmayı uzun zaman önce, Jack onu Roberto Martino'dan rüşvet almakla suçladığında bırakmışlardı.

"Hakikaten büyük olaymış. Peki, nasılmış bakalım Ajan Hıyar?" diye sordu Collin soğuk bir sesle. Yazılı olmayan kurallar uyarınca, Cameron'ın en yakın arkadaşı sıfatıyla, Jack Pallas'a düşmanca davranması normaldi.

"Daha da önemlisi, bunca zaman sonra onunla karşılaşmak nasıl bir şeydi?" diye sordu Amy.

"Birbirimize iğneleyici laflar, hakaretler sıraladık durduk. Aradaki boşluğu kapatmak gibi oldu."

"Peki, hâlâ o kadar seksi mi?" Collin'le bakiştılar. "Ne var? Birimizin sorması lazımdı."

"Bu soru konumuzla biraz ilgisiz değil mi sence de?" Cameron şarabını yudumlarırken sakın, küçümseyici bir ifade takınmayı başarmıştı. Sonra şarabı birden yutmaya kalktı ve şarap genzine kaçtı. Neredeyse boğulurken, öksürerek nefes almaya çalışıyordu.

Amy gülümsedi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Cameron yaşaran gözlerini silerken, yardım ister gibi Collin'e baktı.

"Hiç bana bakma, bu konuya karışmıyorum," dedi Collin.

“O öküzün beni televizyonda nasıl rezil ettiğini hatırlatırım ikinize de.”

“Hayır, o öküz televizyonda kendini rezil etti,” dedi Amy.

Cameron burun kıvrırdı, bu yorum sayesinde biraz yumuşamıştı. “Hem, onun yüzünden Chicago’daki bütün FBI ajanları üç yıldır bana kin güdüyorlar. Bu da işleri çok eğlenceli hale getiriyor, çünkü neredeyse her gün FBI’la karşılaşmak zorundayım.”

“Onu bir daha görmek gerekmeyecek, değil mi?” diye sordu Collin.

“Azıcık ansım varsa, hayır.” Cameron bunu biraz daha düşündü. “Bilmiyorum, belki sormaları gereken başka sorular olabilir. Ama şu kadarını söyleyeyim, eğer Jack Pallas’ı bir daha göreceksam, bu benim belirlediğim koşullar altında olacak. Beni dün gece gafil avladı, ama bir dahaki sefere hazırlıklı olacağım. En azından duruma uygun giyineceğim.”

“Ne vardı ki kıyafetinde?” diye sordu Amy.

“Tayt giymiştim, hem de spor ayakkabıyla,” diye dudaklarını büktü Cameron. “Çıplak olsam daha iyiydi.”

“O zaman sorgulama bayağı ilginç olurdu.”

Collin arkasına yaslandı. Kendini beğenmiş, erkeksi bir hali vardı. “Şu meşhur topuklu ayakkabı sevdan bir türlü bitmiyor. Dua et iç çamaşırlarınla yakalanmamışsın. Spor ayakkabıyla sorgulanmaktansa bunu mu tercih ederdin?”

Cameron bir an düşündü. “Bu senaryoda, iç çamaşırının altına topuklu ayakkabı giyebiliyor muyum?”

"Cevap vermen gereken bir soru değildi bu. Sen normal değilsin," dedi Collin.

Cameron gülümsedi. "Uzun görünmeyi seviyorum, ne var bunda? Duruşma avukatıyım ve boyum bir altmış. Uğraşma benimle."

* * *

Amy, yemek biter bitmez özür dileyip gitti; ertesi sabah çiçekçiyle buluşmak için erken kalkması gerekiyordu. Cameron ile Collin birer içki daha içmek için restoranda kaldılar, sonra da Cameron'ın evine kadar beş sokak yürüdüler.

Serin bir ekim akşamıydı. Cameron ceketine iyice sarınıp belindeki kemeri bağladı. "Amy'nin düğüne kadar sinir krizi geçirmeden durabileceğini sanmıyorum. Ona biraz daha yardım etmeme izin vermesini söylüyorum, ama beni dinlemiyor."

"Amy bu. Beş yaşından beri düğününü planlıyor," dedi Collin. "Planlama demişken, bekârlığa veda partisinde son durum nedir?"

"Amy'nin kuzenleri striptizci diye tutturdu," dedi Cameron. Diğer iki nedimeden bahsediyordu. "Ama Amy bana yemin ettirdi; striptizci, uyduruk duvak ve penis şeklinde ıvır zıvırları kesinlikle istemiyor. Bu yüzden benim evimde şarap içip tatlı yiyeceğiz, sonra da bir bara gideceğiz. Umarım beğenir. Unutma, beni baş nedimelikten atarsa bu işi senin üstlenmen gerekecek."

Collin kolunu onun omzuna attı. "Hayatta olmaz, şekerim."

Cameron gülümseyip ona yaslandı ve adamın göğsünün güçlü sertliğiyle rahatladığını hissetti. Karşılığında Collin onu iyice kendine çekip ciddi bir sesle konuştu. "Restoranda söylediklerimiz şakaydı, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"İkimiz de senin için endişelenmiştik."

"Onu da biliyorum."

Evin önünde durdular. Collin onun yüzüne bakarken Cameron adamın ela gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Ciddiyim Cam, bir cinayete gözünle, kulağınla tanıklık ettin. Katilin odadan gidişini gördün. Bu konuya girmekten hiç hoşlanmıyorum, ama senin onu izlediğini fark etmiş olabilir mi?"

Cameron son on iki saatte bu soruyu kendine defalarca sormuştu. "Hep kapının arkasıdaydım. Beni duyduysa, onu izlediğimden şüphelendiyse bile kim olduğumu bilmesi mümkün değil. FBI ve Chicago Emniyeti kimliğimi gizli tutuyor."

"Pek de iyi bir gece geçirmedi, değil mi?"

"Bayağı hafif bir tabir oldu bu."

Collin başını yana yatırıp evi işaret etti. "Bu durumda, şey... Bu gece yanına arkadaş ister misin?"

Cameron bir süre düşündü. Önceki gecenin garip olaylarından sonra koca evde tek başına kalma fikri ona pek cazip gelmiyordu. Ama Collin onda kalırsa bunun sorun olacağını da biliyordu. "Sağ ol, ama Richard benimle fazla zaman geçirdiğini düşünüyor zaten. Ben idare ederim."

Collin'in gözlerinden duygusal bir ifade geçti. "Aslında, biz Richard'la ilişkimize ara verme kararı aldık."

Cameron şaşkına döndü. İkisinin arasında bazı sorunlar olduğunu biliyordu. Kendi adına, biraz kibirli olduğu ve Chicago'daki erkek nüfusunun neredeyse yarısının taptığı Collin'i yeterince takdir etmediği için Richard'ı suçluyordu, ama ikisi üç yıldır beraberlerdi ve Cameron bunca zamandır, her şeyin yolunda olduğunu varsaymıştı.

"Ne zaman oldu bu?"

"Dün gece. Amy'nin düğününe gitmekten vazgeçtiğini söyledi. Klasik 'kendimi rahat hissetmeyeceğim' bahanesini kullandı, ama asıl derdi bütün hafta sonunu *Michigan*'da ziyan etmemek." Collin, Michigan kelimesini sahte bir dehşet ifadesiyle vurgulamıştı. "Düğünün güzel bir otelde olacağını söyledim, ama Richard'ı bilirsin, Four Seasons'tan aşağısını harabe sayar. Neyse işte, bu konuyu tartıştık, sonra başka konulara geçtik. Sonuç malum."

"Sence birkaç güne her şeyin düzelme ihtimali var mı?" diye sordu Cameron nazikçe.

Collin başını salladı. "Benim hatırım için düğüne gelmeyecekse, hayır. Bu düğünün benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor, sorun da bu sanırım. Amy ve seninle giriştiği saçma sapan rekabet yüzünden böyle oluyor. Bu gece, hatta muhtemelen şu anda evdeki eşyalarını taşıyor."

"Çok üzüldüm, hayatım," diyen Cameron arkadaşına sarıldı. "Bu durumda asıl soru şu: Sen yanına bir arkadaş ister misin?"

"Evet," dedi Collin. Bahçe kapısını Cameron'ın geçmesi için tutuyordu. "Ama beni sarhoş edeceğine söz vermen lazım."

Cameron basamakları çıktı. "Sabah kahvaltıyı hazırlayacağına söz verirsen mesele yok."

"Tatlım, kahvaltıyı hep ben hazırlıyorum. Sen dondurulmuş waffle ısıtmayı bile beceremezsin."

"O dediğin bir kere oldu." Son sınıftaydılar ve Collin, Cameron'ın o olayı unutmasına asla izin vermiyordu. "Kutuda, ekmek kızartma makinesinde bir ya da iki kez ısıtılması gerektiği yazıyordu, ben de iki kez ısıttım. Makinenin nasıl alev aldığını hâlâ anlamış değilim."

Sokağın karşı tarafındaki sivil arabada oturan polis memurları Phelps ve Kamin, çiftin evin önündeki merdivenleri çıkmasını izlediler.

"Bu gece onları gören olmaz artık," dedi Memur Kamin memnuniyetle. Phelps arabayı çalıştırırken o da elindeki Sun-Times gazetesini katladı. "Bir ara, adam içeri girmesi için ona gönderilen sinyalleri anlamadı zannettim. Neyse ki eve girebildi."

Phelps gözlerin kısıtı. Eve girmekte olan çifti daha iyi görmeye çalışıyordu. "Slonsky'nin kıza göz kulak olamamızı söylediğinden emin misin?"

"Evet."

"Çünkü adam çok tanıdık geliyor, ama nereden tanıdığımı bir türlü çıkartamadım."

Kamin omzunu silkti. "Bilemem. Slonsky kızın evine gelmemizi, emniyette mi diye bakmamızı söyledi. Tek bildiğim bu."

"Belki burada biraz beklesek iyi olur, her şey normal mi diye bakarız."

Daha tehlikeli görevlere atılmak için hiç de acelesi olmayan Kamin bu önerinin ardındaki mantığı beğenmişti. "Bana uyar."

Sonraki yirmi dakika boyunca sessizdiler, sadece Kamin'in okuduğu gazetenin hışırtısı duyuluyordu. Okumayı bıraktığında spor sayfasındaydı.

"Şuna bak." Kamin, Phelps'in görebilmesi için gazeteyi ona doğru uzattı. "Demin gördüğümüz adam değil mi bu?"

Phelps uzanıp gazeteye baktı, sonra kendinden memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı.

"Bir yerden tanıdık geliyor demiştin sana."

Şehrin diğer tarafında, Jack bir kez daha ofisinde oturmuş Davis'in bağırışlarının boğuk gürültüsünü dinliyordu. En azından bu kez, kopan kıyametin kendisiyle doğrudan ilgili olmadığını biliyordu.

Cumartesi gecesiydi, saat on bire geliyordu ve bu yüzden büroda ondan ve Wilkins'den başka ajan yoktu. Jack'in masasının önündeki koltuklardan birinde oturan Wilkins amirlerinin ofisinin olduğu tarafı işaret etti. "Her zaman böyle midir?"

"Alışsın," dedi Jack. Davis'in arada bir parlamasından rahatsız olmuyordu. Ordudayken bu tür parlamalardan nasibini almış pek çok komutanın emrinde görev yapmıştı. Tıpkı o komutanlar gibi Davis de dürüst bir adamdı ve bürosunda çalışan ajanlara vefasızlık etmezdi. Yer açılır açılmaz Jack'i tekrar Chicago bürosuna aldirmek için çok uğraşmıştı.

Birkaç dakika sonra patırtı sona erdi ve Davis'in ofisinin kapısı hızla açıldı. Davis, başını uzatıp seslendi. "Pallas, Wilkins, gelin bakalım."

Davis'in ofisine geçip oturdular. Jack, bu ofisin Chicago'daki diğer ajanlara verilen ofislerden daha büyük olmamasını hep garip bulmuştu. Sorumlu özel ajan olarak uğraşmak zorunda kaldığı pislikler düşünülürse Büro'nun bu adamcağıza, en azından otoparktan daha cazip manzaralı bir oda vermesi gerektiğini düşünüyordu. Ama Davis'i tanırdı ve herkesin giriş çıkışını takip edebileceği bu ofisin muhtemelen kendisinin istediğini biliyordu. Davis'in gözünden pek bir şey kaçmadığı kesindi.

"Az önce Senatör Hodges'in avukatlarıyla konuşuyordum," diye başladı Davis. "Soruşturmamızla ilgili her türlü gelişmeden haberdar edilmeyi 'rica' ettiler."

"Sen ne dedin peki?" diye sordu Wilkins.

"Yaşlı bir adam olduğumu, sürekli bir şeyleri unuttuğumu, bu gece Senatör Hodges'in ekibinden bir telefon daha alırsam şans eseri soruşturmayı gizli tutma sözümü de unutabileceğimi söyledim. Ondan sonra epey bir küfürleşme oldu tabii, ama şu ana dek..." Sözünü yarım bırakarak, Davis masasında sessizce duran telefonu işaret

etti. "Şimdi, bakalım bu kargaşayı nasıl çözeceğiz." Jack'e baktı. "Chicago Emniyeti'nin soruşturması nasıl gidiyor?"

"Emniyetteki bağlantımız, Dedektif Ted Slonsky. Yirmi yıldır teşkilâta, son on yıldır da cinayet bürosunda çalışıyor. Söylediğine göre otel odasındaki parmak izleri kurbanı ve Senatör Hodges'a ait. Yatakta, odadaki masanın üzerinde ve banyo tezgâhında meni izleri, banyodaki çöp kutusunda ise birkaç tane kullanılmış prezervatif bulmuşlar. Hepsi aynı erkeğe aitmiş."

"En azından Senatör Hodges'ın karısını aldatırken güvenli seks yaptığını öğrendik," dedi Davis. "Başka bir şey var mı?"

"Kurbanın el bileklerinde morarmalar var, muhtemelen katil onu boğarken ellerini tutup bastırıldığı için olmuş."

"Olay yerinde kan var mıymış? Saç veya iplik?"

"Kan yok, diğerleri için laboratuardan haber bekliyoruz," dedi Jack. "Otel güvenliği konusunda da şansımız yaver gitmiyor. Kat koridorları ve merdivenlerde güvenlik kamerası yok. Lobide, otoparkta ve otelin diğer genel alanlarında var, ama görüntülerin hiçbirinde adamdan iz yok. Yani şu ana kadar, bu gizemli ikinci adamın varlığına dair elimizdeki tek bulgu, Bayan Lynde'in ifadesi."

Jack, Cameron'ın adı geçince Davis'in tek kaşını kaldırdığını fark etti, ama amiri yorum yapmaktan, en azından o an için kaçındı.

"Pekâlâ, durum şu," dedi Davis. "Resmi olarak Büro'nun yetkisi bu soruşturmanın, varlığından kuşkulanan şantaj tarafıyla sınırlı. Ancak gayri resmi olarak eskort kızla

sevişirken videoya alınan bir Birleşik Devletler senatörü söz konusu ve kız aynı otel odasında, sevişmelerinden dakikalar sonra boğularak öldürüldü. Bu olaya karışmadan bir kenarda durmamız mümkün değil. Sence Dedektif Slonsky sorun çıkaracak mı?"

"Büyük ihtimalle çıkarmaz. Senatör işin içinde olduğu için, yardım etmemiz onu rahatlattı sanırım."

Davis başını salladı. "Güzel. Teorilerinizi duyalım."

Jack susup sözü Wilkins'e bıraktı.

Wilkins koltuğunda dikleşti. "Şu an iki teori üzerinde çalışıyoruz, ikisi de kurban Mandy Robards'ın senatöre şantaj planına dâhil olduğu varsayımına dayanıyor."

"Bu varsayımın bir temeli var mı peki?"

"Video kaset, kadının çantasında bulundu. Kamerayı kapatanın o olduğu videoda görülüyor. Yani kaseti senatöre erken bir Noel hediyesi olarak hazırlamadıysa, menfur amaçları olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz."

Davis, Jack'e şaşkın bir şekilde sırtarak baktı. "Menfur? Yale mezunlarını işe alınca böyle laflar ediyorlar işte."

"Kutsal mabet, sükût ve hiddetli dediği kısımları kaçırдын."

"Hiddetli de ne demek?"

"Anladığım kadarıyla benim sıfatımmış."

Wilkins doğruldu. "Bu seferki hakikaten şaka olmalı." Davis'e döndü. "Bu kelimeyi duymamış olamazsın, değil mi?"

Davis, cevap vermeden sandalyesinde döndü ve bilgisayara bir şeyler yazdı. "Bakalım Google ne diyor... Hah, buldum! 'Kızgın, öfkeli' demekmiş."

Davis yine onlara dönüp başıyla Wilkins'i işaret etti. "Aslında bizim şu ayaklı sözlük haklı Jack, senin hakikaten hiddetli bir tarafın var." Wilkins'e döndü. "Evet, şakaydı. Normalde Ajan Pallas'ın espri yapma çabalarını doğru olarak tespit edebilmek bir yıl sürer, ama alışırsın."

O sırada Jack, Chicago'ya dönmek için ne diye bu kadar heves ettiğini düşünüyordu. Nebraska'da en azından istediği gibi surat asabiliyordu. "Şu teorilere dönsek iyi olacak," diye homurdandı.

"Doğru. İlk teoriye göre kız bir şantaj planı yaptı. Belki yalnız çalıştı, belki de işin içinde başkası da vardı. Senatörle ilgisi olan biri bunu öğrenip yaşanan ilişkinin duyulmaması için kızı öldürdü," dedi Wilkins.

"Ama kaseti odada bırakıp gitti," diye hatırlattı Davis.

"Belki de kasetin gerçekten odada olduğunu bilmiyordu. Belki de kızı öldürdükten sonra paniğe kapıldı veya bir şeyden korktu. Yan odadaki Bayan Lynde'in güvenliği aradığını duymuş olabilir mesela."

Davis kalemiyle oynarken düşünüyordu. "İkinci teori neymiş peki?"

"İkinci teori, her şeyin bir entrika olduğu ve birinin kızı, senatörün cinayetle suçlanmasını sağlamak için öldürdüğü. Hesaba katmadıkları tek nokta, Bayan Lynde'in gerçek katili odadan çıkarken görmesiydi."

“Şimdilik bu iki teoriyi göz önüne alırsak şüpheli listemizde kimler var?” diye sordu Davis.

“Senatör Hodges’ı seven ya da ondan nefret eden neredeyse herkes,” diye cevap verdi Wilkins.

“Listeyi bayağı daraltmışsınız, sağ olun.” Davis arkasına yaslanmış, sesli düşünüyordu. “Hodges’ın Bankacılık Komitesi’nin başkanlığına henüz atanmış olmasından ne anlam çıkarıyoruz peki?”

“İşin o tarafına da bakıyoruz,” dedi Jack. “Beni asıl çelişkiler rahatsız ediyor. Olay yeri tertemiz, geriye hiçbir fiziksel kanıt bırakılmamış, bu da bir profesyonelle, ne yaptığını bilen ya da en azından bu işe önceden kafayormuş biriyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Ama cinayetin kendisi amatörce işlenmiş. Öfkeyle işlenmiş. Birini boğmak, kafasına bir kurşun sıkmaktan çok daha kişisel bir şey. Bu işte ters bir şeyler var. Bence ilk adımımız Hodges’ın adamlarıyla konuşup ilişkisini kimlerin bildiğini öğrenmek olmalı.”

“Senatör Hodges bu fikirden hoşlanmaz bence, tabii avukatları da öyle.”

“Senatörün bir eskort kızı öldürmekten tutuklanmasını engelleyen tek şeyin, bizimle devam eden iş birliği olduğunu söylersek hoşlanmaya başlar,” dedi Jack.

“Tamam, Hodges’ın avukatlarına müdahale etmem gerekirse haber verin. Son bir şey daha, tanışımıza ne oldu? Bayan Lynde’in yan odada olması senatör için büyük bir şanstı belli ki.”

“Öncelikle, bir tanışımız olduğunu bu odadakilerin dışında çok az kişi biliyor,” dedi Wilkins. “Bu konuyu şimdilik gizli tutuyoruz. Dedektif Slonsky evinin önüne bir araba gönderdi, ama görevli memurlara olayın detaylarıyla ilgili bilgi verilmedi. Birkaç dakika önce arayıp Bayan Lynde’in eve bir erkekle döndüğünü, emniyette olduğunu haber verdiler.”

“Bayan Lynde’in tehlikede olduğunu düşünmemiz için bir sebep var mı?” diye sordu Davis.

“Kimliği gizli kaldığı sürece, hayır.”

Davis, Jack’in tereddüdünü sezdi. “Sen farklı mı düşünüyorsun, Jack?”

“Tek tanışımızın güvenliğinin, herkesin onun kimliğini saklı tutacağı inancına bağlı olması hoşuma gitmiyor. Gereksiz bir risk gibi geliyor bana.”

Davis başını salladı. “Aynı fikirdeyim. Bayan Lynde’in görevini de düşünürsek tedbirli davranmayı tercih ederim. Federal savcı yardımcılarından birine FBI operasyonunun parçası olduğu için zarar gelirse politik açıdan bir kâbus yaşarız.”

“Koruma ayarlarız, Emniyet’le işbirliği yapabiliriz,” dedi Jack.

“Güzel,” dedi Davis doğrulurken. “Siz, ikinizden günde iki kez rapor istiyorum. Pazartesi sabahı müdürle görüşüp, ona soruşturmanın gidişatıyla ilgili bilgi vereceğim. Sizin de benimle olmanızı istiyorum. Wilkins, şimdi izin verirken Ajan Pallas’la yalnız konuşmam gerek.”

Jack hiç şaşırmamıştı. Cameron'ın adının geçtiği andan beri, Davis'ten bir nutuk dinleyeceğini biliyordu.

Davis, Wilkins çıkıp kapıyı kapatana kadar bekledi. "Endişelenmem gerekiyor mu, Jack?"

"Hayır."

Davis keskin, gri gözleriyle Jack'e baktı. "Anladığım kadarıyla Bayan Lynde bu soruşturmada bizimle tam bir iş birliği içerisinde."

"Evet, öyle."

"Biz de ona aynı şekilde davranmalıyız."

"Tabii."

Bir an sessizlik oldu. Jack, Davis'in gergin çenesinin gevşediğini, bedenindeki gerilimin yavaş yavaş azaldığını hissediyordu.

"Bak, huysuzluk etmeye çalışmıyorum," dedi Davis. Sesi sert değildi. "Eğer onunla çalışmak senin için sorun olacaksa..."

"Hiçbir sorun çıkmayacak." Jack, amirinin gözlerinin içine bakıyordu. Cameron Lynde bir zamanlar Jack için sorun olmuştu, ama Jack'in bu hatayı tekrarlamaya niyeti yoktu. "Bunu sıradan bir dava olarak görüyorum ve bu şekilde davranacağım."

"Bayan Lynde'in koruma konusunda bilgilendirilmesi gerek. Bu konuda içi rahat etmeli. Sonuçta hayatına dâhil olacağız."

"Sorun değil. Sabah ilk iş arar, onunla konuşurum."

JULIE JAMES

Bir an gözlerini Jack'e diken Davis ikna olmuş gibiydi.
"Güzel. Tamamdır, anlaştık o halde." Wilkins'in ofisinin
bulunduğu tarafı işaret etti.

"Şimdi söyle bakalım, yeni çocuk nasıl?"

ALTINCI BÖLÜM

Collin, yiyecekleri yerleştirirken Cameron'ın yatak odasındaki banyonun duşunu açtığını duydu. Geçmişteki deneyimlerinden onun mutfağa gelmesine yaklaşık yirmi iki dakika olduğunu biliyordu. Kahvaltı hazırlamak için bol bol vakti vardı.

Sabah buzdolabını açtığında, Cameron'ın mutfaktaki becerilerinin—daha doğrusu beceriksizliğinin—hiç değişmediğini görmek onu her zamanki gibi güldürmüştü. Aslında onu güldüren şey, Cameron'ın bu konuda ne kadar tahmin edilebilir hareketleri olduğunu görmektir. On iki yıllık deneyimden sonra buzdolabının kapısını açtığında neyle karşılaşacağını kesin olarak biliyordu. Son kullanma tarihi geçeli dört hafta olmuş, açılmamış bir kutu pastörize yumurta, bir paket simit ve hepsi bitmek üzere olan üç ayrı çeşit krem peynir. Buzlukta ise iki düzine dondurulmuş hazır yemek vardı ve ait oldukları etnik gruba göre; İtalyan, Uzakdoğu, Meksika olarak gruplandırılmışlardı.

İşte bu yüzden Collin kahvaltı sözünü tutabilmek için markete gitmek zorunda kalmıştı. Neyse ki market sadece iki sokak ötedeydi ve daha da güzeli, The Fixx

adlı bağımsız kahvecinin hemen karşısında yer alıyordu. The Fixx'in altı ölçü espresso içeren ve en sefil akşamdan kalmaları bile kendine getirebilecek özel Latte'sinin adı "Smith and Wesson"dı. Aslında Collin en fazla beş yudumdan sonra kahveyi iğrenerek çöpe atacağını biliyordu, ama adını silah markasından alan bir kahve siparişi verme isteğini bastıramamıştı. Bu da erkeklere özgü bir şeydi herhâlde.

Otuz santimlik bir tavayı dolaptan çıkarıp ocağın üzerine koydu. Tavayı bulması zor olmamıştı, çünkü son yatıya kalışından beridir hala bıraktığı yerde duruyordu. Zeytinyağını koyduktan sonra kabak ve mantarları da ekleyip daha sonra kullanacağı fırını yaktı. Cameron'ın önceki gece, merdivenin başında ondan ayrılırken istediği omlet yerine sebzeli peynirli İtalyan omleti yapmaya karar vermişti. Cameron'ın İtalyan omletinin kalanını ısıtabileceğini, bir günde iki öğün düzgün, dondurulmuş olmayan yemek yiyebileceğini düşünmüştü.

Collin, Cameron'a her zamankinden daha korumacı bir tavırla yaklaşıyordu. Onun iyiliği için belli etmemeye çalışsa da, iki gece önce bir katille neredeyse yüz yüze gelmiş olması yüzünden hâlâ huzursuzdu. Cameron çelik gibi sinirleri olan savcı rolünü oynuyordu elbette, bu da babasının ölümünden sonra etrafına ördüğü duvarın bir parçasıydı, ama Collin onun belli etmese de gerildiğinden şüpheleniyordu. FBI'ın bu soruşturmada Jack Pallas'ı görevlendirmesi de hiç iyi olmamıştı. Aralarında geçenler düşünülürse davaya onun da dâhil olması Cameron'ın, "zayıflığını" belli etme konusundaki güvensizliğinin tavana vurmasına neden olmuştu.

Jack Pallas'ın bir anda Chicago'da ortaya çıkıvermesi gerçekten de ilginç bir olaydı. Collin o meşhur "kafasını kışına sıkıştırmış" lafına Cameron'ın haklı olarak nasıl öfkелendiğini unutmamıştı. Ama aynı zamanda öfkesine rağmen—çok az kişi bu ilginç noktadan haberdar olsa da—Adalet Bakanlığı'nı, Pallas'ı Chicago'dan sürmekten caydırmak için ne kadar uğraştığını da hatırlıyordu.

Collin bu çelişkiyi hep ilginç bulmuştu.

Omletin üzerine peynir serperken kapı çaldı. Kendi evinde olmadığı, Cameron da misafir beklediğinden bahsetmediği için zili duymazlıktan geldi. Tavanın içindekileri fırına atarken kapı tekrar çaldı. Hem de iki kez.

Collin, fırının kapağını kapatırken "Geldim, geldim," diye söyleniyordu. Yemek odasından ve salondan geçip ön kapıya yöneldi. Fırın eldivenlerinin hâlâ elinde olduğunu ancak kilide uzandığında fark etti. Bir tanesini çıkarıp kapıyı açtı. Karşısında ona şaşkınlıkla bakan iki adam duruyordu.

Collin'in bakışları ısmarlama takım elbise giymiş olan adamın üzerinden şöyle bir geçip uzun boylu, kot pantolon ve ceket giymiş olana takıldı.

Bak sen şu işe... Özel Ajan Jack Pallas tam karşısındaydı.

Collin, durduğu yerde dikleşti. Aradan üç yıl geçmiş olsa da, karşısındakinin kim olduğunu biliyordu. Hem Martino davası, hem de ardından Cameron'la yaşanan çekişmenin basına yansımaları nedeniyle onu tanıyordu. Jack Pallas'ın kolay kolay unutulacak bir adam olmadığını söylemeye bile gerek yoktu. Pek onun tipi olmaması—yani eşcinsel olmaması—Collin'in bu yakışıklı bir adamı fark

etmeyeceği anlamına gelmiyordu. İnce, kaslı vücudu ve muhtemelen sabah dokuz gibi belirmeye başlayan tıraş sonrası hafif sakalı yüzünden gereğinden fazla yakışıklı olmaktan kıl payı kurtulmuş yüzüyle Jack Pallas diğer erkeklerin, ellerinde kırmızı ekoseli fırın eldivenleriyle karşılaşmak istemeyeceği erkeklerdendi.

Collin tam sahiplenici, koruyucu bir havaya girdiğini hissetmeye başlamıştı ki Pallas'ın da aynı şekilde kendisini incelediğini fark etti. Bu dikkatli bakışlar bir FBI ajanının içgüdüsel tepkisi olabilirdi tabii ama bir erkek, karşısındakinin kendisini ölçüp biçtiğini genelde hissedirdi.

Avantaj kendisinde olduğu için sevinen Collin gülümsedi. "Beyler, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Jack'in bakışları fırın eldivenlerinde dolaştı. Gördüklerinden ne sonuç çıkardığını söylemeke zordu.

Ceketinin cebinden rozetini çıkardı. "Ben FBI'dan Özel Ajan Jack Pallas, bu da Ajan Wilkins. Cameron Lynde ile görüşmek istiyorduk."

"Şu an duşta. Gireli epey oldu, çok geçmeden çıkar sanırım." Collin evin içini işaret etti. "Fırında yemeğim var, içeri gelmek ister misiniz?"

Kapıyı açık bırakan Collin, dönüp omlete bakmak için mutfığa yöneldi. Yemeği fırından çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken göz ucuyla iki ajanın salona girip kapıyı arkalarından kapadıklarını gördü. Jack'in evi incelediğini, öndeki iki odadaki mobilyaların sayıca azlığını fark ettiğini gördü. Collin, bütçesinin kısıtlı olması nedeniyle Cameron'ın evi parça parça dekore ettiğini biliyordu. Cameron, evine pek

resmi konuk davet etmediği için salon ile yemek odasına öncelik vermediğini söylüyordu.

Collin, eve sık sık geldiği için; eşyaların azlığına, salonun sadece şöminenin karşısındaki deri koltuk ve okuma lambası ile döşenmiş olmasına, asma tavanlı geniş yemek odasında Cüceler Ülkesi'nden fırlamış gibi duran dört kişilik mütevazı yemek masasıyla sandalyelerine alışkındı. Ama Jack'in o anda, bir insanın neden bu kadar büyük bir eve sahip olup yarısını boş bıraktığı konusuna kafa yordüğünü az çok tahmin ediyordu.

Collin fırın eldivenlerini çıkardı. "Siz orada dolanıp durunca rahatsız oluyorum. Gelsenize, ben de Cam'e bakıp, geldiğinizi haber vereyim."

Collin, geniş merdivenden üst kata çıkarken Jack'in gözlerini üzerinde hissetti. Yukarıya varınca sağdaki ilk odaya, büyük yatak odasına girdi. İçerideki banyodan hâlâ duşun sesi geliyordu. Kapıyı tıklatıp hafifçe araladı.

"Misafirin var hayatım," dedi Collin, sesinin duyulmamasına gayret ederek. "FBI'dakiler seninle konuşmak istiyor." Kapıyı kapatıp aşağı indiğinde iki ajanın mutfakta beklediğini gördü. "Birazdan gelir. İçecek bir şey alır mısınız?"

"Böyle iyiyiz, teşekkürler Bay..." Jack başını yana eğdi. "Pardon, adınızı duyamadım."

"Collin."

Collin, Jack'in bu ismi önceden duymuş olduğunu hissetti. Wilkins'in yüzündeki ifade ise açıkça onu tanıdığını gösteriyordu.

"Tamam, buldum! Siz Collin McCann'siniz," dedi Wilkins.

Collin sırttı. Hayranlarıyla tanışmaktan hiç bıkmıyordu. "Öyle diyorsanız öyle olsun."

Wilkins heyecanla topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Kapıyı ilk açtığınızda sizi gözüm bi yerden ısırmıştı, ama hemen tanıyamadım. Gazetedeki resimlerinizden oldukça farklısınız."

"Keçi sakalım yüzündendir. Yirmili yaşların sonlarında yaptığım talihsiz bir hataydı. O fotoğrafı değiştirmelerini söyleyip duruyorum, ama on sekiz-otuz dört yaş grubunun hoşuna gidiyormuş."

Jack'in bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "Bir şeyler kaçırdım herhâlde."

"Collin McCann diyorum," diye vurguladı Wilkins. "Biliyorsunuz, spor yazarı."

Jack başını iki yana salladı. Hiçbir fikri yoktu. Collin, bu duruma ne kadar kırılaacağına karar vermeye çalıştı.

Wilkins açıklamaya devam etti. "Sun-Times'da doğrudan takımlara hitap ettiği bir köşe yazıyor, 'Sayın Yönetici', 'Sevgili Koç Bilmem Ne' gibi. Hangi oyuncunun alınması, hangisinin oynatılması gerektiğine dair tavsiyeler veriyor, takımı nasıl geliştireceklerinden falan bahsediyor." Tekrar Collin'e döndü. "Geçen haftaki, Piniella'ya hitap eden yazınız gerçekten dehşetti."

Collin güldü. O yazıyla pek çok Cubs taraftarını kızdırmıştı. "Söylenmesi gerekeni söyledim. İnsanlar 1908'den beri Şampiyonluk Serisi kazanamamış bir takımın sezonluk

biletlerine binlerce dolar ödemeyi bıraktığında belki takımın sahipleriyle yöneticileri nihayet harekete geçer ve taraftarlarına layık bir beyzbol kulübü kurarlar."

Wilkins, ortağına şöyle bir baktı, onun adına mahcup olmuştu. "Ciddi söylüyorum Jack, şehrin bu yazıları okumayan son erkeği sensindir herhalde. Collin McCann Chicago'lu erkeklerin Carrie Bradshaw'u gibidir."

"Terry Bradshaw demek istedin galiba."

"Hayır, Carrie. Hani Sarah Jessica Parker oynuyor, *Sex and the City* dizisinde."

Collin ve Jack gözlerini Wilkins'e dikip erkek cinsinin geleceği hakkında ciddi korkular yaşarlarken mutfağa bir sessizlik çöktü.

Wilkins huzursuzca kıpırdandı. "Eski sevgilim zorla seyrettirmişti o diziyi."

"O seyrettirmiştir tabii, sen herkese öyle anlat." Jack, Collin'e döndü. "Adınızı çıkaramadım, kusura bakmayın. Bir süredir buralarda yoktum."

"Ya? Sun-Times Nebraska'da satılmıyor mu?" deyiverdi Collin hiç düşünmeden.

Eyvah!

Jack'in gözlerindeki pırıltıyı gördüğünde onun düşüncelerini, kafasının üzerinde karikatürlerdeki gibi bir konuşma balonu asılıymış gibi rahatlıkla okudu. *Son üç yıldır nerede olduğumu biliyor. Bu soytarıya benden bahsetmiş demek ki. Kim bu adam ve ne kadarını biliyor? Spor konusu hariç tabii, spora dair her şeyi bildiği belli.*

"Aslında daha önce burada yaşarken gizli görevde olduğumu ve gazete okumaya pek zaman bulamadığımı söylemek istemiştım." Jack, tezgâha yaslanıp mutfığa göz gezdirdi. Burası Cameron için diğer odalardan daha önemliydi ve yakın zamanda yenilenmişti. Ayağının altındaki parkelere baktı. "Yerler harika olmuş. Çok güzel bir eviniz var."

"İltifatlarınızı Cameron'a iletirim," dedi Collin.

"Siz de burada yaşıyorsunuz sanmışım."

"Hayır, ben sadece misafirim."

Boğuk, kadınsı bir ses araya girdi. "Ve davetsiz misafirleri içeri alıyorsun."

Üç erkek döndüklerinde Cameron'ın kapıda durduğunu gördüler. Üzerinde kot pantolon ve göğüslerini sıkıca saran gri bir tişört vardı. Uzun saçları atkuyruğu ile topuz karışımı bir şekilde geriye toplanmıştı. Pırıl pırıl, makyajsız yüzü, hafta sonu rahatlığını yansıtan haliyle çok güzeldi.

Collin, kapıdan uzakta duruyor ve Jack'i görebiliyordu. Ajanın ihtiyatlı yüz ifadesine bürünmeden önce bakışlarını Cameron'ın üzerinde dolaştırdığını fark edebilmişti.

Çok ilginç.

Cameron kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ajan Pallas... Gelişiniz sürpriz oldu. Bu sabah için randevumuz olduğunu bilmiyordum." Bakışlarını ondan uzaklaştırdığında yüz ifadesi yumuşadı. "Merhaba Ajan Wilkins. Sizi tekrar gördüğüme sevindim. Kusura bakmayın, beklettım."

"Sorun değil, biz de Collin'le laflıyorduk," dedi Wilkins.

Cameron, Collin'e döndü. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii hayatım," diyen Collin Cameron'ın peşinden salona geçti. Seslerinin duyulmayacağı kadar uzaklaştıklarında Cameron onun göğsünü parmağıyla dürttü.

"Bu adamın evimde ne işi var?" diye fısıldadı.

"Rozeti vardı. Bakışları da biraz korkutucuydu. İşbirliği yapmak daha iyi olur diye düşündüm."

Cameron adamı bir kez daha dürttü. "Onu evimde istemiyorum."

"Kusura bakma, Jack Pallas'ın seni bu kadar heyecanlandırıldığını bilmiyordum."

Cameron dudağını büktü. "Heyecanlandığım falan yok, ama onunla kendi belirlediğim koşullarda karşılaşmayı tercih ederim. Mesela ofisimde, bir iş toplantısına hazır olduğum zamanlarda..."

Collin, onun çıplak ayaklarına baktı. Bir dahaki sefere Jack Pallas'la karşılaştığında daha uygun bir kıyafet giyme kararını hatırladı. "Sen bu adamı her gördüğünde üzerinde biraz daha az giysi oluyor. Böyle giderse bir bakacaksın ki, karşında çıplak duruyorsun."

Sonra çok garip bir şey oldu.

Cameron'ın yüzü kızardı.

"O etraftayken kıyafetlerimi üzerimde tutabilirim, merak etme," derken yanakları pespembeydi.

Bu durum Collin'in ilgisini çekmişti. Cameron'ı en son ne zaman bir erkek yüzünden kızarıp bozarırken gördüğünü hatırlamıyordu. İşler gittikçe ilginçleşiyordu.

"Televizyondakinden daha da yakışıklı," dedi Collin, araştırmasını derinleştirme fırsatını kaçırmamıştı. "Bosuna adını Ajan Seksi koymamışsın."

Cameron ona kötü kötü baktı. "Adam hemen yan tarafta, mutfakta. Bunu şimdi konuşacak değiliz."

Collin, onu baştan aşağı süzdü. "Çok gergin görünüyorsun. Seks yapıyor musun bu aralar?"

"Of Collin! Bunun ne yeri, ne de zamanı."

Collin sırtıttı. "Tamam. Bunu sonra konuşuruz. Benim, zaten gitmem lazım, sizi yalnız bırakayım da, ne konuşacaksanız konuşun."

Cameron kaşlarını çattı. "Ama kahvaltı hazırladın, kal da beraber yiyelim. Harika kokuyor."

Collin, eğilip onu alnından şefkatle öptü. "Sana daha çok kalır işte. Ev yemeğine benden daha çok ihtiyacın var."

Cameron onun çenesinin altını okşadı. "Yine buzluğumu karıştırdın, değil mi?"

"Acıklı bir manzaraydı hayatım. Çok acıklıydı."

Cameron'ın mutfağa döndüğünde ilk fark ettiği şey Jack'in ne kadar rahatsız bir hali olduğuydu. O da muhtemelen pazar sabahını Cameron'la geçirmeye bayılmıyordu.

"Size engel olduysak özür dileriz," dedi.

"Sorun değil, zaten gidiyordum," dedi Collin. "İşle ilgili yapmam gereken şeyler var."

Wilkins'in yüzü aydınlanıverdi. "Önümüzdeki haftanın yazısını mı hazırlıyorsun? Biraz ipucu versen?"

Ardından Cameron'a dönerek, "En büyük hayranlarımdanım da," diye açıkladı.

Wilkins iyi bir insan olduğu için Cameron kendini tutup gözlerini devirmedi. Erkekler Collin'e hayrandı ve adamın güçlü egosu da bunun kanıtıydı. "Çok yetenekli bir yazardır," dedi dikkatli bir tavırla.

Collin homurdandı. "Çok bilirsin ya. Köşe yazımı en son ne zaman okudun?"

Cameron bu soruyu bir el hareketi ve öfleyip püflemeyle savuşturdu. "Her zaman okuyorum."

"Peki, geçen haftanın konusu neydi?" diye sordu Collin.

"Sporla ilgili bir şeyler işte."

Collin, Wilkins'le Jack'e döndü. "İşte bu yüzden erkekleri tercih ediyorum."

Jack'le Wilkins, Collin'in sözlerinin anlamını çözmeye çalışırken Cameron onları seyretti. Wilkins gözlerini kırptırdı. "Hay Allah, hiç fark etmemiştim..." diye söze başladıktan sonra rahatsız bir tavırla sustu.

"Sox taraftarı olduğumu mu?" dedi Collin alaycı bir tavırla. Cameron'ı yanağından çabucak öptü. "Misafir ettiğin için sağ ol, Cam. İkinci bir üzüntü dalgasını kaldırabileceksen sonra arar, Richard'la neler olduğunu anlatırım. Umarım o zamana kadar evden eşyalarını taşır ya da en azından CD'lerini alır. Yani tamam, eşcinseliz belki, ama Enya dinlemek... Yok artık!" İki erkeğe döndü. "Wilkins, tanıştığımıza sevindim, hayranlarımla tanışmaya bayılırım. Umarım ortağın Carrie Bradshaw yorumundan bahsedince diğer ajanlar seninle çok dalga geçmez. Size

ŞEYTAN TÜYÜ

gelince Ajan Pallas, çok samimi söylüyorum, eğer bu kızı bir daha televizyonda rezil ederseniz, sizi..." deyip sustu.

Herkes durmuş bekliyordu. Jack tek kaşını kaldırdı. "Evet?"

Collin şaşkın bir bakışla Cameron'a döndü. "Diyecek hiçbir şeyim yok. Bu gidiş konuşmasına başladım, sert bir maço tehdidiyle bitirecektim, ama tam sonuna geldim ki... Tık yok. Çok fena oldu." Bir an kendinden iğrenmiş gibiydi, ama sonra normale döndü. "Neyse sonra görüşürüz."

Arkasına bakmadan dışarı çıktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Collin, kapıyı arkasından kapatıp evden çıktıktan sonra Cameron iki FBI ajanına bakıp omzunu silkti.

“Bazen biraz korumacı davranıyor.” Bunu bir özürden ziyade açıklama şeklinde dile getirmişti. Ama gerçekte Collin adındaki mucizeyi tam olarak açıklamak çok zaman alırdı ve o sabah hiçbirinin o kadar zamanı yoktu.

“Ne zamandır arkadaşsınız?” diye sordu Wilkins.

“Üniversiteden beri. Son yılımızda Collin, arkadaşımız Amy ve ben aynı evde kaldık.” Cameron İtalyan omletine bakınca ne kadar acıktığını fark etti. Tezgâha yaslanmış olan ve yakında gidecek gibi bir hali olmayan Jack’e baktı. İçini çekti. Belli ki o sabah, yumurtasına çatık kaşlı bir FBI ajanı eşlik edecekti.

“Herhâlde bu ziyaret Hodges soruşturmasıyla ilgili.” Cameron eviyeinin sol tarafında, tezgâhın üstündeki dolaptan üç tabak çıkardı. Birini Wilkins’e uzattı. “Buyur. Collin’in her zamanki omletlerinin yarısı kadar bile güzel olmuşsa, kaçırmak istemezsin.”

Jack’e tabağını uzatırken adamın bakışlarındaki şaşkınlığı gördü. Evet, Cameron’ın kusurları vardı, ama evine

gelmiş misafirlere kaba davranmak bunlardan biri değildi. Pardon, evine gelmiş misafirlere aşırı derecede kaba davranmak bunlardan biri değildi. Bahsi geçen misafir önceden televizyon kameraları karşısında kendisine "taşaksız" demişse belli belirsiz sataşmalarla yarı şeffaf iğnelemelerin kabul edilebilir sınırlar içinde kaldığını düşünüyordu.

"Yok, sağ ol," dedi Jack şaşkın bir tavırla. "Ben... Yemiştim bir şeyler."

Cameron kendisiyle Wilkins için çatal ve peçete çıkarırken Jack'in gözlerini üzerinde hissediyordu. Onu görmezden gelip çekmecenin önünde bir an durdu. Bir dilim omletin neyle servis edilebileceğini düşünüyordu. Pizza kesiciyle mi, yoksa turta bıçağıyla mı?

"Spatulaya ne dersin?"

Cameron, Jack'in kendisine bakarak eğlendiğini gördü.

"Sol elinin hemen yanındaki düz, metal alet."

"Spatulanın ne olduğunu biliyorum," dedi Cameron. Hatta nasıl kullanıldığını bile biliyordu; spatula peynirli tostları çevirmeye yarıyordu. Yakmadan pişirmeyi becerebildiği birkaç şeyden biriydi tost. Yaptığı tostların yarısını yakmıyordu en azından. Yüzde kırkını demek daha doğru olabilirdi tabii.

Kendine büyük bir dilim omlet alıp tezgâha yerleşti. Jack'in karşı tarafındaydı şimdi. Kendi mutfağında, ona bu kadar yakın durmak garip geliyordu. Fazla samimi bir durumdu.

Cameron yemeğini yerken, "Soruşturmada bir ipucu var mı?" diye sordu.

"Henüz yok," dedi Jack. "Laboratuar raporlarını bekliyoruz, bir iki gün içinde de Senatör Hodges'in personeli sorgulayacağız. Bu ziyaretimizin amacı ise seninle ilgi bazı güvenlik meselelerini konuşmak."

Cameron, yemek yemeyi bırakıp tabağını tezgâha koydu. "Ne tür güvenlik meseleleri?"

"Sana koruma sağlamak istiyoruz."

Cameron, midesinin düğümlendiğini hissetti. "Sence buna gerek var mı?"

"Bunu bir tedbir olarak düşün."

"Neden? Tehlikede olduğuma inanman için bir sebep mi var?"

"Böyle önemli bir cinayete tanıklık eden kim olursa olsun izlemeye alırdım," diye yuvarlak bir karşılık verdi Jack.

"Bu bir cevap değil." Cameron onun ortağına döndü. "Hadi ama Wilkins, sen iyi polissin. Açık konuş benimle."

Wilkins gülümsedi. "Şaşırtıcı, ama bence bu kez Jack kötü polisi oynamaya çalışmıyor. Korunmanı öneren oydu."

"O zaman yandım demektir."

Jack'in dudaklarının kenarlarının hafifçe kıvrıldığını gören Cameron, çok şaşırdı.

"Yandığın falan yok. Hatta moralini düzeltecekse söyleyeyim, tamamen politik nedenlerimiz var. Davis bir FBI soruşturmasına yardım eden federal savcının başına bir şey gelmesine izin veremez. "

"Hâlâ konunun etrafında dolaşıp duruyorsun. Teori icabı bile olsa, neden tehlikede olabileceğim ihtimali üzerinde duruyorsunuz? Katil beni görmedi ki?"

"O odada neler olup bittiğine dair birkaç teori var," dedi Jack. "İçimden bir his, birilerinin cinayeti Senatör Hodges'in üzerine atmaya çalıştığını söylüyor. Eğer gerçekten böyleyse FBI'nın Hodges'i tutuklamadığını fark eden biri bunun sebebini merak edebilir. Davayla olan ilgin gizli tutulsa da bu bilginin sızması ihtimalini görmezden gelmek delilik olur. Ben bu olasılığa karşı hazırlıklı olmayı tercih ederim."

"Ama adamı doğru düzgün görmedim bile," dedi Cameron. "Sokakta görsem tanımam."

"İşte bu yüzden korumaya ihtiyacın var."

Cameron sustu. Durumun ciddi olduğunu biliyordu elbette, ne de olsa bir kadın boğularak öldürülmüştü. Ama cuma akşamından beri belki biraz saflık etmiş, Mandy Robards'ın ölümünün ve Senatör Hodges'a yapılan şantajın etrafını saran gizemle ilişkisinin büyük ölçüde sona erdiğini ummuştı.

Elini kaldırıp gözlerinin arasını ovuşturdu, başı ağrımaya başlıyordu. "O gece başka bir otelde de kalabilirdim, ama ben ne yaptım? Bula bula Peninsula'yı buldum."

"Güvenliğini sağlayacağız, Cameron."

Cameron, hiç ummadığı bu rahatlatıcı sözleri duyunca başını kaldırdı. Jack başka bir şey daha söylemek üzereydi, ama yüzü yine duygusuz bir ifadeye büründü. "Ne de olsa en önemli tanışımızsın."

“Beni ikiniz mi izleyeceksiniz, yoksa başka federal ajanlar da olacak mı?”

“Aslında esas soruşturma yükümlülüğü Büro’ya ait. Koruma tarafını Chicago Emniyeti halledecek,” dedi Wilkins.

Demek onu Jack korumayacaktı. “Ya. Güzel.” Onunla sürekli irtibat halinde olma fikri Cameron’ın gerilmesine neden oluyordu. Jack’le başa çıkamayacağından değildi tabii, ama aksi bakışlarını bütün gün üzerinde hissetmek istemiyordu. O karanlık, dikkatli gözler herkesi sinir ederdi.

“Peki, bu koruma işi nasıl olacak?” Savcı olarak tanıklara koruma verilen pek çok davada görev yapmıştı ve çoğunda amaç, Jack’in dediği gibi, sadece tedbirli olmaktı. Ancak Cameron daha önce hiç olayın bu tarafında bulunmamıştı.

“Evde olduğun her an kapıda bir araba bekleyecek, memurlar seni evden işe, işten eve giderken takip edecek. Ofise vardığında da bina güvenliği tarafından korunacaksın,” dedi Jack.

Cameron başını salladı. Federal savcılarının ofisleri, Birleşik Devletler Kuzey Illinois Bölge Mahkemesi ve Yedinci Bölge Temyiz Mahkemesi ile beraber Dirksen Federal Binası’nda bulunuyordu. Binaya giren herkes metal detektörlerinden geçiyordu. Ayrıca Cameron’ın çalıştığı kata çıkmak isteyenler kimliklerini göstermek zorundaydılar. “Peki, ev ve iş dışında bir yere gidince ne olacak?”

“Nereler mesela?”

“Bilmem, her zaman gittiğim yerler. Market, spor salonu veya arkadaşlarımla öğle yemeği...” Çarşamba akşamki

randevusundan özellikle bahsetmemiştir, çünkü bu konunun kendisinden başka kimseyi ilgilendirmedini düşünüyordu. Tamam, Collin ile Amy'ye anlatmıştı, ama onlar sayılmazdı. Cameron hakkında her şeyi biliyorlardı zaten.

"Sanırım markete, spor salonuna veya arkadaşlarıyla yemek yiyeceğin restorana gittiğinde kapıda bekleyecek olan polis arabasına alışman gerekecek," dedi Jack. "Tabii dikkatli olman lazım, bunu söylemeye bile gerek yok. Polis koruması önleyici bir tedbirdir, ama her an her yerde olamazlar. Alışkın olduğun çevrelerde bulunman, her an tetikte ve tedbirli olman lazım."

"Anlaşıldı. Cep telefonu ile konuşarak karanlık, dar sokaklarda yürümek, geceleri iPod'la koşmak, bodrumdan şüpheli sesler gelince aşağı inip bakmak da yok."

"Umarım bunları normalde de yapmıyorsundur."

"Tabii ki yapmıyorum."

Jack, delici bakışlarını ondan ayırmıyordu.

Cameron kıpırdandı. "Tamam, bazen geceleri bir iki Black Eyed Peas şarkısı dinleyerek koşuya çıktığımı itiraf ediyorum. Yorucu bir günden sonra harekete geçmemi sağlıyor."

Bu mazeret Jack'i yumuşatmamış gibiydi. "Kapalı mekânda koşu bandı kullanmaya alışsan iyi olur."

Wilkins'in varlığının ve Jack'le kendisini eğlenerek izlediğinin farkında olan Cameron dilinin ucuna kadar gelen ters cevabı yuttu.

Evet, Chicago kentindeki otuz bin otel odasının içinden kendisini Jack'e götüreceğini bulmayı başarmıştı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*F*BI'n ne haltlar karıştırdığını hiç mi merak etmiyorsun?"

Grant Lombard, ortamın loşluğuna rağmen—barın karanlık bir köşesindeki bu masayı özellikle tercih etmişlerdi—Senatör Hodges'ın Özel Kalem Müdürü Alex Driscoll'un ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Driscoll'un ses tonu da, barda etrafına bakıp durması da Grant'e kendini toparlamakta zorlanan bir adamla karşı karşıya olduğunu gösteriyordu.

"Elbette ediyorum," dedi Grant. "Ama FBI'ı sıkıştırmanın bir faydası olmaz. Bu durum Hodges'ın hapse girmesine bile neden olabilir."

Driscoll ona doğru uzandı, sesi alçalıp tıslama halini almıştı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bir şey saklıyorlar. Neden onu hâlâ tutuklamadıklarını bilmek istiyorum."

"Avukatlar ne diyor? Onca para ödediğinize göre bir şeyler söyleyebiliyor olmaları lazım."

"O şerefsizler ancak göze batmamamızı söylüyorlar."

"Belki de bu öğüdü dinleseniz fena olmaz." Grant birasından bir yudum aldı. Birayı pek sevmezdi, ama daha

güçlü bir içki, Driscoll'u çözme becerisini ve sezgilerini zayıflatabilirdi.

"Düşünüyorum da, senatörün şahsi koruması olarak bu konuyla biraz ilgilensen fena olmaz," diye çıkıştı Driscoll. Garson kızın, içkileriyle beraber getirdiği küçük peçetelerden birini alıp alnını sildi.

Bu hareket Grant'in gözünden kaçmamıştı. Hepsi FBI tarafından sorgulandığında Driscoll'un sinir krizi geçirmemiş olmasına şaşıyordu.

"Bu işi hallederken çok dikkatli olmalıyız diyorum sadece. Benimle konuşmanı Hodges mı istedi?" diye sordu Grant, ama cevabı zaten biliyordu. Hodges ondan habersiz hiçbir şey yapmamıştı.

"Tabii ki hayır. FBI tarafından tutuklanmadığı için öyle minnettar ki bu aralar Jack Pallas'a sormadan tuvalete bile gitmiyor." Driscoll buzlu viskisinden büyük bir yudum aldı, içki biraz sakinleşmesini sağlıyor gibiydi. Belki de sadece taktik değiştiriyordu ve Grant'in zannettiğinden daha iyi bir aktördü.

"Bak Grant, epeydir beraber çalışıyoruz. Böyle bir skandalın sonsuza dek saklanamayacağını bilecek kadar uzun zamandır bu iştesin. Eninde sonunda birisi basına bilgi sızdıracak. Senatörün baş danışmanı olarak bu sızıntıları temizlemek benim görevim. Hatta onları ortaya çıkmalarına fırsat vermeden yakalamalıyım."

Grant tereddüt eder gibiydi. Tam da umduğu gibi, Driscoll bir adım daha ileri gitti.

"Tanrı aşkına Grant, sen de süttten çıkmış ak kaşık değilsin. Hodges'ın o fahişeyle ilişkisini bir yıldır saklıyorsun."

Grant adamın gözlerinin içine baktı.

"FBI'nın neler bildiğini öğren."

"Yirmi beş avukat bunu başaramamışken benim öğrenebileceğimi nereden çıkardın?"

"Senin farklı yöntemlerin vardır," dedi Driscoll. "Daha önce de bizim için bu tür işleri hallettin."

"Benim yöntemlerim için belli teşvikler gerekir."

"Kime, ne teşviki vereceksen ver, yeter ki bana cevapları getir. FBI'nın ne sakladığını bilmek istiyorum, hem de bir an önce." Driscoll ayağa kalkıp cüzdanını çıkardı. Masaya birkaç banknot bıraktı. "Unutma, doğrudan bana rapor vereceksin. Hodges'ın bundan haberi yok, hiçbir zaman da olmayacak."

"Senatör senin gibi, pisliklerini temizleyecek bir adamı olduğu için çok şanslı," dedi Grant.

Driscoll, kadehini alıp içindeki kehribar rengi sıvıya baktı. "Bunun farkında bile değil." İçkisini bir yudumda bitirdi ve kadehi masaya bıraktı.

Grant birasından bir yudum daha alırken Driscoll'un paranoyak bir puşt olmasının işine ne kadar yaradığını düşünüyordu.

Özel kalem müdürünün talimatlarını kılıf olarak kullanınca, FBI'nın neler bildiğini ve daha önemlisi, soruşturma konusunda ne kadar endişelenmesi gerektiğini öğrenmek için kendi yöntemlerini kullanmakta daha rahat ve özgür olacaktı. Bir şeyler saklıyorlardı, Driscoll gibi bir salak bile

bunu anlamıştı. Grant'ın cinayet mahalline dair şahsen bildiklerini—ki her şeyi biliyordu—düşününce, FBI'nın Senatör Hodges'ı cinayet nedeniyle henüz tutuklamamış olmasının tek açıklaması, Grant'ın bir şeyleri atlamaı olabilirdi. Dışarıdan gayet sakin görünse de bu ihtimal onu gittikçe endişelendiriyordu. Bunun nedeni de bir şeyleri atmamış olma ihtimalinin yüksekliğıydi.

Ne de olsa o orospuyu öldürürken acele etmesi gerekmişti.

Mandy Robards.

Topun ağzında kendisi olmasaydı Grant bu duruma çok gülerdi. Mandy öldükten sonra bile milleti becermeyi başarıyordu. Bunu ancak çok yetenekli bir fahişe yapabilirdi.

Ve Hodges'ın anlattığı hikâyelerin yarısı bile doğruysa Mandy gerçekten yetenekliydi.

Yaklaşık üç yıldır Hodges'ın yanında çalışıyordu. Hodges hem Birleşik Devletler senatörü, hem de çok zengin bir adam olduğu için (CNN'in son listesine göre serveti seksen milyon dolar olarak tahmin ediliyordu) yıllardır özel koruması vardı. Önceki koruması Gizli Servis'te çalışmak üzere üç yıl önce işten ayrılmış, bir arkadaşının arkadaşı ise onun yerini almak üzere Grant'i önermişti.

Grant, Hodges için çalışmaktan genelde memnundu. İlginç bir işi olduğu kesindi. Kısaca özetlemek gerekirse senatöre ve siyasi hayatına yönelik mevcut ve olası, açık veya dolaylı tüm tehditlerle ilgileniyordu. Bunun anlamı Hodges'ın şahsi korumalığını üstlenmek, senatörün tüm seyahatlerine katılmak, Hodges ile güvenlik ve soruşturma büroları, yani senatöre zaman zaman gelen ölüm

tehditleriyle ilgilenen tüm eyalet görevlileri ve federal görevliler, Meclis ve Senato binalarındaki güvenlik personeli arasındaki irtibatı sağlamaktı.

Son üç yılda Grant, senatörün en çok güvendiği sırdaşlarından biri olmuştu. Hatta Driscoll'un bilmediği şeyleri bile biliyordu.

Her şeyin o lanet Viagra ile başladığını bilmesi gibi mesela.

Hodges o küçük mavi hapları "karısıyla ilişkisine yardımcı olması için" almaya başladığını söylüyordu ve Grant bunun doğru olduğuna inanıyordu. Senatör özünde iyi kalpli bir insandı, Grant'in tanıdığı politikacıların çoğundan daha iyiydi—ki Grant görevi sırasında epey politikacı tanımıştı—ama çoğu meslektaşı gibi o da pohpohlanmalara karşı dirençsiz, kendini yenilmez sanan biriydi. Bu yüzden mavi hapların etkisi görüldükçe şevki artan Hodges, tabiri caizse, hanımların parayla edinilen arkadaşlığından faydalanmaya başlamıştı.

Birkaç ay içinde belli bir rutin oluşturmuşlardı. Senatör, iş için geç vakte kadar şehirde kalması gereken zamanlarda, North Shore'daki evine kadar elli dakikalık bir araba yolculuğu yapmaktansa geceyi otelde geçiriyordu. Böyle gecelerde Grant, kızlardan birinin de aynı otelde kalmasını sağlıyordu. Hodges eşlerini aldatan erkeklerin çoğundan daha akıllı veya daha paranoyak, belki de hem daha akıllı, hem de daha paranoyaktı. Kızların onun odasına gelmesine asla izin vermez, muhabirlerin gözetleyip misafir giriş çıkışlarını takip edeceği korkusuyla şehirde bir daire almaktan kaçınırdı.

Mandy Robards eskort servisinin gönderdiği ilk kız değildi, ama beraber geçirdikleri tek bir geceden sonra Hodges'in gözdesi haline gelmişti. Grant, senatörden habersizce otelin dışında, arabada oturup beklemeyi, "hanımların binadan sağ salim çıktıklarından" (yani gecenin bir yarısında, kimseye görünmeden defolup gittiklerinden) emin olmayı kendine vazife edinmişti. Başlangıçta kızları bu şekilde izlemesinin fedakârca sebepleri vardı, ne de olsa senatörü korumak onun işiydi. Ama çok geçmeden Hodges'in bu kirli sırrına dair mümkün olduğu kadar çok bilgiye sahip olmanın önemini fark etmeye başladı.

Arabada oturup senatörün dönüşümlü olarak beraberlik yaşadığı birçok kadının otele giriş çıkışlarını izlemişti. Mandy içlerinde en güzeli değildi, hatta alev alev kızıl saçları dışında çarpıcı bir yanı yoktu, ama Grant, bunun da kadının çekiciliğinin bir parçası olduğunu tahmin ediyordu. Belki de baş döndürücü bir güzel olmaması senatörün, karşısındaki kadının çıkışta kendisine verilen zarftaki iki bin dolar için değil, gerçekten kendisinden hoşlandığı için geldiğine dair dört saatlik bir hayali yaşamasını kolaylaştırıyordu.

Ancak Grant, Mandy'ye baktığında karşısında bir fırsatçı görüyordu.

Senatöre yaptığı üçüncü ziyaretten sonraydı... Mandy, muhtemelen kendisinin senatörün sürekli görüştüğü kadınlardan biri olacağını varsaymaya başlayarak harekete geçmişti. Fakat Grant bunu ancak aylar sonra fark edilecekti.

Mandy, senatörün o geceyi geçirdiği Four Seasons Oteli'ne gelişinden tam dört saat sonra kapıdan çıkmış, yoldan geçen boş taksileri görmezden gelerek Grant'i şaşırtmıştı. Normalde kızlar otelden hızla uzaklaşır, muhtemelen duş almaya koşarlardı. Ama o, bir an durup yüksek topuklu deri çizmeleriyle Grant'in arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Camı tıklatıp başını yana eğmişti.

Bir sigara tiryakisinin boğuk sesiyle, "Barda bir içkiye ne dersin?" diye sormuştu.

Normalde kadınlardan gelen böyle bir öneriye belli anlamlar yüklenirdi, ama Grant bunun sıradan bir davet olduğunu düşünmüştü. Evet, yakışıklı bir adamdı, Deniz Kuvvetleri'nde kazandığı kaslı görünümü korumak için de her gün spor yapıyordu, ama daha az önce başka bir erkekle—hem de patronuyla—seviştiğini düşününce kadının ona asılması fikri son derece mide bulandırıcıydı.

Yine de bunun altında başka bir şeylerin olduğunu hissederek Grant daveti kabul etmişti. Bir saat sonra Mandy'den ve sadece içki içip sohbet ettikleri izleniminden başka bir şey alamadan otelin barından çıkarken merakı daha da artmıştı. Mandy, Grant ve geçmişi hakkında bilgi almaya hevesli görünüyordu, ama kendisine dair küçük (ve dürüst olmak gerekirse çok da şaşırtıcı olmayan) tek bir detayı açıklamıştı.

"Hayatımın sonuna kadar eskort olarak çalışacak değilim," demişti iç çekerek.

Aman ne şaşırtıcı, ciddi misin? Hâlbuki Grant, fahişelerin emeklilik yatırım hesaplarının şahane olduğunu sanıyordu.

Ama Grant sesini çıkarmamıştı. Senatörü sonraki ziyaretinde Mandy onu yine içki içmeye davet etmiş, aynı durum bir sonraki ziyarette de tekrarlanmıştı. Bu içki içmeler alışkanlık haline gelmiş, çok geçmeden sohbetleri daha az sıradan konulara kaymıştı. Yine de, iki tarafın da son derece ihtiyatlı davranmasından dolayı, ancak beş ayın sonunda dolambaçlı konuşmalardan yavaş yavaş vazgeçip asıl konuya gelebilmişlerdi.

Şantaj.

Esasında bu noktaya gelmelerinin sebebi ikisinin de kumarbaz olmalarıydı. Grant poker oynardı ve yüksek bahislerdeki bazı talihsiz kayıplar maddi durumunu ciddi biçimde sarsmıştı. Mandy'nin oyunu ise seksti ve eskort servisinin kendisine kusursuz müşteriyi göndermesini bekliyordu. Otel odasının kapısında evli bir Illinois senatörünü gördüğü anda aradığı fırsatı bulduğunu anlamıştı.

Yaptıkları plan üç aşamadan oluşuyordu: Hodges'ı geleneksel senatör-seçmen ilişkisinin dışında kabul edilen faaliyetler sırasında videoya alacaklardı. Sonra Mandy videonun bir kopyasıyla birlikte talebini Hodges'a iletcekti. Şantajın yarattığı korkuyla Hodges şahsi korumasına, en çok güvendiği sırdaşına başvuracak, Grant ise tüm seçenekleri araştırır gibi yapacaktı. Ardından senatörün üzerindeki etkisini kullanarak onu yetkili makamlara başvurmaktan vazgeçirecek, en sonunda da büyük bir üzüntüyle, parayı ödemekten başka seçeneği olmadığını ona bildirecekti.

Plan yaparken çok dikkatli davranıyor, yalnızca yüz yüze görüşüyorlardı. Telefon veya e-postayla haberleşmiyorlardı.

İkisi arasında bağlantı kurulmasına yarayacak herhangi bir kayıt yoktu. Bu işin bir seferlik olduğuna, sonrasında yollarını ayıracıklarına karar vermişlerdi. Mandy eskort servisini bırakıp şehirden ayrılacak, Grant ise onun da bu komploya dâhil olduğunu bilmeyen senatörün yanında çalışmaya devam edecekti.

Beş yüz bin dolar istemeye karar verdiler.

Sonra bunun yeterli olmadığını düşünüp miktarı bir milyon dolara çıkardılar.

Bu Hodges için büyük bir para değildi. Ailesi ülkenin en büyük marketler zincirlerinden birinin kurucusu ve bir futbol takımının sahibi olan senatör bu miktarı zorlanmadan ödeyebilirdi. Ama kumarda kaybettiklerinden sonra Grant'in durumunu toparlaması, Mandy'nin de fuhuşu bırakması için yeterliydi.

Kazançlarını yarı yarıya paylaşmak konusunda anlaşmışlardı.

Daha doğrusu Grant öyle sanıyordu.

Senatör geç saate kadar şehirde kalmasını gerektiren, çocuk hastanesi için düzenlenmiş, kişi başı bin dolarlık bir yardım gecesine davet edildiğinde harekete geçmelerinin vakti gelmişti. Hodges "gerekli düzenlemeleri" yapmasını istediğinde Grant söyleneni yapmaya koyuldu. Hodges'in sık sık gittiği, Grant'in de yerleşim planını gayet iyi bildiği Peninsula Oteli'nde kalacaklardı. O yıl senatörün oğlu, gelini ve iki torunu orada konakladıklarında güvenlik görevlileri Grant'e oteli gezdirmiş, bilmesi gereken her şeyi anlatmış ve en önemlisi, kameraların yerlerini göstermişlerdi.

Mandy daha önce de kaldığı 1308 numaralı odayı istedi. Bu oda konumu dolayısıyla ihtiyaçlarına tam olarak uyuyordu. Oda köşede yer alıyordu ve hemen karşısında merdiven vardı, bu da Grant'in kimseye görünmeden odaya girip çıkmasını sağlayacaktı. Ayrıca Grant 13 sayısının uğursuz çağrışımlarından da keyif alıyordu. Onun durumunda başka biri olsa patronunun bir milyon dolarını çalma planı yaparken vicdan azabı çekebilirdi, özellikle de bu patron çalışanına gayet adil ve saygılı davranmışsa... Ama Grant öyle biri değildi.

Senatör Hodges zayıf bir adamdı. Grant'in de zaafı vardı elbet, herkesin vardı, ama senatör kendini başkalarına yem olacak hale düşürmüştü, bu da aptal olduğunu gösteriyordu. Hem adamın dünya kadar parası vardı ve Grant bu zenginliğin bir kısmının kendi lehine olacak şekilde tekrar paylaştırılmasında bir yanlışlık olmadığını düşünüyordu. Senatörün özel ilişkilerine dair bildikleri düşünülürse sırf çenesini tutmakla bile bu parayı hak etmişti.

Beklenen gece nihayet geldi ve her şey planlandığı gibi başladı. Hodges, yardım gecesinden sonra iyi geceler dilemek için karısını aramaya (ne düşünceli bir adamdı) otele gitti, Grant ise arabayı karanlık bir sokağa çekip senatörle çalışırken giydiği takım elbisesiyle kravatını çıkardı. Üzerine sıradan bir ceket, kapüşonlu tişört ve kot pantolon giydi. 1308 numaralı oda civarında biri tarafından görülmesi zaten küçük bir ihtimaldi, bu kıyafetle kimliğinin tespiti daha da zorlaşacaktı. Birkaç dakika sonra arabayı park edip otelin arka kapısından girdi ve Mandy'nin odasına giden merdiveni bulup on üç katı hızla çıktı. Mandy de odaya henüz gelmiş, onu bekliyordu. Grant'in talimatlarına

uyup Wells Caddesi'ndeki casus dükkânından küçük bir kamera almıştı.

Grant kamerayı ayarlayarak, Mandy'ye nasıl kullanılacağını otuz saniyede gösterdi ve yatağın karşısındaki televizyonun arkasına sakladı.

Mandy, Grant'in siyah deriyle kaplı elini tutarak, "El-divenler de nereden çıktı?" diye sordu.

Sonradan düşününce Grant bu soruya biraz daha temkinli bir cevap vermesi gerektiğini anlamıştı. Çünkü çıkacak problemin ilk işaretiydi bu soru.

"Sadece tedbir," dedi Grant sakın bir şekilde. Bir yandan da dolap kapısını yarım santim daha açıp kameranın görünüp görünmediğini kontrol ediyordu.

"Ne tedbiriymiş bu?" diye sordu Mandy.

Grant döndüğünde onun kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördü.

Kızın gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Tedbir derken, eğer Hodges planladığımız şekilde davranmaz ve beni polise verirse, senin de bu işin içinde olduğuna dair bir kanıt bulunamayacağından emin olmayı mı kastediyorsun?"

Mandy hayatında gördüğü fahişelerin en güzeli olmayabilirdi, ama en aptalı da değildi. Ne yazık ki Grant'in durumu ustalıkla halledecek vakti yoktu.

"Birleşik Devletler senatörlerinden birine şantaj yapıyoruz, Mandy. Evet, tedbirli davranıyorum. Bence sen de öyle yapmalısın. Hodges senin de bu işin içinde olduğunu bilecek. Onunla yatan sensin, unuttun mu? Parayı isteyecek olan da sensin, bunu söylememe bile gerek yok herhâlde."

Mandy ise, "Ne komik, sen böyle söyleyince bütün işi yapan benmişim gibi hissettim. Hatta bütün riski alan da benim, *bunu söylememe bile gerek yok herhâlde,*" dedi Grant'i taklit ederek.

Tanrı bu kadınların cezasını versin. Kadının son dakikada dırdır edecek bir şeyler bulacağını tahmin etmeliydi.

Mandy'yi omuzlarından tuttu, kızı iyice bir sarsmak geliyordu içinden. "Bu senin planın, Mandy. Ve kabul etmeliyim ki gayet iyi bir plan. Sakin ol da şu işi halledelim."

Kısa bir duraklamadan sonra Mandy onaylar gibi başını salladı. "Haklısın," dedi içini çekip. "Özür dilerim, Grant. Sanırım bu iş yüzünden endişelenmeye başladım."

"Endişelenme. Sadece Hodges gelince kamerayı çalıştır, dolabın kapağını tıpkı şimdiki haline getir, gittiği zaman da kamerayı kapat. Gerisinin normal bir işten farkı yok. Ben arabada olacağım. İşin bitince pencerenin yanındaki lambayı üç kere yakıp söndür ki işinin bittiğini anlayayım. Yukarı gelirim, videoyu kontrol ederim, sonra sen her zamanki gibi çıkıp gidersin."

"Sağ ol patron, başka emrin var mı?" dedi Mandy alaycı bir tavırla.

"Evet. Video güzel olsun."

Hem de nasıl güzel olmuştu.

Planladıkları gibi Grant işareti görür görmez otele girdi ve hemen odaya çıktı. Mandy kapıyı açtığı anda içeri girip kamerayı televizyonun arkasından aldı ve videoyu kontrol etti. Baştan başlayıp kaseti ileri sardı. Ara sıra görüntüyü normale dönüp izledi, fakat bu sırada sesi kapalı

tutmaya dikkat etti. Senatör Hodges çok geçmeden Bayan Mandy Robards'la tanıştığına bile pişman olacaktı belki, ama en azından o gece, bu tanışıklıktan aldığı zevki epey yüksek sesle ifade etmişti.

"Hoşuna gitti galiba?" Mandy üzerinde otelin bornozuyla yatağa uzandı.

"Görüntünün tamamı düzgün mü diye bakıyorum," dedi Grant. Videoyla şantaj yapmanın güzelliği detaylandırdı. Sadece Mandy'nin öne eğildiği ve poposuna şap-lakların indiği bölüm bile en az beş yüz bin dolar ederdi.

Grant videoyu ileri sararak izlemeyi sürdürdü. Görüntüde senatör gidip geliyor, Mandy zıplıyor, yatak komik bir hızla sarsılıyordu. Mandy akıllıca bir hareketle, Hodges'ın parayı öderken kameranın karşısında olmasını sağlamıştı. Grant, videoyu yavaşlatıp izlerken bu hareketi takdir etti. Kasetteki son görüntü, kamerayı kapatan Mandy'ydi.

Grant kaseti çıkarıp Mandy'ye verdi. Daha önce kararlaştırdıkları gibi, Mandy görüntüleri Hodges'a vermeden önce bir kopyasını çıkaracaktı. "Güzel olmuş."

Mandy gülümseyerek yataktan kalktı. "Sağ ol." Masadan çantasını alıp kaseti içine koydu ve sonra masaya yaslanıp Grant'e baktı.

"Huysuzluk ettim, kursa bakma." Başıyla Grant'in elini işaret etti. "Eldivenler bir an tepemi arttırdı. Ama haklıydın, bu ciddi bir iş ve dikkatli olmamız gerek. Niye tedbir almaya ihtiyaç duyduğunu anlıyorum, benim kendi tedbirlerimi almamı da anlarsın herhâlde."

Kızın gözlerinde aniden beliren pırıltı, Grant'in hiç hoşuna gitmedi.

"Neyi anlayacakmışım?"

Mandy, bornozun derin ceplerinden birine elini soktu ve Grant içgüdüsel olarak, üzerinden hiç çıkarmadığı, omzuna takılı tabanca kılıfına uzandı. Ama Mandy ondan önce davranıp elini cebinden çıkardı ve Grant'in gördüğü gümüşü pırıltı...

Bir ses kayıt cihazına aitti.

Grant sinirli bir rahatlamayla, derin bir nefes aldı. "Allah aşkına Mandy, o da ne?"

"Dedim ya, ben de tedbir aldım." Cihazın düğmesine bastı. Ses kısıktı, ama Grant'in her şeyi net bir şekilde duyacağı seviyedeydi.

"Özür dilerim Grant. Sanırım bu iş yüzünden endişelenmeye başladım."

"Endişelenme. Sadece Hodges gelince kamerayı çalıştır, dolabın kapağını tıpkı şimdiki haline getir, gittiği zaman da kamerayı kapat. Gerisinin normal bir işten farkı yok. Ben arabada olacağım. İşin bitince pencerenin yanındaki lambayı üç kere yakıp söndür ki işinin bittiğini anlayayım. Yukarı gelirim, videoyu kontrol ederim, sonra sen her zamanki gibi çıkıp gidersin."

"Sağ ol patron, başka emrin var mı?"

"Evet. Video güzel olsun."

Mandy, kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak cihazı kapattı. "Beni gönderdiğin, Wells Caddesi'ndeki casus dükkânını keşfetmem çok iyi oldu. Bu aletleri ne kadar

küçük yapıyorlar artık, inanılmaz bir şey. Daha önce geldiğinde cebimde olduğunu fark etmedin bile."

"Bir dahaki sefere üzerini aramayı unutmayayım," dedi Grant alaycı bir şekilde. "Nereden çıktı bu alet, Mandy?"

"Anlaşmamızın şartlarını yeniden görüşmek istiyorum."

"Paranın yarısından fazlasını alman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Hepsini almam gerektiğini düşünüyorum."

"Ne diye kabul edeyim ki bunu?"

"Çünkü kabul etmezsen bu ses kaydını Hodges'a götürür, her şeyin senin fikrin olduğunu söylerim."

"Sanki sana inanır da..."

"Erkekler malum organlarıyla düşünürken inanmalarını gereken bir sürü şeye inanırlar." Mandy elindeki cihazı ona doğru salladı. "Hem, bana inanması gerekmiyor zaten. Her şey burada. Bu küçük kaydın her şeyi senin fikrinmiş, beni bu komploya sen ikna etmişsin gibi göstermesi çok hoşuma gitti. Hodges'a öyle söyleyeceğim zaten, tabii polise de."

Grant endişelenmesi, hatta paniğe kapılması gerektiğini biliyordu. Ama öfkenin buz gibi mavi alevinin içinde yanmaya başladığını hissediyordu. Tuhaf bir şekilde sakindi.

"Paranın bana düşen yarısından vazgeçecek değilim."

Mandy alaycı bir kahkaha atmıştı. "Yarısıymış, sanki paranın onda birini hak ettin de. Bu işi ben planladım. Bütün işi ben yaptım. Sana sadece Hodges'ın polise gitmesi için ihtiyacım vardı. Bir federal görevliye şantajdan

yirmi yıl yatmak istemiyorsan buna yine engel olacaksın. Çünkü inan bana, ben batarsam seni de batırırım." Gü-lümsedi. "Kusura bakma Grant, ama konuştuğumuz gibi, bu iş bir kere yapılacak. Mümkün olduğunca çok kazanç sağlamalıyım."

O anda kendisiyle gurur duyuyordu Mandy. Öyle ken-dini beğenmişti, kendine öyle güveniyordu ki.

Yani biraz fazla güveniyordu.

Grant silahını kıza doğrultmuş halde, öylece durdu. Aklından tek bir düşünce geçiyordu. Allah'ın cezası bir orospunun kendisini alt etmesine izin vermeyecekti!

Mandy, ses kayıt cihazını yine bornozunun cebine koydu ve Grant'in ellerine kaygısız bir şekilde baktı. "Si-lahı kaldırabilirsin Grant, beni vurmayacağını ikimiz de biliyoruz." Ona arkasını dönüp banyoya doğru ilerlemeye başladı.

Grant silahı ceketinin altındaki koltukaltı kılıfına koydu. "Haklısın, seni vurmayacağım." Sonra bir anda kıza sal-dırdı ve kızın bunu hiç beklemediğini gördüğüne mem-nun oldu. Kızı boğazından yakalayıp yatağa doğru itti. Mandy şilteye öyle sert çarptı ki, yatak gürültüyle duvara tosladı. Grant, onun çığlık atmasına fırsat vermeden üze-rine çıkarak yatağın duvara ikinci kez çarpmasına neden oldu ve bu sırada eliyle kızın ağzını kapattı.

"Sen kime bulaştığını bilmiyorsun. Burada kimin lafı geçer öğreneceksin, seni orospu."

Mandy'nin gözleri kocaman açıldı. Grant'in öfke pat-ası, kadının nihayet ona karşı korku duymasına neden

olmuştı. Ona karşı koyuyordu artık. Grant, onun başının yanında duran yastıklardan birini kapıp yüzüne kapattı. Kız kollarını savuruyor, Grant'in yüzünü tırmalayıp tekmeler atarak onu üzerinden atmaya çalışıyordu. *Muhtemelen yatakta böyle muamele görmeye alışkın değildir,* diye düşünen Grant dirsekleri ve göğsüyle yastığı sabitlemeye çalışırken kızın bileklerini yakalayıp kendi dizlerinin altına sıkıştırdı.

Mandy, buna izin vermemek için çok mücadele etmişti.

Grant bir süre bunun devam etmesine izin verdi. Mandy'nin yaşadığı paniği, onun üzerinde kurduğu hâkimiyeti garip bir şekilde heyecan verici bulmuştu. Aldığı hazla kendinden geçecekti neredeyse. Tam yastığı çekip kızın gözlerinde teslimiyet görmeye hazırlanırken, karşısındakinin asla gerçekten boyun eğmeyecek aptal, entrikacı bir fahişe olduğunu fark etti. Ona en başından güvenmemeliydi ve bir an bu saflığı yüzünden kendinden nefret etti. Kız ne derse desin, ona ne söz verirse versin o yalancı dilinin söylediği hiçbir şeye güvenemeyeceğini biliyordu. Bunca plana karşılık onun yüzünden Grant'in eline tek kuruş geçmeyecekti, hatta daha kötüsü kız şimdi de onu ele geçirmişti. Ses kaydını elinden alabilirdi tabii, ama çenesini kapalı tutacağına asla güvenemezdi. Senatöre yapacakları şantajı planlamış olmasını her zaman Grant'e karşı kullanabilirdi. Onu şehirden ayrılmaya ikna etse bile ne zaman dönüp geleceğini, bir şeyler talep edeceğini bilemezdi.

Grant'in bildiği tek bir şey vardı, o da hayatının sonuna dek tedirginlik yaşamak istemediğiydi. Mandy'nin

kendisi üzerinden böyle bir güce sahip olmasını istemiyordu. Ortak olmaları gerekirken kendi başlarının çaresine bakar hale gelmişlerdi. Grant başka bir seçenek göremiyordu.

Bu yüzden yastığı olduğu yerde tutmaya devam etti.

Düşündüğünden uzun sürmüştü. Kızın çırpınmaları zayıflamış, hafiflemiş, ama devam etmişti. Ancak iki dakika süren hareketsizlikten sonra Grant eldivenli elleriyle yastığı kaldırmaya cesaret edebildi.

Mandy'nin gözleri açık, bakışları boştu. Onun cansız bedenine bakan Grant'in aklından ilk geçen, daha fazla şey hissetmemenin getirdiği şaşkınlıktı. Pişmanlık ya da başka bir duygu yoktu içinde. Deniz Kuvvetleri'nde görev yapmış olmasına rağmen o güne dek kimseyi öldürmemiş, bunun büyük bir olay olacağını sanmıştı hep.

Eh, demek ki öyle değildi.

Grant doğrulup alnına düşen bir tutam saçı kaldırdı. Mandy'nin üzerinden inerken otel odasından derhal çıkmasının iyi olacağını düşünüyordu. Zihni hızla çalışıyordu. Bedenine adrenalin hücum etmişti ve kafasını toplaması bir iki saniye aldı. Bir plana ihtiyacı vardı ve aklına çabucak bir fikir geldi. Grant bu hızdan etkilenmişti.

Senatör.

Odanın her yerinde Hodges'ın parmak izleri vardı. Eskort servisindeki kayıtlarda geceyi Mandy ile geçirenin o olduğu görünecekti. Eğer Mandy ile senatörün seks kasetini ortada bırakırsa yetkililer cinayet sebebini de bulmuş olacaktı. Bir tutku cinayeti olduğunu, Mandy'nin

senatöre şantaj yapmaya kalktığını, bunu öğrenen senatörün de paniğe kapılıp onu öldürdüğünü düşüneceklerdi.

Bu kadarı yeterli, demişti Grant kendi kendine. Yeterli olmak zorundaydı. Zaten çok fazla seçeneği de yoktu. İnsan kendini otel odasında ölü bir fahişeyle baş başa bulunca seçenekleri kısıtlı oluyordu. A Planı: Hemen çık git. B Planı: Suçu başkasının üzerine at.

Grant, Mandy'nin bornozunun cebindeki ses kayıt cihazını alıp pantolonunun arka cebine atmış, ceketin altından görünüp görünmediğini kontrol etmişti. Video kasetiyle kamerayı tekrar televizyonun arkasına yerleştirip kapıya koşmuştu. Tişörtünün kapüşonuyla başını örtmüştü.

İnsan kendisini kimin göreceğini bilemiyordu işte. Ve şimdi de başladığı işi bitirmesi gerekiyordu.

Grant boş bira şişesini yana itip cüzdanını çıkardı ve Driscoll tarafından bırakılan banknotlara birkaç tane daha ekledi. Bardan çıktığında gölden gelen soğuk sonbahar rüzgârından korunmak için paltosunun yakasını kaldırdı. Yakınlarda bir yerde, göremediği raylar üzerinde giden bir tren kükredi.

Grant tekrar Driscoll'un verdiği emri düşündü.

FBI'nı ne bildiğini öğren.

Grant bunu öğrenmekte kararlıydı.

Bu bilgiye ulaşmanın kolay olmayacağını biliyordu, ama kafası çalışmaya başlamıştı bile. Hakkında söylenenler kısmen bile doğruysa Jack Pallas sorun olabilirdi, ama Pallas düşman olmaması gereken bazı kişilerle düşman

ŞEYTAN TÜYÜ

olmuştu ve Grant bunu kendi lehine kullanabileceğini hissediyordu.

FBI'nin elinde bir şey olduğu kesindi, ama bu şey onun peşine düşmeleri için yeterli değildi—en azından şimdilik. Yine de Grant halledilmemiş meselelerden hoşlanmazdı. Ne olduklarını öğrendiği anda bu meseleleri çözmeyi planlıyordu. Neredeyse on beş yıldır başkalarının yalanlarını, sırlarını örtbas ediyordu. Bu meseleyi de aynı tarafsız hassasiyetle halledebilirdi. Aptallık etmeyecek, hata yapmayacaktı. Artık duruma kendisi hâkim olacaktı.

Ve hâkimiyeti elinden bırakmamak için her şeyi yapmaya hazırdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çarşamba günü öğleden sonra Cameron, bir hazırlık duruşması için mahkemeye giderken hayatının neredeyse normale döndüğüne kendini inandırabilecek durumdaydı.

Neyse ki polis koruması korktuğu kadar rahatsız edici olmamıştı. Gündüz vardiyasındaki polisleri neredeyse hiç görmüyordu. Mesaiye sabah altıda, Cameron uyurken başlıyorlar, o arabasıyla yola çıkarken bir baş işareti yapıyorlar, şehir merkezindeki ofisine peşinden gidiyorlar, akşam saat altıda görevi devredene kadar neredeyse hiçbir şey yapmıyorlardı. O hafta çok fazla duruşması vardı, ama Birleşik Devletler Kuzey Illinois Bölge Mahkemesi ve Yedinci Bölge Temyiz Mahkemesi duruşma salonları federal savcılıkla aynı binada olduğu için polis memurlarının ona eşlik etmesine gerek kalmıyordu. Cameron şehrin en güvenli, en sağlam şekilde korunan binalarından birinde çalışan kişiyi korumakla görevlendirilmenin memurlar için hiç fena bir iş olmadığını tahmin ediyordu. Belki yarın, sırf polislerin hayatlarına biraz macera katmak için, bir koşu Starbucks'a gidip gelirdi.

Gece vardiyasındakiler ise bambaşka bir hikâyeydi. İlk akşam gelip kendilerini tanıtmışlardı ve Cameron, durumun tuhaflığına rağmen Memur Kamin ile Memur Phelps'e hemen ısınmıştı. Son üç günde belli bir düzen kurmuşlardı. Cameron işten dönerken onu takip ediyor, sivil arabalarında oturup üzerini değişmesini bekliyor, sonra spor salonuna kadar olan üç sokaklık mesafeyi onunla beraber yürüyorlardı. Koşu bandındayken, meyve suyu barında durmuş kendisini izleyen polisler görmek biraz tuhaftı tabii, ama Cameron bunun alternatifinin cinayete kurban gitmek olduğunu hatırlayınca, durumun garipliğini göz ardı edebiliyordu.

1308 numaralı odadan çıkan katili gözetleme deliğinden gördüğü anı tekrar tekrar düşünüyor, düşündükçe de katilin Cameron tarafından görüldüğünü bilemeyeceğine daha çok inanıyordu. Adam bir kez bile dönüp kapıya bakmamış, Cameron'ın varlığından şüphelendiğini gösterecek tek bir hareket bile yapmamıştı.

Elbette, bu konuda yanıldığını düşünmek istemiyordu. Kadınları yastıklarla boğup öldüren bir katille arasında herhangi bir irtibat kurulması ihtimali söz konusu olduğunda haddinden fazla tedbir alınması en iyisiydi. O adam yakalanana dek FBI ile Emniyet Müdürlüğü'nün kendisine göz kulak olmasına bir itirazı yoktu.

Cameron'ın o öğleden sonra katıldığı ön duruşma beklediği gibi sorunsuz tamamlanmıştı. Önceki hafta kazandığı zaferden sonra ilk kez duruşmaya çıkıyordu. Mahkeme salonuna dönmek hoşuna gitmişti, ama söz konusu dava için aynı şeyi söyleyemezdi. Sanık, Cook Bölgesi Şerif

Bürosu polislerinden biriydi ve FBI'n düzenlediği sözde uyuşturucu kaçakçılığı operasyonlarında güvenlik hizmeti vermekle suçlanıyordu.

Cameron bir polis memuru aleyhine dava açmaktan hiç hoşlanmazdı, ama yine de davayı üstlenmek istemişti. Onu normal suçlulardan daha çok rahatsız eden bir şey varsa, o da üniformalı suçlulardı. Bu sanık, babasının mesleğine leke sürüyordu ve bu yüzden Cameron ona acımıyordu. Bu dava Şerif Bürosu'nca sevilen biri olmasını sağlamayacaktı tabii, ama buna katlanabilirdi. Sırf başkaları tarafından sevilme için dava alıyor olsaydı, Silas'tan farkı kalmazdı.

"Söyleyeceğiniz başka bir şey var mı, Savcı Hanım?"

Cameron hâkime cevap vermek için ayağa kalktı. "Evet, Sayın Hâkim, birkaç sorum olacak." Ajan Trask'ın oturduğu tanık kürsüsüne doğru gitti. Bu ajan o günkü son tanığıydı ve Cameron hâkimin o günkü işleri bitirmek için sabırsızlandığını hissediyordu.

"Ajan Trask, çapraz sorgu sırasında sanık avukatı size, gizli görevdeyken sanıkla yaptığınız anlaşmaya dair sorular sordu. Sanıkla olan konuşmalarınızda, size uyuşturucu alışverişlerinin güvenliğini sağlaması konusunu açıkça konuştunuz mu?"

FBI ajanı evet der gibi başını salladı. "Anlaşmamız gayet açıktı. Sanığa beş bin dolar ödedim. O da karşılığında gözcülük yapacak, polis memurları uyuşturucu alışverişine engel olmaya kalkarlarsa duruma müdahale edecekti."

"Sanığın sözde uyuşturucu nakledileceğini bilmiyor olması ihtimali var mı?"

Ajan Trask başını salladı. "Hayır. Her alışveriş öncesi sanığın silahlı olduğunu teyit ettim ve söz konusu eroin ya da kokainin miktarını kendisiyle konuştum. Ortağım bulunduğumuz yere gelip alıcı rolü yapıyor, sanık ise bez çantalar içindeki uyuşturucuları arabaya taşımama yardım ediyordu. Bir keresinde ortağımla bana, bu alışverişi gece yarılarında, hamburgercilerin otoparkında yapmakla aptallık ettiğimizi söyleyerek şaka bile yaptı. Polis memurlarının bir sorun var mı diye ilk buralara baktığını, uyuşturucu alışverişi için tren istasyonlarının daha uygun olduğunu söyledi."

Sanık avukatı ayağa kalktı. "İtiraz ediyorum, duyuma dayalı ifade. Kayıtlardan silinmesini talep ediyorum."

Cameron hâkime döndü. "Sayın Hâkim, bu daha ön duruşma."

"Reddedildi."

Cameron sorularını tamamlayıp savcı masasına döndü. Savcılıkta iş çok, eleman ise az olduğu ve basit bir davanın ön duruşması görüldüğü için masada yalnız oturuyordu.

Hâkim savunma avukatına döndü. "Başka sorunuz var mı?"

"Hayır, Sayın Hâkim."

Ajan Trask tanık kürsüsünden indi. Cameron'ın masasının yanından geçtiği sırada çok garip bir şey oldu.

Başıyla Cameron'a nazik, selam verir gibi bir hareket yaptı.

Cameron gözlerini kırıştırdı, yanlış gördüğünden şüpheleniyordu. Belki de adamın tiki vardı. Çünkü son

üç yıldır beraber çalıştığı FBI ajanları kürsüden indikleri anda, selam vermek bir yana, başlarını çevirip ona bakmıyorlardı bile. Anlaşılan Jack geri dönünce, Cameron'ın işlediğini zannettikleri kabahatleri affetmeye karar vermişlerdi.

"Savcı Hanım?"

Cameron ayağa kalktı. "Başka tanığım yok, Sayın Hâkim."

Hâkim kararını açıkladı. "Bugün dinlediğim ifadelerin ve devletin dava dilekçesiyle beraber sunduğu ayrıntılı FBI beyanının ışığında, bu meseleyi mahkemeye taşımak için yeterli neden olduğunu düşünüyorum. Duruşma 15 Aralık günü, sabah saat onda başlayacaktır."

Kalan birkaç meseleyi daha toparladılar ve hâkim salondan çıkarken herkes ayağa kalktı. Avukat, sanığa bir şeyler fısıldayıp Cameron'ın masasına yaklaştı.

"Anlaşma konusunu konuşmak istiyoruz."

Cameron buna hiç şaşırmamıştı, ama böyle bir teklifle ilgilenmiyordu. "Kusura bakma Dan, olmaz."

"Cook Bölgesi'nde aynı şeyi yapan bir sürü polis memuru var. Müvekkilim isimlerini verebilir."

Cameron, "Ben o isimleri Alvarez'den aldım zaten," dedi. FBI'nın tutukladığı diğer adamı, pek çok sahte uyuşturucu alışverişine "güvenlik" desteği veren sivili kast ediyordu.

"Ama 4 Haziran'daki toplantıda Alvarez yoktu," diye itiraz etti Dan.

Cameron çantasını topladı. "4 Haziran'daki toplantı umurumda olsaydı anlaşmayı Alvarez'in avukatlarına değil, sana teklif ederdim."

Dan sesini alçalttı. "Yapma Cameron, müvekkilime söyleyebileceğim bir şeyler olsun."

"Peki. Rüşvet yiyen polislerle anlaşma yapmadığımı söyleyebilirsin."

Dan, ona sürtük deyip uzaklaştı. Bu sırada müvekkili de yanındaydı. Cameron omzunu silkip onların gidişini izledi.

Duruşma salonuna dönmek harikaydı.

O gün öğleden sonra ofisine döndüğünde birkaç saatini telefon mesajlarına cevap verip, kendini sonraki haftaya kadar hazırlaması gereken temyiz dilekçesini yazmaya vakit bulacağına inandırmakla geçirdi. Saat altı buçukta pes edip toparlandı. Hiçbir zaman yeterince vakti olmuyordu, o gün ise her zamankinden betardi.

Polis memurları Phelps ve Kamin'le görüştüktan sonra, o geceyi Bloomingdales'in yürüyen merdiveninde tanıştığı yatırım bankacısı Max ile olan randevusuna ayırdı.

Bu hikâye polis memurlarının çok hoşlarına gitmiş gibiydi. Birkaç hafta önce öğle tatilinde ayakkabı alışverişine çıkan Cameron ofisine dönmek üzere yürüyen merdivene binmişti. O sırada telefonu titreyip yeni bir mesajı olduğunu haber verdi. Cameron bunun beklediği mahkeme kararına dair bir bildirim olduğunu görünce merdiven sahanlığında inip kenarda durup kararı okumaya koyuldu.

Bitirdiğinde ise nerede olduğunu unutmuş, yürüyen merdivenden inmekte olan birinin yolunu tıkamıştı. Çarpışmalarıyla Cameron'ın çantası ve poşeti elinden fırladı.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedi Cameron sendelerken. Ardından dengesini sağlamayı başardı. "Önüme bakmıyordum."

Sonra önünde duran uzun boylu adama takıldı gözü. Adam uzun boylu olmakla kalmıyordu, aynı zamanda sarışın, bronzlaşmış ve muhteşemdi. Cameron'ın artık doğruca önüne baktığı kesindi.

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Şey, merhaba."

Bu kez adam konuştu. "Eşyalarınızı düşürdünüz."

Yere düşen çanta ve poşeti almak için eğilen adamı izleyen Cameron neredeyse kendi kirpiklerinin kırışmasının yarattığı rüzgârı hissedecekti. *Tam bir centilmen.* Üstelik lacivert takım elbisesinin, yani kesimine bakılırsa çok pahalı olan takım elbisesinin içinde harika görünüyordu.

Ayakkabı kutusu açılmış, yeni aldığı bantlı, lame, on santim topuklu Miu Miu ayakkabıları dışarı fırlamıştı.

Adam, "Ayakkabılarınız çok güzelmiş," diyerek çanta ile poşeti Cameron'a uzattı. "Özel bir gün için mi aldınız?"

"En yakın arkadaşımın düğünü için. Baş nedimeyim. Rengi lame olduğu sürece istediğimiz ayakkabıyı giyebileceğimizi söyledi, ama ben pek emin değilim. Umarım beğenir."

Bronz ilah sırttı. "Gelini bilemem, ama düğüne sizinle gelecek erkeğin begeneceğinden eminim."

“Düğüne benimle gelecek erkek... Şey, o konu üzerinde hâlâ çalışıyorum.”

Bronz ilah elini uzattı. “Madem öyle, benim adım Max.”

Adam beş dakika sonra ondan ayrılırken Cameron’ın telefon numarasını almıştı bile.

Collin o akşam, “Peki, düğün için başka bir erkeğe sözün olsaydı ismi ne olacaktı?” diyerek onunla dalga geçti.

Cameron telefonu kapattıktan sonra Amy’yi aradı.

“On santim mi? Kilisede yürüyebilecek misin onlarla?” diye sordu arkadaşı.

“İkiniz de hikâyenin en önemli noktasını kaçırıyorsunuz,” dedi Cameron.

“Onu düğüne getirecek misin?”

“Bak sen, tam altı dakika konuştuk, onu sormayı unuttum nedense.”

“Tamam, haklısın.” Amy bir an duraksadı. “Peki, varsayalım ki onu düğüne getirdin. Sence biftek seven birine mi benziyor, somon seven birine mi? Cumaya kadar yemek firmasına haber vermem gerekiyor da.”

Cameron düğün için birini bulmak konusunda yeterince baskı altında değilmiş gibi bir de yalnız olması, Dünya’nın Gelmiş Geçmiş En Mükemmel Düğünü’nün hassas iç dengelerini bozmak suretiyle kaosa davetiye çıkarıyordu.

“Sana sonra haber versem olmaz mı, Amy?” diye sordu.

Aradan neredeyse üç hafta geçmiş, Cameron hâlâ Amy’ye bir cevap vermemişti. Üstelik mevzu sadece biftek-somon seçimi değildi. Birkaç kez çıkmış olmalarına

rağmen Max'i düğüne davet etmek isteyip istemediğini hâlâ bilmiyordu. Düğün Chicago'da olsaydı bu kadar düşünmesine gerek kalmayacaktı. Bütün bir hafta sonunu onunla Michigan'da geçirmek, aynı odada kalmak konusunda kararsızdı. Düğünde koluna takıp gezmek için harika biriydi elbette, bu göz ardı edilecek bir nokta değildi, ama Max'in kişilik olarak ilk tanışmalarında tahmin ettiğinden farklı biri olduğu ortaya çıkmıştı.

Başlangıçta onun kendine güveni yüzünden telefon numarasını bu kadar çabuk aldığını sanmıştı. Ama sonradan Max'in hızlı hareket ettiğini, çünkü buna mecbur olduğunu fark etmişti. Adam tam bir işkolikti, işiyle yatıp işiyle kalkıyordu. Cameron bir insanın kariyerine bağlılığını anlıyor, hatta kendisinin de aynı kategoride olduğunu düşünüyordu, ama görüştükleri üç hafta boyunca Max iki kez randevularını ertelemek zorunda kalmıştı. Özür dilemişti tabii, ama yine de bu bir ikaz işareti olabilirdi.

Bu gece bir karar vermesi gerekiyordu. Otuzlu yaşlarda bekâr bir kadındı, böyle şeylerle oyalanmaya vakti yoktu. Max hayatına ya girecekti, ya da girmeyecekti.

İşini bitiren Cameron bilgisayarını kapatıp evrak çantasını topladı. Tam mantosunu almış çıkarken telefonu çaldı. Arayanın Silas olduğunu gördü ve bir an cevap vermemeyi düşündü. Ama koridorun ilerisindeki köşe ofis onun olduğuna göre Cameron'ın henüz çıkmadığının farkında olmalıydı.

Telefonu açtı. "Merhaba Silas. Birkaç saniye sonra araysaydın beni bulamayacaktın. Şimdi çıkıyordum."

"Güzel. Çıkarken uğra." Silas telefonu kapattı.

Cameron ahizeye baktı. Silas'la sohbet etmek pek hoştu.

Bu tavrın kısmen kendi hatası olabileceğini düşünüyordu. Martino davasında Silas'ın kendisini sattığı gerçeğini bir türlü unutamamıştı. Diğer federal savcı yardımcılarında gördüğü kadarıyla bu Silas'ın ne ilk, ne de son oyunuydu. Son üç yılda savcı yardımcılarını büroya yönelik eleştirileri göğüslemek zorunda bırakıp her önemli zaferde ilgi odağı olmak için kendini öne atmasına defalarca tanık olmuştu.

Çoğu savcı yardımcısı bunu bürodaki siyasi oyunların bir parçası olarak kabul etmişti ve Cameron bunun nedenini bir yere kadar anlayabiliyordu. Çalışma arkadaşlarının çoğu, tıpkı Cameron gibi, savcılıkta çalışmaya başlamadan önce büyük hukuk bürolarında çalışmışlardı ve işlerin genelde böyle yürüdüğünü biliyorlardı. En tepedeki avukatlar bütün övgüleri toplarken en alttakiler bütün işi yapıyor, tepeye tırmanıp aynı muameleyi kendi altlarında çalışanlara yapacakları günü bekliyorlardı. Bu, avukatların yaşam döngüsüydü.

Ayrıca Silas konusunda yapabilecekleri bir şey de yoktu. Artık davalara çıkmadığı için Silas'ın en iyi becerdiği iş güçlü kişilerle yakınlaşmaktı ve bulunduğu makama da zaten böyle gelmişti. Federal savcılar bizzat başkan tarafından atanırlardı ve beklenmedik bir gelişme olmazsa, Cameron'ın ve Kuzey Illinois Bölgesi'ndeki diğer çalışanların en azından gelecek seçime kadar Silas'tan kurtulma şansları yoktu.

Tabii bu Cameron'ın onun saçmalıklarına ses çıkarmadığı anlamına gelmiyordu. Tam tersine, son üç yılda

aralarındaki ilişki çok değişmişti. Cameron artık kıdemsiz bir savcı yardımcısı değildi. Büroda en çok davaya o bakıyordu. Normal bir zamanda elinde, kimi açılmış, kimi ise henüz soruşturma aşamasında olan ortalama yetmiş beş dava oluyordu. Kuzey Illinois Bölgesi'nin ceza daire-sinde çalışan yüz otuz savcı içinde dava kazanma oranı en yüksek olan Cameron'dı, bu da onu vazgeçilmez kılıyor, eline büyük bir koz veriyordu. İşte bu nedenle Silas ile aralarında sözsüz bir anlaşma yapmışlardı. Cameron'ın duruşma salonunda kazandığı zaferler makamına olumlu yansıdığı, övgüler almasına sebep olduğu sürece Silas onun işine karışmıyordu. Böylece en azından tahammül edilebilir bir iş ilişkisi kurabilmişlerdi.

Ancak bunun alengirli bir ilişki olduğuna şüphe yoktu. Silas, yanında çalışan federal savcı yardımcılarından görünüşte de olsa sadakat bekliyordu ve Cameron onun etrafındayken kendini hep tetikte olmak zorunda hissediyordu. Martino davasında suçu üstlenmiş olabilirdi, ama Silas Cameron'ın bundan hoşlanmadığının farkındaydı ve o zamandan beri gözünü onun üzerinden ayırmıyordu.

İşte bu yüzden üç yıl önce duruma müdahale edip Jack'e yardım etmeye çalıştığını Silas'ın öğrenmesine izin veremezdi.

Silas Adalet Bakanlığı'yla kavga edip kıyameti koparmış, Jack'in uygunsuz davranışları nedeniyle işten atılmasını istemişti. Cameron Silas'ın bunu yanında çalışan birinin maruz kaldığı davranışa kırılmaktan ziyade, herkesin dikkatini asıl meseleden, yani Roberto Martino'ya

dava açmama kararından uzaklaştırmak için yaptığından şüpheleniyordu.

Ancak Silas, Adalet Bakanlığı'nda Cameron'ın hukuk fakültesinden bir arkadaşının çalıştığını, Jack'in işten atılması yerine başka yere tayini için gizlice onu ikna etmeye çalıştığını bilmiyordu. Cameron kendisine yardımcı olması için Jack'in konuşmasından birkaç gün sonra, sabah erkenden Davis'le görüşmeye gitmişti. Bunun riskli bir hareket olduğunun farkındaydı, ama Davis'in Jack için mücadele ettiğini de biliyordu ve içgüdüleri ona güvenebileceğini söylemişti. Ona Silas'ın Jack'i işten attırmaya çalıştığını açıklayıp Adalet Bakanlığı'ndaki arkadaşının ismini vermişti. Davis'e gizlice çabalayan iki kişi, tek kişiden daha başarılı olabilir, demişti. Sonra ziyaretinin nedeninden kimseye bahsetmemesini rica etmişti.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sormuştu Davis, Cameron'ı uğurlarken. "Jack'in hakkınızda söylediklerinden sonra işten kovulmasına sevinirsiniz sanmıştım."

Cameron da bu soruyu kendine sormuş, yanıtının ise prensiplerinde saklı olduğuna karar vermişti. Yaptığı yorum yüzünden Jack'e ne kadar kızarsa kızsın konu işi olduğunda kişisel meseleleri bir kenara bırakırdı. Bu durumda bile kuralı bozmayacaktı.

Dosyaları okumuştı. Silas da, Adalet Bakanlığı'nın tepesindekiler de okumamışlardı, ama Cameron, Jack'in Martino'nun adamlarının elinde geçirdiği iki güne dair kendisinin bildiklerini bilen herhangi birinin, onun işine bağlılığına sonsuz saygı duyacağından emindi. Kişiliğinde

düzeltilmesi gereken birçok nokta olabilirdi, ama olağanüstü bir FBI ajanıydı.

Cameron, "Jack'in kovulduğunu görmek istiyor musunuz?" diye sormuştu Davis'in sorusuna karşılık olarak.

"Tabii ki hayır. Jack Büro'nun belki de en iyi ajanı."

"Ben de aynı fikirdeyim." Cameron bunu söyledikten sonra kapıyı açarak dışarı adım atarken, Jack'in koridorda durmuş, kendisine bakmakta olduğunu görmüştü.

Bir an paniğe kapılmıştı, çünkü oraya geldiğini kimse bilmemesi gerekiyordu. Sonra yüzüne duygusuz bir ifade yerleştirip tek kelime etmeden uzaklaşmıştı.

Jack'in ne düşündüğünü, o gün nasıl çıkarımlarda bulunduğunu biliyordu. Jack, tayinine Cameron'ın sebep olduğunu düşünüyor, o sabah Davis'e Jack'i şikâyet etmek için gittiğini sanıyordu. Ne yazık ki bu yanlış anlama konusunda Cameron'ın yapabileceği bir şey yoktu. Jack'i savunmak için Silas'ı çiğnemişti ve amirinin kitabında bu, sadakat kavramının ayaklar altına alınması demekti. Silas'ın bunu öğrendiği anda Cameron'ı kovacağı kesindi. Bu yüzden dişini sıkıp Jack'in kendisi hakkındaki en kötü varsayımlara inanmasına izin vermişti.

Jack, Martino davası yüzünden zaten ondan nefret ediyordu. Ateşe bir odun daha atmak pek bir şeyi değiştirmeyecekti.

Cameron, Silas'ın ofisinin kapısını tıklattı. Silas, içeri girmesi için ona seslendi.

"Cameron, otursana."

Cameron devlet dairesi standartlarına göre gayet geniş olan, gösterişli mobilyalarla döşenmiş ofise girdi ve Silas'ın masasının önündeki koltuklardan birine oturdu. "Kusura bakma, çok kalamayacağım. Bir saat sonra bir yerde olmam gerek. Daha eve uğrayacağım."

"Çok tutmam seni," dedi Silas. "İyi misin diye sormak istedim sadece. Geçen hafta sonu olanlar malum." Bu nazik sözlerle rağmen bakışlarında bir rahatsızlığın, hatta öfkenin izleri vardı.

Cameron cevap verirken dikkatliydi, Silas'ın olan bitenin ne kadarından haberdar olduğunu bilmiyordu. "Gayet iyiyim, sorduğun için sağ ol."

"Basmakalıp, karışık lafları bir kenara bırakabilirsin, Cameron. Robards soruşturması hakkında her şeyi biliyorum. Öğleden sonra FBI'nın müdürü, büromuzun bu konudaki işbirliğine ne kadar minnettar olduğunu söylemek için Washington'dan aradı. Tabii neden bahsettiğine dair bir fikrim yoktu. Federal savcı yardımcılarımın biri Birleşik Devletler senatörünün karıştığı bir suçun görgü tanığı olup polis korumasına alınınca bana da haber verilmiştir diye düşündü herhâlde. Onun yerinde olsam ben de öyle düşünürdüm."

Cameron her şey ortaya çıktığına göre ortamı yumuşatmanın en iyisi olduğunu düşündü. Silas'ın, FBI'nın başındaki adama hazırlıksız yakalanmaktan ne kadar rahatsız olduğunu tahmin ediyordu. "Godfrey karşısında tuhaf bir duruma düştüysen özür dilerim," dedi. "Soruşturmayı yürüten FBI ajanları olanlardan kimseye bahsetmememi söylemişlerdi."

"Konunun gizliliğini anlıyorum, ama savcı yardımcılarımın birine yönelik tehditler varsa, bundan haberdar olmak isterim."

"Gerçekten tehdit alırsam haber veririm, ama şu anda sadece tedbirli davranıyorlar." Cameron onun sakinleşip sakinleşmediğini anlayamadı. En iyisi konuyu değiştirmek ve Silas'ın dikkatini dağıtmaktı. "Müdür bahsetti mi bilmem, ama soruşturmanın başındaki ajan Jack Pallas."

Silas gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Pallas geri mi döndü? Ne zaman?"

Cameron omzunu silkti. "Yeni döndü sanırım."

Cameron için önemli olan geri dönmüş, bir süreliğine de olsa yine hayatına girmiş olmasıydı.

"Ne düşünüyorsun?"

Jack, yüzünü ovuşturup masasının karşısındaki Wilkins'e baktı. "Hayatım boyunca bir daha avukat yüzü görsem ne kadar mutlu olacağımı düşünüyorum."

Tahmin ettikleri gibi, otelin güvenlik kameralarından bir ipucu çıkmamıştı ve dikkatlerini Senatör Hodges ile personelinin sorgulamaya vermişlerdi. Elbette senatör için çalışan avukat ekibi bunu mümkün olduğunca zorlaştırmaya çalışıyorlardı. Ama en azından birkaç şey öğrenebilmişlerdi. Hodges'in ekibindekilerin çoğu senatörün telekızlarla ilişkisinden haberdar olduklarını, birkaç tanesi ise Mandy Robards'ı bildiklerini itiraf etmişlerdi.

Görüştikleri ilk iki kişi senatörün özel kalem müdürü Alex Driscoll ile şahsi koruması Grant Lombard olmuştu.

Driscoll da, Lombard da Mandy Robards'ın öldürüldüğü saatte evlerinde olduklarını, uyuduklarını söylemişlerdi. İkisi için de bu iddiayı doğrulayacak veya yalanlayacak bir kanıt yoktu. İkisi de senatörün Mandy Robards'la ilişkisinden haberdar olduklarını, hatta Hodges'in cinayet gecesi onunla görüşeceğini bildiklerini kabul etmişlerdi. Eskort servisiyle gerekli düzenlemeyi Lombard yapmıştı (Hodges, Lombard'dan 'zaman zaman' bunu istediğini itiraf etmişti). Driscoll ise senatörle yardım yemeğine katılmış, kendi iddiasına göre gece Robards'la görüşeceğini o zaman öğrenmişti.

Lombard da, Driscoll da Hodges'in ilişkileri konusunda pek konuşkan davranmamışlardı, ama koruması ve özel kalem müdürü oldukları düşünülürse bu çok büyük bir sürpriz değildi. Cinayet anında nerede olduklarını ispatlayamıyorlardı, ama evlerinde, tek başlarına uyuduklarını iddia etmişlerdi (Driscoll boşanmıştı, Lombard ise hiç evlenmemişti), ama bu da alışılmadık bir durum değildi. Ancak ikisi de Cameron'ın 1308 numaralı odadan çıkarken gördüğü adamın fiziksel tanımına uyuyorlardı.

Ellerinde çok bilgi olmadığını düşündü Jack, ama bunlar iki adamı daha derinlemesine incelemek için yeterliydi.

"Driscoll ile Lombard'ın telefon kayıtlarını çıkartıp Mandy Robards'ın numarasıyla karşılaştıralım," dedi Wilkins'e. "İki yıllık kredi kartı dökümlerini de alalım, olağandışı bir şey var mı bakarız. Bu arada Hodges'in verdiği, ona kin güdebileceklerin listesi üzerinde de çalışmamız gerek."

Wilkins peki der gibi başını sallarken odadaki sabit telefon çaldı. Jack telefonun, binanın girişindeki güvenlik bankosundan arandığını gördü.

"Ben Pallas."

"Chicago Emniyeti'nden Memur Kamin ile Memur Phelps sizi görmeye gelmişler. Dedektif Slonsky diye birinden bir şey getirmişler," dedi akşam vardiyasındaki güvenlik görevlisi.

"Teşekkürler, yukarı gönderebilirsiniz."

Jack telefonu kapatıp Wilkins'e baktı. "Kamin'le Phelps yukarı geliyorlar." Kaşlarını çatı. "Slonsky'nin Cameron'ın koruması olarak görevlendirdiği memurlar değil miydi bunlar?"

Wilkins saatine baktı. "Sanırım akşam nöbeti onlardaydı."

"Peki, burada ne işleri var?"

"Kendilerine sorman lazım." Wilkins hoşnutsuzluğun kara bir bulut gibi Jack'in üzerine çökmekte olduğunu hissetti. "Nazik davranalım Jack, bu adamlarla beraber çalışıyoruz."

Kamin ile Phelps ofise girdiklerinde Wilkins ayağa kalkıp onları içten bir gülüşle selamladı. "Merhaba, memur beyler. Sizi hangi rüzgâr attı buraya?"

Yaşça daha büyük olan polis kendini ve ortağını tanıttı. "Ben Bob Kamin, bu da ortağım Danny Phelps." Büyük, mühürlü bir zarf uzattı. "Dedektif Slonsky bunu size getirmemizi istedi. Beklediğiniz laboratuvar raporuymuş."

Jack, masadan kalkıp zarfı Kamin'in elinden aldı. "Teşekkürler." Wilkins'in kuşku dolu gözlerini kendisine diktiğini görünce bakışlarıyla her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalıştı. "Biz sizin Bayan Lynde'i koruyan ekipte olduğunuzu sanıyorduk. Yanıldık herhâlde."

"Yok, doğru söylüyorsunuz," dedi Kamin. "Gece nöbeti bizde. İyi bir kadıncağız. Spor salonuna gidip gelirken epey muhabbet ediyoruz."

"Hım, bu durumda Ajan Wilkins'le ben neden onun yanında değil de burada olduğunuzu öğrenmek isteriz sanırım."

Kamin cevap verdi. "Hiç sorun değil. Başka bir polisle son dakika değişikliği yaptık."

"Son dakika değişikliği demek. Nasıl oluyor o?" diye sordu Jack.

"Bu gece büyük randevusu var da ondan," diye açıkladı Kamin.

Jack başını yana eğdi. "Randevu mu?"

Phelps lafa girdi. "Hani var ya, Bloomingdales'in yürüyen merdiveninde tanıştığı yatırım bankacısı Max."

"O kısmı kaçırmışım ben."

"Şahane bir hikâye," dedi Kamin. "Yürüyen merdivenden inerken adama çarpmış, alışveriş poşeti açılmış, adam da aldığı ayakkabıyı çok beğendiğini söylemiş."

"Ha... 'Sevimli Tanışma' demek," dedi Wilkins sırtarak.

Jack ona sert bir bakış attı. "Ne dedin?"

"Bilirsin işte, Sevimli Tanışma," dedi Wilkins. "Romantik komedilerde kadınla adamın ilk kez karşılaşmalarına öyle derler." Çenesini ovalayarak düşündü. "Bilemiyorum Jack, eğer bu adamla Sevimli Tanışma olayına girdiyse durum senin için pek iç açıcı değil demektir."

Jack, bunun ne demek olduğunu anlamaya çalışırken Wilkins'e bakakaldı.

Phelps başını iki yana salladı. "Yok, o kadar da değil. Bu adam konusunda hâlâ kararsız. Adamın iş hayatıyla özel hayatını ayrı tutma konusunda sorunları var. Ama kadıncağız Amy'nin düğünü yüzünden baskı altında, düğüne beraber gidecek birini bulmak için on günü kaldı sadece."

"Üstelik de baş nedime," dedi Kamin.

Jack, yanındaki üç adama baktı. Dudakları oynuyor, ağızlarından sesler çıkıyordu, ama sanki başka bir dil konuşuyorlardı.

Kamin, Phelps'e döndü. "Bana kalırsa Collin, Richard'dan ayrıldığına göre düğüne beraber gitseler iyi olur."

"Evet, ama ne dediğini sen de duydun. Collin'le birbirlerini destek olarak kullanmaktan vazgeçmeleri lazım. Diğer ilişkileri etkileniyor yoksa."

İnanılmaz bir şeydi bu. Jack, elini saçlarının içinden geçirdi. Aslında saçını başını yolmak geliyordu içinden. Ama kafasının bir kısmı Cameron Lynde yüzünden kel kalırsa daha da sinirlenecekti. "Şu nöbet değişimi kısmına gelebilir miyiz artık?"

"Pardon, tabii. Slonsky böyle yapmamızı önerdi. Randevusu Spiaggia'daymış. Biliyor musunuz orayı?" diye sordu Phelps.

Jack başını salladı. Mekânın adını duymuştu, ama hiç gitmemişti. Bahsettiği yer, beş yıldızlı bir restorandı. Şehrin en iyi restoranlarından. Michigan Bulvarı'nın en kuzey ucundaydı ve Michigan Gölü'nün en romantik manzarasına sahip olmasıyla ünlüydü.

"Slonsky akşamları oranın güvenliğinde çalışan bir polisi tanıyormuş, mekânı iyi bildiği için restorandayken Bayan Lynde'i korunma görevini ona verdi," dedi Kamin.

Phelps ortağını dürttü. "Öbür kısmını da anlatsana."

Kamin huysuz bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir de dedi ki, öbür adam o restoranda bizden daha az dikkat çekermiş. Ne demekse artık."

Jack, Kamin'in soluk renkli kot gömleğinin ne olduğu belirsiz kırmızı bir sosla lekelenmiş kol ağzlarına baktı. Başlıca şüphelinin acı kıyma soslu sosisli sandviç olduğundan emindi.

"Biz de onu restorana bıraktık ve her şey yolunda mı diye baktık. İş bitince arayacak, sonra onu almaya gideceğiz," dedi Phelps.

Jack bu planı sevmemiş, Slonsky'nin Cameron'ı izlemesi için yeni birini görevlendirmesinden hoşlanmamıştı. Gerçi Phelps ve Kamin'le geçirdiği üç dakikadan sonra Cameron'ı onların koruması da pek içine sinmeyecekti. Yine de şikâyet edebileceği somut bir nokta olduğunu sanmıyordu. Soruşturmanın o tarafı Slonsky'nin

sorumluluğundaydı ve belli ki her şeyi etraflıca düşünüyordlardı. Yine de bu randevu meselesi canını sıkıyordu.

Bunu belli edecek bir şey söylemek yerine Phelps ve Kamin'e laboratuvar raporunu getirdikleri için teşekkür etti ve onları uğurladı. Neyse ki Cameron ve o Max denen zerre kadar umursamadığı herifin 'Sevimli Tanışma'ları hakkındaki gevezeliğe yeniden başlamaya fırsat bulamamışlardı. Adam Cameron'a ayakkabılarını beğendiğini söylemişse ne olacaktı ki? Buna ancak Banal Tanışma denirdi.

Phelps'le Kamin gittikten sonra Wilkins, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Bir kez bile hiddetle bakmadın."

"Sen hâlâ orada mısın?"

Wilkins karşılık veremeden, Jack'in telefonu bir kez daha çaldı. "Ben Pallas."

Diğer uçtaki santral görevlisi, Collin McCann'in aradığını söyledi.

Jack'in kaşları çatıldı. "Bağlayın."

"Kusura bakma, rahatsız ettim," dedi Collin telefon bağlanır bağlanmaz, "ama Cameron'la ilgili bir durum var ve başka kimi arayacağımı bilemedim. Bulaştığı meselenin gizli olduğunu biliyorum."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Jack. Bunu duyan Wilkins de ona baktı.

"Önemli bir şey değildir muhtemelen," dedi Collin. "Bu gece bir randevusu vardı, Belki de meşguldür sadece."

Jack dişlerini sıktı. *Eğer bir kişi daha o aptal randevudan bahsedecek olursa...* "Evet?"

"Cep telefonunu açmıyor. Defalarca aradım, ama sürekli telesekretere düşüyor."

"Kapatmıştır telefonunu," dedi Jack. Belki de kadın ayakkabısı fetişisti Max ile randevusunun bölünmesini istemiyordu.

"O zaman bu bir ilk demektir. Bildiğim kadarıyla bugüne kadar telefonunu bir kez bile kapatmadı. İş yüzünden hep açık tutar."

Jack, bunu duyunca duraksadı. "Tamam, duruma bir bakalım."

Telefonu kapatıp Wilkins'e baktı. "Arayan McCann'di. Cameron cep telefonunu açmıyormuş. Belki de telefon çekmiyordur, ama bir baksak iyi olur." Telefonunu alıp Slonsky'yi aradı. Dedektif cevap vermeyince onu geri araması için mesaj bıraktı.

Jack kaşlarını çatmıştı. "Phelps veya Kamin Cameron'ı izleyecek yeni adamın adını söylediler mi?"

Wilkins başını salladı. "Hayır."

Jack, Spiaggia'nın numarasını bulup aradı. Yirmi saniye sonra telefonu kapatırken sinir seviyesi on puan artmıştı. "Bant kaydı çıktı, normal mesai saatlerindeyse birkaç dakika sonra tekrar aramalıymışım. Çok yardımcı oldu," dedi Wilkins'e. "Phelps veya Kamin'in numaraları var mı bizde."

"Hayır."

Çok güzel. Bu durumun bir an önce değişmesi gerekiyordu. "Emniyeti arayıp onlara da not bırakalım. Bir şeyler bilen birini bulsak ne güzel olur."

“Restoran buraya üç kilometre mesafede. İstersen ben kalıp Cameron’a ve emniyete ulaşmaya çalışayım, sen de gidip neler olduğuna bir bak. On beş dakikada gider gelirsin.”

Jack evet der gibi başını salladı; o da aynı şeyi düşünüyordu. Cameron’ın telefonunu açmaması için birçok zararsız sebep gelebilirdi akla, ama o kadar zararsız olmayan ihtimaller Jack’in harekete geçmesine ve hızlı davranmasına sebep olmuştu. Anahtarlarını alıp kot pantolonunun arka cebine tıktı. “Phelps ile Kamin, Cameron’ı restorana girerken gördüklerini söylediler, en azından oraya gittiğini biliyoruz. Eğer restoranın telefonu açılırsa Slonsky’nin görevlendirdiği polis her kimse ondan durumu öğrenip beni ara. Büyük ihtimalle ciddi bir şey yoktur.”

“Ya varsa?” diye sordu Wilkins.

Jack, masasının en üst çekmecesini açtı ve yedek silahı olan küçük Glock 27’yi alıp ayak bileğindeki kılıfa taktı. “O zaman sorun her neyse gider gitmez çözerim.”

Kimsenin, tanıklarının kılına bile dokunmasına izin vermezdi.

Bu tanık Cameron da olsa, fark etmezdi.

Jack şehrin caddelerinde, ancak becerikli bir sürücünün ve rozet sahibi bir FBI ajanının ölme veya tutuklanma korkusu yaşamadan ulaşabileceği, yasal sınırın çok üzerindeki hızlarla ilerleyip altı dakikanın sonunda restoranın bulunduğu binanın önüne vardı. Triumph’ı kapının önünde bırakıp çekilmesini önlemek için lobideki

güvenlik görevlisine rozetini gösterdi. Yürüyen merdivenden koşarak çıkıp Spiaggia restoranının mermer giriş salonuna ulaştı.

Şef garson hemen yanına geldi. Bezgin bir hali vardı. "Kusura bakmayın, çok bekletmemişimdir umarım. Bu gece beklediğimizden daha kalabalık da. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Nefesini normale döndürmeye çalışırken gözü Jack'in kot pantolonunu fark edip, onu şüphe dolu bakışlarla süzdü.

Jack'in rozeti hâlâ elindeydi. "Adım Jack Pallas, FBI'danım. Müşterilerinizden birini arıyorum, Cameron Lynde. Otuz yaşlarında, koyu renk saçlı, boyu bir altmış civarı."

Şef garson rozeti inceledi. "Andy kimseye bu bilgileri vermememi söyledi. Bir soran olursa onu arayayım diye de sıkı sıkı tembihledi."

Chicago Emniyeti bu konuda doğru davranmıştı en azından. "Bak ne diyeceğim, sen onu ara, ben de o arada etrafa bir bakayım." Jack daha fazla oyalanmadan ana yemek salonuna girip çabucak etrafını inceledi. Restoran iki kattan oluşuyordu; biri asıl yemek alanı, diğeri ise masaların, yerden tavana kadar uzanan pencerelerin yanına dizildiği alt kattı. Şatafatlı avizelere rağmen ortam loştu, bunun amacı muhtemelen şehir ve Michigan Gölü manzaralarının vurgulanmasıydı. İlk kattaki müşterilere göz gezdirmesi birkaç saniye sürdü. Cameron'ı göremeyince kenardaki tırbazana gidip aşağıdaki masalara baktı. Soldan ikinci masada, pencere kenarında onu gördü. Tek başınaydı.

Bir an öylece durup ona baktı. Balkondan gördüğü manzara öyle güzeldi ki.

Göl manzarası değildi baktığı.

Masadaki yumuşak mum ışığı Cameron'ın kestane rengi saçlarında altın pırıltılar oluşturmuştu. Üzerinde Jack'in muhteşemliğini kabul ettiği vücudunun bütün kıvrımlarını ortaya koyan kolsuz, siyah bir elbise vardı.

Masada oturmuş, yanındaki camdan dışarı bakıyordu. Jack, elindeki kadehten bir yudum şarap içmesini izledi. Sakin bir hali vardı. Saatine bakıp bacak bacak üstüne attı ve elbisenin yırtmacı ortaya çıktı.

Masada tek bir şarap menüsü olduğunu fark etti. Olan biteni anlamak için özel ajan olmak gerekmiyordu. Umursadığı falan yoktu tabii, ama şu meşhur Max böyle bir kızı bir restoranda tek başına bıraktığına göre salağın teki olmalıydı.

Ceketinin cebinde duran telefonu çaldı. Wilkins arıyordu.

"Restorandaki polisle konuştum. Adı Andy Zuckerman. Cameron'ın iyi olduğunu söylüyor."

"Cameron'ı görüyorum şu an," dedi Jack. "İyi görünüyor. Telefonla ilgili sorun neymiş öğrenir, sana haber veririm."

Telefonu kapatıp masaya doğru ilerledi.

ONUNCU BÖLÜM

Cameron saatine baktı. Özel bir randevu için giyindiği belli olan bir kadının şehrin en romantik restoranında tek başına ne kadar zaman oturduktan sonra bir zavallı gibi görünmeye başlayacağını merak ediyordu.

Şarabını bitireceğini söyledi kendi kendine. Gecesi-
nin hepten ziyan olmaması için 2006 Stags' Leap Petite
Şiraz söylemişti.

Max onu ekmişti.

Gerçi bu yaptığı resmen ekmek sayılmayabilirdi, çünkü Cameron'a mesaj atmış—evet, bildiğiniz kısa mesaj atmıştı çünkü telefon etmeye ayıracak bir saniyesi bile yoktu—ve bir müşteriyle olan toplantısından çıkamadığını, bu yüzden gelemeyeceğini haber vermişti. Mesajı gönderdiği sırada Cameron çoktan restorana gelmiş ve masaya oturmuş olduğu için haber vermesinin çok faydası olmuştu tabii. Garson masaya geldiğinde “Bu akşam tek başınayım, yorucu bir iş gününden sonra beş yıldızlı restoranlarda tek başıma oturup Rhone bölgesinin zengin aromalı şaraplarıyla yorgunluk atarım hep,” havası vermeye çalışıp içki-sini ısmarlamıştı. Ama elbisesinin yırtmacı ve muhteşem

topuklu ayakkabılarıyla buna garsonun da, başkalarının da inanacağını sanmıyordu.

Önce sakinleşmek istediği için mesaja hemen cevap vermemiş, ama tam o sırada Max'ten ne zaman için randevulaşabileceklerini soran yeni bir mesaj gelmişti. Cevap olarak Cameron ajandasında 'Çıkmaz Ayın Son Çarşambası' boş mu diye bakıp ona haber vereceğini yazmış, sonra da mesaj sesiyle diğer müşterileri rahatsız etmek istemediği için telefonun sesini kısmıştı. Aslında o sırada Max'in kendisini rahatsız etmesini de istemiyordu.

Cameron şarabını bitirirken pencereden dışarı bakıp gölün manzarasını izledi ve restoranda tek başına oturan bekâr bir kadının düşünmeye meyilli olduğu şeyleri aklından geçirdi. En yakın arkadaşı evleniyordu ve yanında düğüne götürebileceği kimse yoktu. O anı paylaşabileceği tek kişi Collin'di, ama bu farklı bir durumdu. Özellikle son zamanlarda karşılaştığı çok daha ciddi sorunların yanında bunun ciddi bir mesele olmadığına farkındaydı, ama kader erkekler konusunda yüzüne azıcık gülse bir itirazı olmazdı.

"Max'e ne oldu?"

Bu sesi duyan Cameron şaşkınlıkla döndü ve masasının yanında duran Jack'i gördü.

Kader resmen dalga geçiyordu onunla.

Cameron kaşlarını çatı. "Senin ne işin var burada?" Şahane. Tam da o durumda karşılaşmak isteyeceği son adamla burun buruna gelmişti.

“Telefonunu açmadın. Bir arıza falan mı var?” Jack hiç mutlu görünmüyordu. Aman ne büyük sürpriz.

“Hayır, çalışıyor.” Cameron çantasından telefonunu çıkarıp kontrol etti. Ne yaptığını o zaman fark etti. “Aa... Sesini kısmıştım, restoranın gürültüsünden duymadım herhâlde.” Başını kaldırıp ona baktı. “Beni mi arıyordun? Bir şey mi oldu?”

“Collin aradı. Seni bulamayınca endişelenmiş ve beni aramaya karar vermiş. Sana da, restorana da ulaşamadık. Ben de kalkıp buraya geldim,” dedi Jack.

Cameron ellerini saçında gezdirdi, çok yorgundu. Zor bir gün olmuştu, önce mahkemede diğer tarafın avukatıyla, sonra da Silas’la uğraşmış ve randevulaştığı adam tarafından ekilmişti.

“Kusura bakma, telefonu kısmakla düşüncesizlik ettim. Boşu boşuna bunca yol gelmek zorunda kaldığın için özür dilerim. İstedığın kadar hiddetle bakabilirsin bana, bu sefer hak ettim.”

Jack, Cameron’ın karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Şunu belirtmek isterim ki, Memur Zuckerman barda oturup bütün gece beni izledi, yani tehlikede olduğumu düşünmem için bir neden yoktu. Ayrıca kayıtlara geçmesi için şunu da ifade etmek isterim ki, cep telefonumu her an açık tutmam gerektiğinden hiç bahsetmedik. Eğer koruma programının bir parçası olarak benden böyle bir beklentin varsa bunu açıkça ifade etmeliydin, böylece bu tür olaylardan uzak durmuş olurduk.”

Demek ki o gün bir kişiyle daha uğraşacak azıcık enerjisi kalmıştı.

Jack, kollarını masaya dayadı. "Hayatımda duyduğum en kötü özürdü bu."

"Düşünmeye fırsatım oldu. Hatanın yüzde otuzunun bende olduğunu gördüğüme göre senden ancak yüzde otuzluk özür dilerim."

"Anladım."

Cameron Jack'in bir şeyler daha söylemesini bekledi. "Bu kadar mı? Ben daha fazlasını bekliyordum. Hiddetlenmeler, kaş çatmalar falan..."

"Birkaç küfür ekleyebilirim istersen."

Cameron sırtma isteğini tam zamanında bastırdı. "Hiç gerek yok, sağ ol."

Bir an sessizce durup birbirlerini incelediler.

"Senin adama ne olduğunu söylemedin," dedi Jack.

"Son dakikada işiyle ilgili bir sorun çıktı. Üç haftada üçüncü kez." Cameron son cümleyi neden eklediğini bilmiyordu.

Jack'in koyu renk gözleri onu inceledi. "Umarım o gün ayakkabı seçerken şansın daha yaver gitmiştir."

Bu adam Cameron'ı şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyordu. "Max'le nasıl tanıştığımı nereden biliyorsun?"

"Kamin'le Phelps bu konuda epey bilgililer. Seni korurken bayağı iyi vakit geçiriyorlar anlaşılan."

"Şaşırtıcı, ama bazı insanlar beni beğenebiliyor."

"Bir zamanlar ben de seni beğeniyordum."

Sanki her şey bir anda susmuş, bütün salon sessizliğe gömülmüştü.

Son hafta içinde Jack'le ikisi bu konunun kenarında dolaşıp durmuş, ama geçmişte olanları doğru düzgün konuşmamışlardı. İlk atışı Jack yaptığına göre Cameron'ın iki seçeneği vardı; ya geri çekilecek, ya da onunla yüzleşecekti. Ve Cameron geri çekilecek biri değildi.

"Bir zamanlar bu duygu karşılıklıydı."

Jack bir an düşündü. "Şu an beraber çalıştığımıza göre, belki üç yıl önce olanları konuşmak iyi olur."

Cameron şarabından bir yudum aldı, rahat görünmeye çalışıyordu. Kelimelerini dikkatle seçti. "Söylenebilecek, bize faydası olacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Bu karşılık Jack'i şaşırtmıştı. "Gazeteciye öyle şeyler söylemem yanlıştı. O sözleri söyler söylemez hatamı anladım. Ben çok... Çok zor bir dönem geçiriyordum. Senden özür dileyecektim, ama hiç fırsatım olmadı tabii."

Tıpkı tahmin ettiği gibiydi. Tayini için Cameron'ı suçluyordu, ama FBI'dan kovulmaya ne kadar yaklaştığından haberi bile yoktu. Cameron'ın bir parçası ona gerçeği anlatıp kurtulmak istiyordu. Ama Jack, Martino davası yüzünden ona o kadar kızgındı ki, Cameron onun nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. Mantıken Jack'e güvenmesi için bir neden yoktu. Bu yüzden konudan uzak durmayı sürdürdü. "Özrünü kabul ediyorum," dedi soğukkanlı bir tavırla, bu cümlelerin konuyu kapatacağını umuyordu.

Jack'in yüz ifadesi sertleşti. "Bu kadar mı?"

ŞEYTAN TÜYÜ

"Eskiden olanlarla ilgili söyleyebileceğim pek bir şey yok." En azından söyleyeceklerinin Silas'ın kulağına gitmesi riskini göze almadan herhangi bir bilgi veremezdi.

"Neden o şekilde davrandığını anlatabilirsin. Söylediklerime kızdığını biliyorum, ama gerçekten şehirden sürdürecek kadar mı nefret ediyordun benden?"

Cameron, bu konuşmayı sona erdirmeye zamanının geldiğini anlamıştı. "Bu konuları konuşmamız iyi bir fikir değildi anlaşılan."

Jack öne doğru eğildi. Koyu renk gözleri masanın ortasındaki mumların yumuşak ışığıyla parlıyordu. "O sabah seni Davis'in ofisinden çıkarken gördüm, Cameron."

Cameron öfkesine yenildi. O da uzanıp masanın ortasında Jack'le yüz yüze geldi. "Sen görmek istediğini gördün."

Cameron Jack'in yüzündeki şaşkınlığı görünce gerekenden fazlasını söylediğini anladı. "Kahretsin Jack, bırak artık bunları." Masadan kalkıp yürümeye başladı. Tek bir kelime daha edecek cesareti yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Cameron, lobide beklerken ceketini giyip belindeki kuşağı bağladı. Chicago'da ekim ayı için ılık bir akşamdı, ama neticede Chicago'da ekim ayı yaşanıyordu ve kolsuz elbise giymiş biri için "ılık" kavramı göreceliydi.

"Buradan sonrasını ben hallederim Memur Bey, teşekkürler."

Cameron ve Slonsky'nin Kamin ile Phelps'in yerine görevlendirdiği polis memuru, Jack'in sesini duyunca dönüp ona baktı. Cameron onun yürüyen merdivenden inişini izledi.

Cameron, "Teşekkürler Ajan Pallas, ama hiç gerek yok," dedi soğuk bir ifadeyle. "Kamin ve Phelps gelene kadar Memur Zuckerman'la kalacağım."

Jack, onu duymazlıktan gelip Zuckerman'a rozetini gösterdi. "Ben Jack Pallas. Birkaç dakika önce ortağım ile konuştunuz, yani Bayan Lynde'in dâhil olduğu soruşturmanın FBI'ın yetki alanında olduğundan haberiniz var. Ben kendisinin sağ salim eve dönmesini sağlayacağım."

Cameron, Zuckerman'ın peki der gibi başını sallayıp iyi geceler dilemesini izledi. Adam uzaklaşınca gözlerini Jack'e dikti. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü konuşmamızı bitirmemiştik."

"İnan bana bitirmiştik."

Jack başını salladı. "Hayır." Cameron'a iyice yaklaştı. Artık Cameron'ın Jack'e bakabilmek için başını geriye atması gerekiyordu.

"O sabah görmek istediğimi gördüğümü söylerken neyi kastettin?" Cameron'ın yüzünü inceliyor, aradığı cevaplara ulaşmaya çalışıyordu. "Başka ne görmeliydim?"

Cameron geri adım atmadı. "Bu bir sorgulama tekniği, hiçbir işe yaramıyor. Haberin olsun."

"Gerektiğinde o teknikleri gayet iyi uygulardım, biliyorsun."

"Neyse ki seninle fazla konuşmayı planlamıyorum."

"Eve giderken yolda bu fikre kendini alıştırırsın belki."

Cameron Jack'in söylediğini ancak bir saniye sonra algılayabildi. "Eve seninle gitmiyorum."

"Kamin'le Phelps'i aradım bile. Onlarla evde buluşacağımızı söyledim."

"Neden?"

"Dedim ya, konuşmamız bitmedi." Hafifçe gülümsedi. "Ne oldu? Benim yanımdayken kendine güvenmiyor musun?"

Cameron tek kaşını kaldırdı. "Peki. Gidelim bakalım. Araban nerede?"

"Evimin önünde." Cameron'ın arkasındaki bir noktayı işaret etti. "Bununla gideceğiz."

Cameron döndü ve binanın önünde duran motosikleti gördü. Motosikletlerden hiç anlamazdı, bu yüzden daha sonra o akşam olanları anlatırken Collin sözünü kesip Jack'in ne tür bir motosiklet kullandığına dair beş bin tane sorduğunda ona sadece *Hayır, Harley değildi ve Hayır, o iki büküm kullanılan spor motorlardan da değildi*, diyebilecekti.

Gümüş rengi ve siyahtı. Cameron bunun tam kötü çocuklara uygun bir motor olduğunu düşündü. Kötü çocuk-
tan kastı sıradan serserilerden ziyade daha ince, mütevazı bir tarzdı. Bu motor tam Jack'e göreydi.

Ama yine de bir motosikletti.

"Hayatta binmem buna," dedi Cameron.

"Hiç binmedin mi?"

"Hayır, pek bana göre değil."

"Hiç binmediysen nereden biliyorsun sana göre olmadığını?"

"Bir kere bu aletler çok tehlikeli."

"Doğru ellerdeyken tehlikeli değiller."

Jack motora bindi.

Cameron sert bir cevap verecekti, ama konuşamadı. Vay canına, Jack motosikletin üzerinde inanılmaz çekici görünüyordu.

Jack başıyla işaret etti. "Haydi gidelim."

Cameron onun yanına gitti. "Bu elbiseyle nasıl bineceğim."

Jack hiçbir tepki göstermedi. "Elbisenin yırtmacı var ya."
Demek ki...

Elbisesinin yırtmacını fark etmişti.

Cameron eteğini yukarı çekip onun arkasına oturdu, ama bu arada bacaklarının büyük kısmını sergilemişti. Ceketini bacaklarını kısmen örtecek şekilde ayarlarken Jack'in ne kadarını gördüğünü merak ediyordu. Ona baktığında yüz ifadesi epey bir kısmını gördüğünü belli etti.

Cameron, çantasını kucağına yerleştirip sapını bileğine doladı. Etrafına bakıp tutacakları aradı. "Ben nereye tutunacağım."

"Bana."

Aman ne güzel! "Phelps ve Kamin'le kalsam daha iyi olacak," dedi endişeyle.

"Caymak için artık çok geç." Jack, uzanıp koltuğun arkasından bir kask çıkardı. "Belli olmaz, belki hoşuna gider, sen bile şaşırırsın." Kaskı ona uzattı. "Şunu tak."

"Ya sen?"

"Ben idare ederim."

Jack, kaskı olmayınca daha dikkatli kullanırdı. Cameron öyle umuyordu en azından. Kaskı taktığı sırada Jack motoru gürültüyle çalıştırdı. Cameron hiç düşünmeden onun belini tutup daha sıkı sarılabilmek için öne kaydı.

Harekete geçmeden önce söyleyeceklerinin son sözleri olabileceğini düşünüp kaskın siperliğini açtı ve motorun gürültüsünde sesini duyurabilmek için iyice eğildi. "Saçma sapan bir şey yapma. Arkadaşım Amy'nin düğününde baş

nedimeyim. Kilisede mihraba vücudum alçılar içinde, tekerlekli sandalyeyle gitmek zorunda kalırsam beni öldürür. Hem sırf düğün için on santim topuklu ayakkabı aldım, koltuk değneğiyle çok da iyi durmazlar.”

Siperliği kapattı.

Jack oturduğu yerde döndü ve Cameron'ın siperliğini tekrar açtı. “Merak etme. Madem ilk seferin, her zamankinden daha nazik olacağım,” dedi ve göz kırparak siperliği kapattı.

Cameron siperliği bir kez daha açtı. “Pek hoş bir ima. Beni bunlarla etkileyeceğini sanıy...”

Jack uzanıp siperliği kapatarak onun sözünü kesti. “Kusura bakma, artık konuşmak yok. Şoförün dikkati dağılıyor.”

Cameron dudaklarını öfkeyle sıktı. Eğer Jack bu aptal motorla ikisini de öldürürse Cameron son sözü söyleyemediği için çok sinirlenecekti.

Binadan uzaklaşmaya başladıklarında motosiklet korkusu Cameron'ın Jack'e olan kızgınlığını hemen bastırdı. Kollarını sıkıca onun beline doladı. Michigan Bulvarı'nda kısa bir süre gidip göl kenarından dolaşan yolun başındaki ışıklarda durdular. Cameron kavşaktaki ışığın önce sarıya, sonra kırmızıya dönmesini izledi. Yeşil yanarken gözlerini sımsıkı kapadı ve nefes kesici bir hızla fırladılar.

Gözünü açtığı anda Oak Caddesi'ndeki alt geçitteydiler, sonra bir anda açık havaya çıktılar. Sağ taraflarında geniş Michigan Gölü'nden başka bir şey yoktu. Heybetli dalgalar dalgakıranlara çarpıyordu. Cameron omzunun

üzerinden şehrin en sevdiği manzarasına baktı. Hancock binası ve diğer gökdelenler gölün kenarında, Donanma Rıhtımı'ndaki dönme dolabın göz kırpan ışıklarıyla beraber ihtişamla yükseliyorlardı. Cameron şubat ayının keskin soğuşunda niye Chicago'da yaşadığını kendine sorduğunda yanıt işte bu manzara oluyordu.

Lincoln Park Hayvanat Bahçesi'yle limanın yanından hızla geçerken Jack'e daha da sıkı sarıldı. Sert bir esinti vardı, ama adamın ceketı rüzgârı büyük ölçüde kesiyordu. Cameron bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmasa da yaptıkları gezinti coşku vericiydi. Vücuduna adrenalin pompalanıyordu. Dakikalar sonra diğer yola geçmek için Belmont Limanı'nda yavaşladıklarında kaskın siperliğini kaldırdı.

"Uzun yoldan git," dedi Jack'in kulağına. Nefesi kesilmişti.

Motorun gürültüsü yüzünden Cameron'ın etraftaki sesleri net olarak duyması zordu, ama Jack'in güldüğünden neredeyse emindi. Yavaşladıklarında rahatladı ve onun beline sarılmış kollarını biraz gevşetti. O sırada sağ eli istemsizce onun karnına dokunuverdi. Jack'in karın kasları buna tepki olarak sıkılaştı. Kaya gibi serttiler.

Cameron seksi düşünmeye işte o zaman başladı.

Haksızlık etmemek lazımdı, bir kere Jack hayatında gördüğü—ve dokunduğu—en seksi erkekti ve o anda bacaklarının arasında oturuyor olması durumu daha da better ediyordu. Yan sokaklarda yavaş yavaş ilerlerken Cameron bu müstehcen düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Ama bir kavşakta durdukları sırada Jack'in ellerinin motora gaz verirken gidona benzeyen zimbirtının üzerinde

nasıl okşar gibi hareket ettiğini gördü ve o ellerin okşayabileceği başka şeyleri aklından geçirmeye, o güçlü ellerin kendini kaldırdığını, tuttuğunu, çevirdiğini, duvara yapıştırdığını hayal etmeye başladı. O zaman zihninin müstehcenlik çukurunun dibine vurduğunu ve ancak uzun bir merdivenle çıkabileceğini fark etti. En azından artık kendini kasmayıp fantezilere teslim olabilirdi.

Cameron, hayallerinde en heyecanlı kısıma yaklaşıyordu. Önceki gün Jack ile Wilkins'in koruma olayından bahsetmek için evine geldikleri sahneyi zihninde değiştirerek bir kez daha yaşıyordu. Bu kez Jack tek başına gelmişti (içeri nasıl girdiğini bilmiyordu, ama önemsiz bir detaydı bu) ve o sırada Cameron duştan çıkıyordu (tabii mükemmel saç ve makyajıyla). Jack yatak odasında onu bekliyordu (gerçek hayatta bu ancak sapık takipçilerin yapacağı bir şeydi, ama öykünün ilerlemesi için gerekli bir hareketti). İşbirliğine hazır bir tanık olmasına dair muzipçe bir şeyler söylüyor, Cameron da ona aynı derecede muzip bir cevap veriyor (repliklere henüz karar vermemişti, ama bu noktada diyalog gereksiz hale geliyordu zaten), sonra sarındığı havluyu üzerinden atıp onun yanına gidiyordu. Tek kelime daha etmeden yatağa yuvarlanırken...

Cameron'ın evine gelmişlerdi.

Motosiklet dururken Cameron gözlerini kırptırıp gerçek hayata dönmeye çalıştı. Öylece durdu, kendini toparlaması gerekiyordu. Bu adamın Jack Pallas olduğu, kısa sürüp kötü sonuçlanan geçmişlerinde kendisine beladan başka bir şey getirmediği gerçeğine odaklanmaya çalıştı.

Cameron'ın yerinden kıpırdamadığını fark eden Jack ona dönüp kaskının siperliğini açtı.

"İyi misin?"

Cameron kendine gelmişti. "İyiyim tabii." Kaskı çıkartıp Jack'e uzattı, bu arada ona ilgisiz bir şekilde bakmayı bile başardı,yani en azından başardığını düşünüyordu.

Jack dikkatle onun yüzüne bakıyordu. "Yüzün mü kızardı senin?"

Cameron omzunu silkti. "Sanmam. Belki rüzgâr yüzünden azıcık yanaklarım pembeleşmiştir."

"İyi de, kask takmıştın."

Doğru.

Gitme zamanı gelmişti.

Elbisesinin ve topuklu ayakkabılarının izin verdiği hızla motordan indi. Jack kaldırımın hemen yanına park etmişti ve bu birkaç santimlik yükseklik farkı Cameron'ın inişini kolaylaştırmıştı. Jack'e bir baş işaretiyle veda etti. "Getirdiğin için sağ ol. İyi geceler." Dönüp bahçe kapısına doğru ilerledi.

"Dur bir dakika. Evi kontrol etmem lazım."

Cameron durdu, bunu unutmuştu. "Peki, çabuk ol o zaman," dedi omzunun üzerinden ona bakarak. Bahçe kapısını açmak için uzandığı anda Jack'in eli onunkinin üzerine kapandı.

"Bir an önce benden kurtulmak istiyorsun, değil mi?"

Cameron ona döndü. "Evet."

Jack bir an durdu. Beklemediği bir şey görmüş gibiydi. Cameron'a bir adım daha yaklaştı. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Eyvah. Şimdi başı beladaydı.

Söylediğini anlamamış gibi yapmaya çalıştı. "Nasıl bakıyormuşum?" Bahçe kapısını açıp basamaklara doğru geriledi.

Jack ona doğru gelmeyi sürdürüyordu. "Böyle bakıyorsun işte."

Elini taş tırabzana koyan Cameron basamakları çıkmaya koyuldu. "Sana öyle gelmiştir."

Jack başını ağır ağır iki yana salladı. "Hayır."

"Motosiklete ilk binişimdi, biraz heyecanlandım herhâlde," diye yalan söyledi, ancak tuhaflığının sebebi başka bir şeylere "binmeyi" düşünmesiydi tabii.

Edepsizliğin dik âlâsı.

Jack çenesini sıktı. "Of, Cameron." O yürüdükçe Cameron kapıya doğru geri geri gidiyordu. Jack'in yüzündeki ifadede kısmen öfke, kısmen... Vay canına, tamamen farklı bir şey vardı. "Sen bana böyle bakarken ne yapabilirim ki?"

"Görmezden gel. Benden nefret ettiğini hatırlat kendine."

Jack, onu kapının önünde sıkıştırmıştı. Cameron'ın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, Jack'in onun sesini duyup duymadığını merak etti.

Jack bir elini onun beline koydu. Bu kadar küçük bir dokunuş bile Cameron'ın nefesini kesmişti. Sırtını kapıya

yaslamıştı ve vücudundaki tek hareket göğsünün, beklentiyle hızlanan soluklarıyla inip kalkmasıydı.

Jack'in bakışları onun aralanmış dudaklarındaydı. Diğer elini onun ensesine götürüp kızın başını eğdi. Üzerine dikilen bakışları öyle ateşliydi ki Cameron karnında bir yanma hissetti.

İstese Jack'i o anda itip kendinden uzaklaştırabileceğini biliyordu.

Ama istemiyordu.

Jack'in bakışları yumuşadı. "Cameron," dedi boğuk bir sesle. Cameron o anda eriyip bittiğini hissetti. Onun ne yapmak üzere olduğunu biliyordu, gözlerini kapadı ve erkeğin dudaklarının kendininkilere hafifçe değdiğini hissetti, sonra...

Sonra durdu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptıran Cameron, Jack'in geri çekildiğini gördü.

"Misafirimiz var," dedi Jack boğuk bir sesle.

Onun omzunun üzerinden bakan Cameron her zamanki sivil polis arabasının evin önüne park ettiğini gördü. Phelps ve Kamin gelmişlerdi.

"Ne zaman geldiler?"

"Az önce. Arabanın yanaştığını duydum." Kapıyı işaret etti. "Anahtarın var mı?"

Başını salladı, kafasını toparlamaya çalışıyordu. "Çantamda." Anahtarı çıkarıp kapının kilidini açtı.

Jack onun yanından geçip içeri girdi. "Kapıda dur, Phelps'le Kamin görebilsinler seni." Sonra evi kontrol etmeye gitti.

Cameron olduğu yerde durup Jack'le arasında olanları kavramaya çalıştı. Akli çok büyük bir hatanın eşiğinden döndüğünü söylüyor, ama bedeni bu gerçeği kabullenmeye yanaşmıyordu.

Sakin ol, dedi kendi kendine. O sırada Jack ikinci kattan iniyordu.

Jack onun yanına geldiğinde, "Her şey yolunda," dedi.

Cameron kapının eşiğinden uzaklaştı. O anda en iyi savunması, aralarına fiziksel olarak mesafe koymaktı.

Jack onun hemen geri çekildiğini fark etmişti. "Arkamdan kapıyı kilitlemeyi unutma," dedi kısaca.

Kapıdan çıktı.

Jack aceleyle merdivenden inerken ne zaman böyle bir geri zekâlıya dönüştüğünü anlamaya çalışıyordu.

Onu öpmek üzereydi. Phelps'le Kamin gelmeselerdi öpecekti.

Bunun iyi bir fikir olmadığı ortadaydı. En azından bu konuda Cameron'la hemfikirdiler.

Cameron'ın motosikletten indiğinde kendisine yönelttiği, anlamını hâlâ bilmediği bakışlara hazırlıksız yakalanmıştı, ama kendine gelmişti artık. Bu kadın onun tanığıydı. Daha da önemlisi, adı Cameron Lynde'di ki bu da ona el sürmemesi gerektiğini gösteriyordu. Jack, Cameron'a en

son yaklaştığında fena halde yanmıştı. Aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyordu.

Chicago'ya döndüğüne sevinliyordu. Yalnız bir adamdı. Yüzlerce arkadaşı yoktu belki, ama kız kardeşi ve iki yaşındaki yeğeni şehre yakın oturuyorlardı. Bu kez Chicago'da temelli kalmaya niyetliydi. Bunun için de işleri berbat etmemesi, özellikle Cameron Lynde'in dâhil olduğu davalarda dikkatli olması gerekiyordu.

Jack, evin etrafını dolaşarak pencerelerle kapıların kapalı olup olmadığını kontrol etti. İş bitince bahçe kapısını kapatıp kaldırımın kenarına park etmiş sivil arabaya gitti. Kamin'le Phelps'in olan bitenin ne kadarını gördüklerini bilmiyordu, ama onu görünce sırtıtmamış, aval aval bakmamışlardı, bu da iyiye işaretti.

Jack arabaya yaklaşırken yolcu tarafının camı açıldı. Jack yaşça daha büyük olan memurun yüz ifadesini görünce başının dertte olduğunu anladı.

Kamin olan biteni onaylar gibi gülümsedi. "Demek o yüzden kızı eve kendin getirdin."

Phelps kendi koltuğundan o tarafa uzandı. "Düğüne yatırım bankacısı Max'i götürmeyeceği anlamına mı geliyor bu?"

Jack'in, memurların bir şey görmemiş olmalarına dair umutları suya düşmüştü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Grant, şehrin batısındaki, yanıp sönen kırmızı neon tabelasında "Club Rio" yazan bara yaklaşırken yüzünde sert bir ifade vardı. Silahı ve koltukaltı kılıfı olmadan kendini çıplak hissediyordu, ama sadece ölümüne susmuş biri böyle bir yere silahla gelmeye kalkardı.

Kapıyı açtığı anda salsa müziğinin yüksek sesli, ritmik temposu dışarı taştı. İçeri adım attığı anda siyah kıyafetli, kulaklık takmış bir fedai üzerini aradı. Fedaiye Bay Black'i nerede bulabileceğini sordu—bağlantı kurduğu kişinin tek söylediği buydu—, Bay Black'i sorması gerekiyordu. Fedai, kulübün arka tarafındaki birkaç boş masayı işaret etti.

Grant, köşedeki bir masaya oturmayı tercih etti. Bu müzik sesinde Bay Black'le konuştuklarını kimsenin duyacağını sanmıyordu, ama ziyaretinin amacını ve nelerin tehlikede olduğunu düşününce birilerinin kulak misafiri olması ihtimalini göze almak istememişti. Bir garson, masasına gelince sek viski siparişi verdi. Viskiye içmeye niyeti yoktu, ama bu tür durumlarda görünüş her şey demekti, Grant'in de aşırı gergin veya kuşkulu görünmeye hiç niyeti yoktu.

Garson ona içkisini getirdikten sonra, arkasına yaslanıp kulübün ortasında yer alan pistteki dansçıları sahte bir ilgiyle seyretmeye başladı. İkinci şarkılarının ortalarına doğru, kırk yaşlarında uzun, zayıf bir adam masasına yaklaştı. Kot pantolonunun üzerine dökülen, yakası açık beyaz gömlek giymişti. Kısa kesilmiş sarı saçları ağarmıştı. Gömleğin kıvrılmış kollarından dövmeleri görünüyordu. Hiç tahmin ettiği gibi biri değildi.

"Bay Black siz misiniz?" diye sordu Grant.

"Doğru tahmin ettiniz," dedi adam, ses tonu biraz rahatsız ediciydi. Grant'in karşısına oturdu. "Duyduğum kadarıyla bir FBI soruşturmasına dair bilgi almak istiyormuşsunuz Bay Lombard."

Grant, adama adını nereden bildiğini sormamaya karar verdi. "Roberto Martino'nun bana yardımcı olabileceğini duydum."

Bay Black, bir sigara yakıp dumanını masanın diğer tarafına üfledi. "Bay Martino insanlara yardım etmez Bay Lombard, insanlar ona yardım eder. Bir şey soracağım, Senatör Hodges burada olduğunuzu biliyor mu?"

Grant kimin için çalıştığını nereden bildiğini de sormamaya karar verdi. "Bilmesi gerekmiyor. Beni özel kalem müdürü gönderdi," dedi. Sadece Driscoll'un talimatları nedeniyle oradaymış gibi davranıyordu. Gerçi bu görüşmeden kimsenin haberdar olacağı falan yoktu. Club Rio sır veren bir bar değildi.

"Senatör Hodges'in özel kalem müdürü neden umurunda olsun ki?" diye sordu Bay Black.

"Çok nüfuzlu bir adamın, sözünü dinlediği, güvendiği bir kişi o. Senatör Hodges ile böyle bir irtibat, bir gün patronunuzun çok işine yarayabilir."

Bay Black, sigarasından bir nefes daha çekerken bu konuyu düşündü. "Yarayabilir. Ama yaramayabilir de..."

"Belki Senatör Hodges ile Bay Martino'nun ortak bir düşmanları olduğunu öğrenmek ilginizi çeker."

"Bay Martino'nun pek çok düşmanı vardır. Biraz daha açık konuşmanız gerek."

"Jack Pallas."

Grant, Bay Black'in gözlerinde bu ismi tanıdığını gösteren bir pırıltı gördü. "Demek onu tanıyorsunuz."

Bay Black başını salladı. "Evet... Jack Pallas'ı tanırım. Tabii onunla tanıştığım sırada farklı bir adı vardı." Şimdi konuyla daha çok ilgilenmiş gibiydi. "Pallas hakkında ne biliyorsunuz?"

"Örgütünüzün içine sızdığını biliyorum," dedi Grant. "Martino'ya ihanet ettiğini, pek çok adamınızı öldürdüğünü de biliyorum."

Bay Black bir an duraksadı. "İstediğiniz nedir, Lombard?"

"Pallas, Hodges'in karıştığı bir soruşturmada sorumlu ajan. FBI bizden bir şey saklıyor. Senatörün özel kalem müdürü bunun ne olduğunu öğrenmemi istedi. Bu konudaki yardımınıza minnettar kalacak elbette. Senatörün baş danışmanı olarak bu iyiliğin karşılığını bir gün verebilmeyi umuyor." Driscoll'un talimatını biraz abartmıştı tabii, ama

Roberto Martino bir gün bu iyiliğin karşılığını istemeye gelirse bu onun değil, Driscoll'un problemi olacaktı.

Garson, sessizce çağırılmış gibi bir anda ortaya çıkıp Bay Black'in önüne bir kül tablası bıraktı. Black, külü silkeledi ve sigarasını tablanın içinde çevirdi. Bir nefes daha çekti. Grant onun teklifi değerlendirdiğini anlamıştı.

"Şöyle düşünün, bize yardım etmekle Pallas'ın soruşturmasını berbat etmiş olacaksınız," diye ekledi Grant. "Sakladığı her neyse, kimsenin bilmesini istemediği kadar önemli bir şey."

Bay Black, yüzünde keyifsiz bir sırıtişla arkasına yaslandı. "Bu bilgiyi size öylesine vereceğimizden çok emin görünüyorsunuz. Martino'nun Pallas'a olan nefretini gözünüzde büyütüyorsunuz sanırım."

"Öyle mi?"

Bay Black, önce hiçbir şey söylemedi. Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra ayağa kalktı. "Burada bekleyin."

Grant yavaşça nefesini verdi. Bay Black birkaç kiralık katil ve bagajı naylon kaplı bir arabayla dönmediği sürece, buradan bazı cevaplar alarak ayrılacakmış gibi görünüyordu.

Bay Black, birkaç dakika sonra geri döndü. Katlanmış bir kâğıdı masanın üzerine bıraktı. "Bu adam size yardım edecek. Cumartesi akşamı burada yazan adreste buluşacaksınız. Artık bize borçlusunuz, Lombard. Özel kalem müdürü falan değil, bizzat siz borçlusunuz. O yüzden alacağınız bilginin buna değmesini umarım."

Grant, içinde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissetti, ama tepki göstermedi. O da alacağı bilginin buna değmesini umuyordu. Buna bel bağlamıştı.

Kâğıdı açıp isim ve adresi gördü. Başını kaldırdı. Oyuna getirildiğinden emindi. "Bu doğru olamaz."

"Doğru." Bay Black masadan uzaklaşıp kalabalığın arasında kayboldu.

Grant, yine elindeki kâğıda baktı. Hiç beklemediği bir gelişmeydi bu. Adamla şahsen tanışmamıştı, ama adını biliyordu tabii. Siyaset ve hukukla ilgilenen herkes, özellikle de Chicago'da yaşayanlar, bu ismi mutlaka tanırdı.

Silas Briggs.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Wilkins'le beraber uçaktan inmekte olan Jack saatine baktı. Rötâr yüzünden programlarının üç saat gerisinde kalmışlardı. Uçak yolculuğunun böyle cilveleri vardı işte.

Rötardan önce de canı sıkındı. Wilkins'le beraber uçağa alınmayı beklerken Davis aramış, soruşturmada ne gibi gelişmeler olduğunu öğrenmek istemişti. Jack, Davis'e yukarıdan baskı geldiğini, bu yüzden onun da kendisine baskı yaptığını biliyordu ve maalesef Jack'in bildirebileceği pek bir şey yoktu.

Son üç günü tanıkları sorgulayarak geçirmiş, ama pek bir şey öğrenememişlerdi. Önce Mandy Robards'ın eski müşterileriyle sevgililerinin, Senatör Hodges'la ilişkisini kiskanabilecek kişilerin peşine düşmüş, ancak bir ipucu elde edememişlerdi. Mandy profesyonel becerileri sayesinde müşterilerinin gözdesiydi, ama hiçbirinin—eski sevgilileri de dâhil—başka erkeklerle yatmasını umursar gibi bir halleri yoktu. İçlerinden ancak birkaç tanesinin Mandy'ye karşı bazı hisleri olduğu anlaşılıyordu. Mandy işini anlaşılan büyük beceriyle yapmış, ama çok az kişisel bağlantı kurmuştu.

Garip bir şekilde Jack, bu Mandy Robards tasviriyle kendisini bağdaştırıyordu. Bazı meslekler mesafe koymayı, gerekeni yapmak için duyguları devre dışı bırakmayı gerektiriyordu. Bu yüzden gazeteciye patlayıp Cameron hakkında o sözleri söylemesi herkesten çok kendisini şaşırtmıştı. Büyük baskı altındayken bile kontrolünü nadiren kaybederdi. Ancak Cameron'ın Jack'i derinden etkileyebilmek gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı.

"Sinir bozucu" lafı, geçirdiği haftanın tamamını anlatıyordu aslında. Son zamanlarda kendisini kızdırmaktan başka işi gücü olmayan birilerine toslamadan iki adım atamıyordu sanki. Wilkins'le çıktığı seyahatte de hayal kırıklıkları birbirini izlemişti.

Önceki gün Hodges'a düşman olabilecek kişiler listesinin peşinden New York'a uçmuşlardı. Bu liste Hodges'ın Senato Bankacılık, İskân ve Şehircilik Komitesi Başkanı olarak atanmasına dayanarak oluşturulmuştu. Hodges finans kurumlarına, özellikle Wall Street yatırım bankaları ve koruma fonlarına getirilen düzenleme ve denetlemelerin arttırılmasının ateşli bir taraftarıydı. Başkanlığa atanır atanmaz ticari işlemlerdeki yolsuzluklar ve borsanın çöküşü için bir dizi Senato soruşturması başlatmış, bu da Wall Street yöneticileri tarafından hiç sevilmemesine neden olmuştu.

Jack, Hodges'ı temsil edenlerden daha zorlu bir avukat grubu bulmanın imkânsız olduğunu düşünmüş, bu New York seyahatinde ise yanıldığını anlamıştı. Wilkins'le ikisi listelerindeki koruma fonu ve yatırım bankası yöneticilerinin çoğuyla görüşebilmişlerdi, ama bunu başarmak

hiç kolay olmamıştı. Sonunda çoğu Jack'in ısrarlarına, bir kısmı da Wilkins'in sevimliliğine yenik düşmüşlerdi. Ama birkaç inatçı yönetici FBI'dan herhangi biriyle görüşmeyi kesinlikle reddetmişlerdi. Her şey üst üste gelince son birkaç gün hiç kolay geçmemişti.

Jack'le Wilkins New York'tayken bürodaki araştırmacılarından biri önceki hafta görüştükleri kişilerin fotoğraflarını toparlayıp dosya haline getirmişti. Uçağın rötar yapmasından önce Wilkins'le ofise uğramayı, dosyayı alıp Cameron'a gitmeyi ve fotoğrafları ona göstermeyi planlamışlardı. Jack, Cameron'ın o akşam daha erken saatlerde, yani cinayetten önce lobide, restoranda, hatta belki on üçüncü katta gördüğü birini tanımasını umuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Wilkins. United Havayolları terminalinden, önceki sabah arabasını bıraktığı otoparka yürüyorlardı. Saatine baktı. "Saat yediyi çeyrek geçiyor. Cameron'a gitmek için geç mi oldu sence? Ben birkaç saat önce, ona geleceğimizi söylemiştim. Akşam için planları olduğunu söylemişti, yani evde olmayabilir."

Jack ona baktı. "Ne planı varmış?"

Wilkins omzunu silkti. "Bir şey söylemedi. Neden sordun?"

"Hiç. Öylesine." Jack telefonunu çıkarıp Kamin'i aradı. Çarşamba günkü fiyaskodan sonra hem onun, hem de Phelps'in numaralarını almıştı.

Kamin, telefonu açtı ve Cameron'ın hâlâ evde olduğunu söyledi. "Bir süre evde olacak herhâlde. Birkaç kız arkadaşı geldi, oturuyorlar sanırım."

Jack teşekkür edip, Kamin'in geçen gün neredeyse tanık olduğu olayla ilgili yorum yapmasına fırsat vermeden telefonu kapattı. Jack'e göre anahtar kelime "neredeyse"ydi, eğer Cameron'ı gerçekten öpmüş olsaydı bunu kabullenmek zorunda kalacaktı. Ama "neredeyse" kısmında kaldıkları için hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi ve öyle yapmayı da planlıyordu.

"Neden Cameron'ı arayıp gelebilir miyiz diye sormuyorsun?"

"Çünkü hayır der, ben de bu işi yarına bırakmak istemiyorum," dedi Jack. Chicago'ya geldiğinden beri ilk izin günüydü ve yeğenini Shedd Akvaryumu'na götürmeyi planlıyordu. "Pazartesi işte olur ve ben orada görüşmek istemiyorum. Bu davada bizimle çalıştığını kimsenin bilmemesi gerek."

"Hadi Jack, onu görmek istiyorsan itiraf et gitsin."

"Tabii ki onu görmek istiyorum. Fotoğraflara bakabilmesi için."

Wilkins onun omzuna hafifçe vurdu. "Sen aynı hikâyeyi anlatmaya devam et, arkadaşım."

Bazen inatçı bir herif olmanın cezasını Jack kendi çekiyordu.

O an olduğu gibi.

Cameron'ın evinin önünde durmuştu. Pencereleden görebildiği kadarıyla içeride en az on beş, yirmi kadın olmalıydı.

"Sen birkaç kız arkadaşı geldi demiştin," dedi yanında duran Kamin'e. İkisi, yanlarında Phelps ve Wilkins'le

birlikte, tek sıra halinde sivil arabaya yaslanmış duruyorlardı. Yirmili yaşların sonunda, otuzlu yaşların başında gibi görünen, kot pantolon ve topuklu ayakkabı giymiş, pembe hediye paketi taşıyan bir kadının, evin önündeki basamakları çıkıp kapıyı çalmasını izlediler. İnce, şık giyimli bir kadın kapıyı açtı. Bir ciyaklama ve kucaklaşma fırtınasından sonra eve girip kapıyı kapattılar. Ortalık sessizleşmişti.

Kamin omzunu silkti. "O zaman birkaç taneydiler."

"Bu gece bekârlığa veda partisi verdiğini, bana bundan bahsedecek kadar önemli bulmadın mı?"

"Koşa koş buraya geleceğinizden haberim yoktu, Ajan Pallas."

Jack sustu, bu lafı işitmesinin kendi hatası olduğunu fark etmişti.

"Pembe paketlerde ne var sizce?" diye sordu Wilkins meraklı bir sesle.

Phelps yanında duruyordu, o da şaşkınlıktan gözlerini fal taşı gibi açmıştı. "Oyun için o paketler. Bütün kızlar birer külot getiriyorlar, normalde giydikleri tarzda külotlar. Gelin hangisinin kime ait olduğunu tahmin etmeye çalışıyor. Bilemezse bir içkiyi fondip yapması gerek. Birirse öteki kızlar fondip yapıyor."

"Aslında Cameron, Amy'nin bu oyunu biraz banal bulmasından korkuyordu, ama kuzenler çok ısrar ettiler," dedi Kamin.

Jack onlara baktı. "Siz de bu işin içine bayağı girmişsiniz."

Phelps sırıttı. "Cameron gibi bir kız, iç çamaşırlarından bahsedince insan dinliyor."

"Sen yapabilir misin, Jack?" diye sordu Wilkins.

"Neyi?"

"Yirmi külottan hangisi Cameron'a ait anlayabilir misin?"

Jack daha önce bıçakla, silahla, akla gelebilecek her şeyle tehdit edilerek sorgulanmış, ama hiçbir sorguda bu soru karşısındaki kadar kıvranmamıştı.

Çünkü şimdi Cameron'ın iç çamaşırlarını düşünüyordu.

"Hangi çamaşırı tercih ettiğine dair neden fikrim olsun anlamadım," dedi ters bir şekilde. "Sen tahmin edebilir misin ki?"

"Hayır, ama üç gece önce Cameron'ı öpmeye çalışan ben değilim."

Jack gözlerini Kamin ile Phelps'e dikti. "Sizin de ağızınızda bakla ıslanmıyor, değil mi?" Başıyla Wilkins'e bir işaret yaptı. "Haydi, gidelim artık."

Wilkins başını iki yana salladı. "Hayatta olmaz. Cameron'a fotoğrafları göstermeye geldik, bu işi halletmeden gidemeyiz."

Jack evi işaret etti. "Ciddi ciddi bu eve girmeyi düşünüyorsun herhalde."

Wilkins'in gözleri heyecanla parlıyordu. "Ciddi ciddi giriyorum ve sen de benimle geliyorsun, ortak."

"Sen bir kadının çantasını onun kutsal mabedi olarak gören birisin. Bekârlığa veda partisine sızmak çantayı karıştırmaktan bin kat daha beterdir."

Wilkins hevesle ellerini ovuşturdu. "Biliyorum. Bir daha asla böyle bir bahane bulamam."

"Sen bir FBI ajanısın, Sam."

"Aynı zamanda da bekâr bir erkeğim. İçeride yirmi harika kadın içki içip birbirlerine donlarını gösteriyorlar. Fazla düşünmeye gerek yok." Arabadan uzaklaşıp eve doğru yürümeye başladı.

"Senin için hava hoş tabii, nasılsa iyi polissin. Fırçayı yiyecek olan benim," diye homurdanan Jack onu takip etti.

Wilkins sırtıttı. "Biliyorum. Şahane bir şey, değil mi?"

Cameron buzdolabının önünde durmuş, kalan peynir, meyve ve mantar tepsilerini nereye sığdıracağını düşünüyordu. Amy'nin kuzeni Jolene kapının arkasından başını uzattı.

"Ee, striptizci ne zaman gelecek?"

Cameron başını iki yana salladı. "Dedim sana, striptizci falan gelmeyecek." Alçak sesle konuşmuştu. Amy o gece "striptiz" kelimesini duysa bile onun canına okurdu. Baş nedime olarak ona bekârlığa veda partisi için kabul edilebilir faaliyetlerin bir listesini vermişti ve çıplak erkek bedeni görmek bu listede yer almıyordu.

Amy'nin diğer kuzeni Melanie'nin kafasının da buzdolabı kapısının arkasından fırlaması hiç şaşırtıcı değildi. Bu ikisi, çift halinde satılan kitap destekleri gibiydiler. Birini gördüğünüzde diğerinin de etrafta olduğu anlamanız uzun sürmezdi.

"Ama biz Amy bir şeyden şüphelenmesin diye öyle diyorsun sanmıştık," dedi Melanie.

Cameron kuzenlerin, ikisini birden kapsayan "biz" kelimesini, bir konuda memnuniyetsizliklerini bildirirken tuhaf, pasif-agresif bir şekilde kullandıklarını fark etti.

"Evet, herkes şaşırırsın diye numara yapıyorsun sandık."

"Eğer sorun paraysa ben seve seve öderdim," dedi Melanie.

Cameron cevap vermemek için kendini zor tuttu. Çıplak adam görmek için zamanlarını ve paralarını vermeye hazırlardı. Hâlbuki bu iki şey konusunda şimdiye dek pek cömert davranmamışlardı. Nedimelik ruhunun hatırı için ses çıkarmayıp yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırdı.

"Mesele para değil. Amy'ye striptizci çağırmayacağımıza dair söz verdim. Kusura bakmayın." Karşılığında, olur da kendisi evlenmeye kalkarsa, işin içinde çıplaklık olmayacağına dair Amy'den bir söz almayı başarmıştı. Cameron son zamanlarda bunu pek olası görmüyordu çünkü: 1) Sevgilisi yoktu, 2) Sevgili adayı yoktu. Önce Max, sonra Jack'le öpüşmek üzere olduğu tuhaf gece yüzünden zor bir dönem geçirdiği kesindi.

Trauma sonrası stresi bu, diye karar verdi. Evet, kesinlikle. Bir cinayeti kulaklarıyla duymuştu ne de olsa, insan böyle zamanlarda tuhaf ve istikrarsız davranabiliyordu.

Amy mutfağa girdi. "Kapıda biri var, Cameron. Bir erkek."

Kuzenlerin gözleri parladı. *Bekledikleri çıplak erkek bedeni gelmişti.*

Amy bir parmağını suçlar gibi Cameron'a uzattı. "Söz vermiştin. Eğer bu adam tahmin ettiğim şeyse haberin olsun, sıra sana gelince on katıyla karşılaşacaksın."

Cameron gülümseyip Amy'nin yanından geçerek kapıya doğru ilerledi. "Sakin ol. Muhtemelen limuzin şoförü geldiğini haber vermek için uğramıştır." Amy de onun peşinden mutfaktan çıktı ve sola doğru keskin bir dönüşle merdivenden yukarı çıkmaya başladı.

"Ciddiyim Amy, striptizci falan yok," diyerek güldü Cameron.

Amy, "Makyajımı tazeleyeceğim," diye seslenip gözden kayboldu.

Cameron, gözetleme deliğinden bakıp karşısındakinin limuzin şoförü olmadığını görünce şaşırdı. Kapıyı açtı.

"Ajan Wilkins." Dışarı çıkıp kapıyı kısmen kapadı. "Her şey yolunda mı?"

"Parti bayağı kalabalık galiba. Özel bir durum mu var?"

"Arkadaşım Amy'nin bekârlığa veda partisi."

"Bekârlığa veda partisi mi? Ciddi misiniz? Hay Allah, keşke bizim de haberimiz olsaydı."

"Pardon, 'biz' derken kimi kastettiniz?"

"Jack de buralarda bir yerlerde saklanıyor. Çevrenin güvenliğini kontrol etmekten falan bahsetti, ama bu FBI dilinde 'oyalanmak' anlamına gelir. Her neyse, bahsettiğimiz fotoğrafları size göstermeye geldik." Yana kayıp içrisini görmeye çalıştı.

"Bunun için akşamüzeri geleceğinizi sanıyordum."

"Hep bu uçakların rötarları yüzünden. Sorun değil, belli ki meşgulsünüz. Başka zaman da gelsek olur." Wilkins ona Cameron'ın hayatında gördüğü en başarılı iyi polis sırtışlarından biriyle bakıyordu.

Cameron takdir dolu bir ifadeyle başını salladı "Hiç fena değil. Bu sefer kahve getirmeniz bile gerekmedi. Yirmi dakikada biter mi işimiz?"

"On beş dakikada bitiririz," diye söz verdi Wilkins.

İçeri girmesini işaret etti. "İçeridekilere davalarımдан biri için görüşmeye geldiğinizi söyleyeceğim. Kızların olan bitenden haberleri yok tabii." Sadece Amy ve Collin polis korumasından haberdardı.

Cameron'ın arkasındaki kapı hızla açıldı. Jolene ile Melanie eşikte duruyorlardı.

"Kızların neden haberi yokmuş?" diye sordu Jolene. Wilkins'i görünce gülümsedi. "Biliyordum! Cameron, fena kandırdın milleti. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağına biliyordum." Dikkatli bakışlarla Wilkins'i baştan aşağı süzdü. "Hımm, biraz sıskasın. En azından anadan doğma kalıyorsundur umarım."

"Pardon?"

"Sizi striptizci sandılar," diye açıkladı Cameron.

Bu sözler Wilkins'in gururunu okşamış gibiydi. "Affedersiniz hanımefendi. Ben FBI ajanıyım."

Melanie göz kırptı. "Ona ne şüphe."

"Daha gerçekçi olsun diye üniforma falan giymen gerekmiyor muydu?"

"Ama ben özel ajanım. Bizde sadece stajyerler üniforma giyer."

Jolene ile Melanie birbirlerine baktılar. "Yeni başlamış işe."

Cameron Wilkins'e rozetini göstermesini söyleyeceken Jack merdivenden çıkıp kapıya vardı.

"Kusura bakma, geç kaldım," dedi ve kısa bir baş işaretleriyle selam verdi.

Jack'i gördükleri anda iki kuzenin de ağızları açık kaldı. Üzerinde kot pantolon, koyu renk ceket ve açık yakalı bir tişört vardı. Tarafsız olarak baktığında Cameron onların ne gördüklerini biliyordu: Uzun boylu, esmer, falan filan; muhteşem bir yüz, vesaire; her türlü günahı işlemek için özel olarak yaratılmış seksi, ince bir vücut. Kimin umundaydı ki bunlar? Cameron böyle şeylere kesinlikle al-dırış etmiyordu.

Jolene uzanıp Cameron'ın kolunu yakaladı ve onu kenara çekti.

"Yüce Tanrım! Bunun için kaç para ödedin?" diye fısıldadı.

Cameron bir an duraksadı. "Acente söylemedi, aslında biri anadan doğma soyunmak için kaç para istediğini sorsa iyi olacak."

Jolene ile Melanie birbirlerine baktılar. "Biz hallederiz."

İki kuzen Jack'in yanına giderken Cameron kendi kendine gülümsüyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

*F*iyat, pazarlığa açık."

Cameron dolaba uzanmaya çalışıyordu. Arkasını döndüğünde Jack'in kapıda durduğunu gördü.

Bir an sonra adamın neyden bahsettiğini anlayıp gülmüştü. "Kusura bakma."

İnce, derin V yakalı, belden bağlanan kazağını düzeltti. Kadehlere uzanmaya çalışırken kazağın yakası kaymış, içine giydiği atlet ortaya çıkmıştı.

Kazağını düzeltmesini izleyen Jack hiçbir şey söylemedi. Yetişemediği rafı işaret etti. "Yardım edeyim mi?" Cameron'ın yanına gelip elindeki dosyayı dolabın altındaki tezgâha bıraktı.

"Şey... Olur. Birkaç kadeh daha lazım. En az on santim topuklu ayakkabı giymem gerek anlaşılan." Eliyle işaret etti. "Şu soldakiler. Beyaz şarap seven bu kadar insanın geleceğini bilmiyordum."

"Kaç tane istiyorsun?"

"Şimdilik iki."

Jack neredeyse kolunu bile kaldırmadan kadehleri raftan alıp ona uzattı.

Cameron, kısa bir süre için bile olsa normal bir sohbeti sürdürebilmelerine şaşırmıştı. O malum geceden bahsetmeyeceğini umarak döndü ve kadehleri ortadaki tezgâha bıraktı.

"Wilkins'le ikiniz sık sık bekârlığa veda partilerine baskın yapar mısınız böyle?" diye sordu, bir yandan da kadehlere şarap koyuyordu. Kendisi normal davranırsa belki Jack de aynı şekilde karşılık verir, kapı eşiğindeki o garip yakınlaşmayı unutup giderdi.

Jack tezgâha yaslandı. "İçeri girmek Wilkins'in fikriydi bir kere."

"Wilkins nerede sahi?"

"Salonda, striptizci olduğunu zanneden on sekiz kadının sarkıntılıklarına maruz kalıyor. Ben buraya saklanmanın daha iyi olduğuna karar verdim."

"Kimseyi arkada bırakmama prensibin iflas etti yani."

"Çılgılık atmaya başlarsa onu korumak için ateş açar, oradan çıkarırım." Jack dosyayı kaldırıp gösterdi. "Hazır mısın? Seni partiden alıkoymak istemiyorum."

Cameron, evet der gibi başını sallayıp oturdu. Jack fotoğrafları onun önündeki granit tezgâha dizmeye başladı. İlk iki fotoğraftan sonra durup Cameron'ı süzdü.

"Ne oldu?" diye sordu Cameron.

"Ne kadar içki içtin?" diye sordu şüpheyle.

"Endişelenmeni gerektirecek kadar içmedim."

Ne güzel. Çatık kaşlar geri dönmüştü. Cameron bu manzarayı özlemeye başlayacaktı neredeyse.

"Ne kadar?" diye tekrarladı Jack.

"Bir kadeh şarap içtim sadece. Bu gece mutfağında oturup suçlu teşhis etmeyi planlamıyordum."

"Peki ya fondipler?"

"Ne fondipi?"

"İç çamaşırı oyununda içilenler." Jack huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Gereğinden fazla konuşmuş gibiydi.

Cameron kaşını kaldırdı. "İç çamaşırı oyunu hakkında ne biliyorsunuz, Ajan Pallas?" diye sordu Cameron. Adamın sorgulamalar sırasındaki konuşma tarzını taklit ediyordu.

Jack dudaklarını büktü. "Bilmek istediğimden fazlasını. Fotoğraflara dönelim artık."

Üç tanesini daha tezgâha koyup yine duraksadı. "Oyundan sonra çamaşırlara ne oluyor?"

"Geline kalıyorlar, balayı için."

"Ya..." Jack on beş fotoğrafı Cameron'ın önüne dizdi. "Acele etmeden her birine dikkatle bak. Asansörde gördüğün biri olabilir. Lobide veya koridorda yanından geçmiş olabilirsin. Eğer bu adamlardan birinin o gece otelde olduğunu gösterirsen davada büyük ilerleme kaydederiz."

"Bu söylediğinden, hepsinin o gece Peninsula'da olduklarını inkâr ettiklerini anlıyorum."

"Cinayet saati için evet." Jack resimlerden ikisini işaret etti. "Bu iki adam Hodges'ın yanında çalışıyor. Alex

Driscoll özel kalem müdürü, Grant Lombard ise koruması. İkisi de ertesi sabah erkenden otele gittiklerini söylüyorlar. İfadelerine göre Hodges onları, ben ifadesini almayı bitirdikten sonra aramış."

Cameron önce Driscoll ve Lombard'ın resimlerine, sonra diğerlerine teker teker, dikkatle baktı. Bitirince fotoğrafları elinden bıraktı. "Üzgünüm, hiç biri tanıdık gelmiyor."

"Geçen haftadan beri, o gece gördüğün adamla ilgili bir şey hatırladın mı?"

Cameron bir an düşündü, bir şey var gibi gelmişti daha önce, sanki bir şey zihninin kenarında dolaşıp duruyor, ama hep yakalayamayacağı mesafede duruyordu. "Bir şey gelmiyor aklıma. Her şey çabucak olup bitti."

Jack elini saçlarının arasından geçirip gözlerini kapadı. Bu hareket çok... Normal görünmesine neden olmuştu.

"Yorgun gibisin," dedi Cameron.

Gözlerini açtığında Jack'in yüz ifadesi yumuşamıştı. "Son birkaç gün yorucu geçti, o kadar."

"Demek buradasın." Amy mutfığa girdi. "Cameron, nedir bu iç çamaşırı oyunu muhabbeti? Onaylanmış faaliyetler listesinde böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

"Kuzenlerine söyle, onların fikriydi."

"Baş nedime olarak bu tip şeylerin sorumluluğunu üstlenmek senin asli görevin. Unuttun mu?"

Cameron güldü. "Asli görevim mi? Kafayı yediğinin farkında mısın?"

"Sinirden deliye döndüm artık." Amy dikkatini Jack'e yöneltti. "Ajan Pallas... Sizinle şahsen tanışmak ne güzel. Sizi haberlere çıktığınız zamanlardan tanıyorum tabii. Durun bir düşüneyim, ne için çıkmıştınız televizyona? Tamam buldum, bütün dünyaya en iyi arkadaşımın kafasını kıcına sıkıştırdığını söylemek için."

Jack Cameron'a döndü. "Olur da uğrarsam bana bağırabilsinler diye sırayla evde mi bulunduruyorsun bunları?"

"Hayır, ama iyi fikir, bir dahaki sefere öyle yaparım." Cameron Amy'ye dönüp durumu açıkladı. "Geçen pazar Collin'le tanıştı da."

"Sinirli Arkadaş olarak kim daha başarılı peki? Collin mi, ben mi?"

"İkiniz de iyi başlıyorsunuz, ama sonunda fos çıkıyorsunuz."

"Kahretsin."

Cameron göz ucuyla Jack'in gülümsememeye çalıştığını gördüğünden emindi.

"Ben gidip Wilkins'i alayım," dedi. "İç çamaşırı oyununa başlayacağınızı duyarsa onu buradan hayatta çıkarıramam. Cameron, zaman ayırdığın için sağ ol. Ben kendim çıkarım."

Amy, Jack'in mutfaktan çıkmasını bekledi. "Atletin görünüp durdukça gözünü senden alamadı."

Cameron kazağının yine omzundan sıyrıldığını gördü. Kuru temizlemeye vermek yerine elde yıkadığı için şeklini kaybetmişti. Kazağı düzeltti. "Bir kez bile bana baktığını görmedim."

"Sen benimle konuşurken bakıyordu da ondan görmedin," dedi Amy. "Bu arada Ajan Wilkins, dışarıdaki adamlar yerine Jack ile ikisinin bizimle bara gelmelerini teklif etti."

Cameron'ın karşılığı sertti. "Olmaz."

"Çok geç. Kabul ettim bile."

"Ne demeye yaptın ki bunu?"

"Bu gece neler olacağını görmek istedim. Jack kapıya geldiğinde merdivendeydim. Ona bakışını gördüm, Cam."

Cameron öfkeyle ellerini kaldırdı. "Neymiş o 'bakış' dediğin?" Bu her ne ise, Cameron tekrarlanmasını önlemek için her türlü tedbiri alacaktı.

Amy sırttı. "Tom ve Jerry'de Tom günlerdir bir şey yememiştir ve Jerry'ye baktığında koca bir jambon görür ya? Öyle bir bakış işte."

"Hayatta olmaz."

Jack, Cameron'ın evinin kapısında durmuş Wilkins'le tartışıyordu. Ortak da olsalar, sınırı belirlemeliydi. Artık bekârlığa veda partileri, iç çamaşırı oyunları; siyah kazak, gri ipek atlet ve bacaklarının ciddi bir kısmını ortaya seren siyah, dar eteğiyle Cameron yoktu. Bunlarla muhatap oldukça Cameron'ı sevmemesinin nedenlerini unutmaya başlıyordu.

"Çok geç. Kamin'le Phelps'e önümüzdeki birkaç saat Cameron'la bizim ilgileneceğimizi söyledim."

Jack baktığında arabanın hâlâ yerinde durduğunu gördü. "Daha gitmemişler. Son planı iptal ettiğimizi haber vereyim."

"Malikâne'ye hiç gittin mi, Jack?"

Jack dudaklarını alaycı bir ifadeyle büktü. "Bizim işimiz gözde kulüpleri gezmek değil."

"Gitmediğin anlaşılıyor," dedi Wilkins. "Ben gittim. Daha birkaç ay önce açıldı. Büyük bir yer, üç katlı. Geçen yüzyıldan kalma bir malikâne gerçekten de. Eski evleri bilirsin, bir sürü odası, koridoru var. Ambiyansı bozmamak için ışıklandırmayı hafif tutuyorlar, o yüzden bir sürü karanlık köşe var. Saklanacak dünya kadar yer var. Kulüp çok kalabalık, müzik yüksek sesli olacak. Öyle bir mekânda insanın başına bir şey gelmesi çok kolay, tabii doğru kişiler tarafından korunmuyorsa." Wilkins'in yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Cameron benim de tanığım. Kamin'le Phelps iyi adamlar, ama böyle bir görevi kendim halletmeyi tercih ederim. Senin için sakıncası yoksa tabii."

Jack sessiz kaldı, tükürdüğünü yalamak için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı.

"Bu sefer hazırlıksız yakaladım, değil mi?" diyerek sırttı Wilkins. Yine eski Wilkins olmuştu.

"Abartmaya lüzum yok. Bazen ben bile yanılabiliyorum, yaklaşık on senede bir falan."

O gece saat onda Grant, Bay Black'in söylediği yerde, arabasının içinde oturmuş bekliyordu. Kendisine verilen adresin şehrin batısındaki terk edilmiş bir depo olduğunu

görmüştü. Beklemeye başladıktan beş dakika sonra buranın üç yıl önce haberlerde gördüğü, Jack Pallas ile Martino'nun adamları arasındaki efsanevi çatışmanın yaşandığı yer olduğunu fark etti. Söylenenler doğruysa Pallas'ın kaçmadan önce iki gün boyunca işkence gördüğü yer de burasıydı.

Grant tedirgin olmuştu. Bunun bir tuzak olması mümkündü. Sonra bu düşünceyi kafasından attı; Bay Black'in Martino'ya ihanet edenlerin başına neler geldiğini hatırlamak için burayı seçmiş olma ihtimali daha yüksekti. Grant'in zaten böyle bir niyeti yoktu.

Bir kadını öldürmüştü.

Grant bu gerçekten pek rahatsız olmuyordu. Asıl canını sıkan, arkasında bıraktığı karmaşayı toparlama zorunluluğuydu. Kritik bir eşiği aşmıştı. İş gereği pek çok kötü adamla alışverişi olmuştu, ama Martino'nun adamları hepsinden farklıydı. Ne yazık ki FBI cinayet soruşturmasına dâhil olunca Grant bu örgütün işbirliğine mecbur kalmıştı. Eğer işin içinde sadece Chicago Emniyeti olsaydı sorunu kendi başına çözebileceğinden emindi. Ama Jack Pallas ve elindeki bilginin ne olduğu konusunda endişeliydi.

Böyle şeyler için endişelenmek zorunda kalmak hiç hoşuna gitmiyordu.

Grant çakıl taşlarının ezilme sesini duydu ve siyah bir Mercedes'in deponun önüne yanaştığını gördü. Arabasından inip o tarafa doğru yürümeye başladı.

Mercedes'in kapısı açıldı ve sürücüsü indi. Grant sırttı, Martino'nun gerçekten yüksek mevkilerde dostları vardı.

"Sayın Federal Savcı. Sizinle bu koşullar altında tanışmamız ne kadar ironik."

Silas Briggs etrafına bakındı. Hem sinirli, hem de gergin bir hali vardı. Martino tasmaşını bayağı sıkı tutuyordu herhâlde.

"Ben normalde işleri bu şekilde yürütmem, Lombard."

Grant rahat bir tavırla Mercedes'e yaslandı. "Bu benim için de bir ilk, ama senatörün yardıma ihtiyacı var, Bay Black de senin yardımcı olabileceğini söyledi."

"Senatör ne istiyor?"

"Bilgi. FBI bir şey saklıyor ve ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

Silas alaycı bir kahkaha attı. "Demek kızı gerçekten Hodges öldürdü ha? Vay canına, ondan hiç beklemezdim. Arkasını temizlemek de sana kaldı, değil mi?"

"Öyle de diyebiliriz."

Silas, Grant'i dikkatle süzdü. "Hımm.... Belki de... Katil senatör değildir. Belki temizlenmesi gereken senin kendi pisliğindir."

Grant ona bir adım yaklaştı. "Belki de senin bu kadar soru sormaman gerekiyordur. Belki soru sormak yerine bana Robards cinayeti soruşturmasından bahsetsen daha iyi olur."

Silas endişeli görünmemek için çok çaba harcıyordu, ama Grant onun gözlerinden her şeyi anlıyordu. Korkağın tekiydi bu herif. Bulunduğu makam için utanç kaynağıydı. Martino'nun onu satın alması pek zor olmamıştı muhtemelen.

"Soruşturmayı gizli tutuyorlar," dedi Silas.

"İyi ki söyledin. Saçmalamayı kes de Pallas'ın neler bildiğini anlat."

Grant, Silas'ın alnında birken ter damlacıklarını görebiliyordu.

"Dedim ya, her şey gizli. Bana bile bilgi vermiyorlar."

"Sana neden inanmıyorum acaba? Chicago federal savcısının ülkenin en büyük çete liderlerinden birinden rüşvet aldığını basına sızdırmak zorunda kalırsam çok üzülürüm."

Silas, biraz daha terledi. Saçının hizasından aşağı küçük bir dere akıyordu sanki.

Grant başını yana yatırdı. Bu iş gittikçe ilginçleşiyordu. "Neden tereddüt ediyorsun?"

Silas boğazını temizledi. "Bir tanık var."

Grant'in kendini koruma içgüdüğü harekete geçti ve öfkenin soğuk mavi alevi tekrar belirdi.

Bir tanık.

Silas'ı yakasından tuttu, adamın gözlerindeki şaşkınlık ve korkuyu gördüğüne sevinmişti.

"Ne biliyor bu tanık?" Adamın yüzüne tükürüyordu neredeyse.

"Bilmiyorum. Gerçekten," dedi Silas kekeleyerek. "Kadını Pallas koruyor. Tek bildiğim bu. Yemin ederim."

Demek tanık kadındı. Allah'ın cezası bir kadın daha karışmıştı bu işin içine.

JULIE JAMES

Grant, Silas'ın yakasındaki parmaklarını iyice sıktı.
"Adı ne?"

Silas kem küm edip zaman kazanmaya çalışınca, Grant
aklı başına gelsin diye adamı iyice sarstı. "Cevap ver."

Silas yutkundu.

"Cameron Lynde."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

*M*alikâne'ye gider gitmez Cameron'ın haftalar öncesinden yaptırdığı rezervasyon (ve belki de Jack'in gösterdiği, her kapıyı açan FBI rozeti) sayesinde hemen içeri alınıp VIP salonuna götürüldüler. Jack büyük şamdanlarla aydınlanan koridorda Cameron'ın yanında yürürken bir yandan da etrafı inceliyordu.

"İlginç bir yer," dedi.

Gerçekten de öyleydi. Malikâne, adının hakkını veren bir yerdi. Kulübün üç katında da farklı salonlar vardı ve önceki yüzyılın başındaki orijinal tarzı korunmuştu. Bir kütüphanesi, bir çalışma odası, hatta bilardo salonu bile vardı. Bekârlığa veda partisi hazırlıkları için burayı gezmeye geldiklerinde Cameron, Collin'e bu mekânın kendisine İpucu oyununu hatırlattığını söylemişti.

Rezervasyon sırasına mekânı gezdiğinden Cameron "ebeveyn süiti" olarak bilinen VIP salonunun üst katta olduğunu biliyordu. Bütün grup geniş, ahşap merdivenden yukarı çıktı. Wilkins en önde, Jack ve Cameron en arkadaydı. VIP salonuna girdiklerinde Cameron Jack'in gözlerinin neşeyle parladığını gördü.

“Çok ilginç.” Bakışları bir köşeye yerleştirilmiş süslü ahşaptan yapılmış geniş, tenteli yatağın—evet, yatağın—üzerindeydi.

Cameron, Amy ile diğer kızların yatağa yerleşmelerini ve son derece ciddi bir işe girişip içki siparişlerini vermelerini izledi. Kuzenler Yağlı Meme Ucu kokteyli diye tutturmuşlardı.

Cameron, “En fazla bir yıl sonra ilginçliği kalmayacak buranın,” dedi Jack’e dönerek. Amy yanlarına gelip elini uzattı. “Bak Jolene bana ne verdi.” Amy’nin elinde, üzerinde küçük penisler ve prezervatif paketleri olan plastik bir kolye vardı.

“Ay şuna bak, hep istediğin hediye. Penis kolyesi. Düğünde bunu takarsın artık,” dedi Cameron.

“Şundan kurtul ve başka abuk sabuk hediyeler gelmemesini sağla.”

“Tabii, birazdan hallederim.”

Cameron ile Jack onu izlerken Amy yatağa gidip kızlara çantalarını açmalarını, kontrol edeceğini söyledi.

“Bu konuda biraz... Katı galiba,” dedi Jack.

Cameron, penis kolyesini çantasına tıktı. “Geçici bir dönem bu. Neyse ki bir hafta sonra, düğünün ardından her şey sona erecek. Aslında çok tatlı bir insandır.” Bunu Jack’e anlatacak hali yoktu tabii, ama babasının ölümünün ardından Amy can simidi gibi yetişmişti. Yıllar önce boşanmış bir anne babanın tek çocuğu olarak babasının cenazesine dair tüm organizasyonun sorumluluğu Cameron’ın omuzlarına yüklenmişti. O anki ruh haliyle

bu görevin Cameron'ı mahvettiğini söylemek hafif kalırdı. Amy tek kelinde etmeden, elinde valiziyle kapıda bitivermiş, iki hafta yanında kalmış, Cameron'ın tek başına yapamayacağı her şeyle ilgilenmişti. Bunun karşılığında da Cameron canavarlaşan bir gelinle başa çıkabilirdi pekâlâ.

Wilkins yanlarına geldi. Cameron, adamın elindeki bardakta soda olduğunu tahmin etti. "Geçen sefer buraya geldiğimde VIP salonuna girememiştim." Yanlarından elinde maytaplarla süslenmiş bir votka şişesiyle geçen garson kıza baktı. "Kimse bana garsonların eski zamandaki hizmetçiler gibi giyindiğini de söylememişti. Vay, şu maytaplara bak."

Cameron başını yana eğip Jack'e baktı. "Tamam, buranın ilginçliği iki yıl da sürebilir."

"Görev diye buna derim ben."

Jack, barmene bir soda daha vermesini işaret etti. "Bitene kadar tadını çıkar," dedi Wilkins'e. "Her görev böyle olmuyor."

"Sahi mi? Nebraska'dan iyi mi yoksa bu iş?" diye şaka yaptı Wilkins.

Jack'in gözü odanın diğer tarafındaki yatakta oturan Cameron'a takıldı. Amy ve diğer iki kıza bir şeyler anlatırken bir yandan da kahkaha atıyordu. Kolunu hareket ettirince kazağının yakası kaydı, omzuyla atletinin ince askısını bir kez daha ortaya çıkardı. Uzanıp elini Amy'nin koluna koyduğundaysa atleti açıldı ve muhtemelen sutyeninin bir

parçası olan siyah dantel göründü. "Çok da kötü değil sanırım," diye mırıldandığını fark etti Jack.

Ona doğru döndüğünde, ortağının yüzündeki ifadeyi gördü. "Sakın söyleme."

Wilkins masum bir tavırla, "Neyi söylemeyeyim?" diye sordu. "Ha... Geldiğimizden beri Cameron'dan gözünü alamamandan mı bahsediyorsun? Söylememem gereken şey bu mu?"

"Onu izlemek benim işim yani...Bizim işimiz."

Wilkins onaylar gibi başını salladı. "Tabii ki."

Jack bir şeyler mırıldandı. En azından Nebraska'da kimse kimsenin bir kadına profesyonel sebeplerle birkaç kez bakmasına karışmazdı.

Sırf güvenlik amacıyla Cameron'a bir kez daha baktı ve kazağın bir kez daha köprücük kemiğinden kayışını, yavaş yavaş açılışını, onunla alay edercesine aşağı, biraz daha aşağı inişini, fildişi rengi krem si tenle dişleriyle tek hamlede koparabileceği kadar narin, gri, ipek askıyı ortaya çıkarışını izledi.

Bir omuz.... Sadece bir omuz yüzünden kafayı yemek üzereydi.

Küfredip Wilkins'e döndü. "Hem bu kazak da ne böyle? Kıyafetlerini üzerinde tutmayı beceremiyor mu bu kadın? Üzerindeki büyük mü geliyor? Birinin bu kadının üzerine bir ceket falan örtmesi lazım hakikaten." Bardan uzaklaştı. "Ben salonu bir dolaşacağım. Her şey yolunda mı bir bakayım."

* * *

Amy uzanıp Cameron'ın kulağına fısıldadı. "Evet, şimdi de dolanmaya başladı."

"Her yaptığını söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadı Cameron. "O kadar meraklı olsam kendim bakarım."

Bu dediğini yaptı tabii. Salonun diğer tarafına çabucak bir göz atınca Jack'in barın etrafında bir tur atıp kendisine döndüğünü gördü. Jack, Cameron'ın kendisini izlediğini görünce ona doğru gelmeye başladı. Tıpkı avına yaklaşan bir panteri andırıyordu. Gözlerindeki bakıştan, her ne söylemeye geliyorsa son derece kararlı olduğu anlaşıyordu.

Yanında oturan Amy, öfkeli görünümü ve tüm heybetiyle kendilerine doğru gelen Jack'in karşısında sanki hipnotize olmuş, gözlerini kocaman açmıştı. "Fikrimi değiştirdim, Cam. Eğer her şey bir oyunsa ve gelip önümde soyunacaksa benim için sakıncası yok. Hiç sakıncası yok."

Amy'yi duyan diğer kızlar da konuşmalarını yarıda kesmişlerdi. Amy'nin nereye baktığını görünce hepsi yaklaşmakta olan Jack'e döndüler. Jack, kızların bir sultanın tembel cariyeleri gibi uzandıkları yatağın önünde durdu ve Cameron'a baktı.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Olur. Konuş."

"Yalnız konuşacağız."

Jack'ten emir almak hiç hoşuna gitmemişti, ama konu güvenlikle ilgili bir mesele olabilirdi ve olay çıkarmaya niyeti yoktu. Umursamaz bir bakışla yataktan kalktı—eyvah, bacakları yine açılmıştı! Nedense sadece etrafta Jack

varken oluyordu bu—ve VIP salonundan çıkan Jack'i takip etti.

Jack Cameron'ı kolundan tutup neredeyse karanlık koridorda yürütmeye başladı.

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Cameron. Jack'in yüzündeki ifadeyi görmüştü ve bu soruyu sorarken kısmen ciddi idi.

"Bugün öldürmeyeceğim."

Onun kolunu bırakıp koridorda yürüdü ve Cameron'ın karşısına geçti. Cameron onu neyin böyle öfkeliendirdiğini bilmiyordu, ama ona şöyle bir bakınca her zamankinin aksine, burnu havada bir hıyar gibi görünmediğini fark etti.

Hıyardan ziyade, içi erimiş çikolata dolu volkan tatlısı gibi, diye düşündü. Öyle günahkâr, öyle lezzetli bir tatlıydı, içi öyle bir sıcaklıkla doluydu ki, yeryüzündeki bütün kızlar tabaklarındaki her bir kırıntısını yalayıp yutmak isterlerdi. Jack Pallas böyle biriydi işte.

Cameron kendini toparladı. "Tahmin etmem mi gerekecek, yoksa meselenin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Bence zaten biliyorsun."

Kahretsin. Kapının önünde yaşanan "Asla Olmamış Şey" konusunu açacaktı.

Cameron, "Soruşturma mı?" diye sordu umutla.

Adamın ona yönelttiği bakış Jack Pallas'ın neden hafife alınacak bir adam olmadığını Cameron'a bir kez daha hatırlattı.

Cameron duvara yaslandı. Bu şekilde en azından biraz daha rahat edebileceğini düşünüyordu. Jack etrafta dola-
nıp durmaktan vazgeçti. Gözleri Cameron'ın üzerindeydi.

"Geçen gece yarım kalan konuşmamızı bitireceğiz."
Yanına gelip bir elini duvara yasladı. "O sabah Davis'in
ofisinde görmek istediğimi gördüğümü söyledin. Açıkla."

Cameron, Jack'e meydan okuyan gözlerle baktı. Hah,
onu korkutup konuşturabileceğini mi sanıyordu? Evet,
aslında konuşturabilirdi muhtemelen, hatta belki istediği
herkesi eninde sonunda konuşturabilirdi, ama Cameron
onun sözde cinsel çekiciliğinden etkilenmemekte son de-
rece kararlı—vay canına, muhteşem kokuyordu. Şampu-
anının kokusu muydu acaba? Kirli sakalına bakılırsa tı-
raş losyonu olamazdı.

Evet, etkilenmemekte kararlıydı.

"Yine mi o konuya döndük?" dedi sahte bir kayıtsızlıkla.

Jack, diğer elini de duvara yaslayınca Cameron ada-
mın kollarının arasına sıkışmış oldu.

Cameron içinde bulunduğu durumu değerlendirdi.
Tanrım, aklıma mukayyet ol. "Sanırım bu yaptığınız haksız
alıkoymaya girer, Ajan Pallas."

"Muhtemelen. Hatta bir de yasadışı sorguya başlamak
üzereyim." Cameron'ın gözlerinin içine baktı. "Baştan baş-
layalım. Üç yıl önce. Martino. Dava açmamanın senin ka-
rarın olduğunu söylemiştin."

"Bunu şimdi konuşacağımızı mı sandın? Bu haldey-
ken?" Cameron bir el hareketiyle ne kadar yakın olduk-
larını işaret etti.

Jack yavaş yavaş gülümsedi. Şimdi sesi daha sıcak, daha toktu. "Bence böylesi gayet iyi." Ama bakışlarında bir değişiklik olmamıştı. "Konuşmaya başla, Cameron. O sabah Davis'in ofisinden çıktığını gördüm. Sen oraya..."

Kulübün ışıkları bir anda sönünce karanlıkta kaldılar. Cameron Jack'in elinin, onun kolunu yakaladığını hissetti. Diğer eliyse ceketinin altındaki silaha uzanırken Cameron'ın göğsüne hafifçe değip geçti.

Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışan Cameron, VIP salonundan gelen tiz kahkahaları ve diğer sesleri duydu. Buna rağmen kulüp sessiz gibiydi. Ancak bir an sonra müziğin sustuğunu fark etti.

"Elektrik mi kesildi?" diye sordu Jack'e.

"Öyle görünüyor." Yaklaşan ayak sesleriyle zeminin gıcırtısını duydular. Jack onu duvardan uzaklaştırdı. "Arkama saklan." Silahını çekerek seslere doğru döndü.

Koridorun ucunda bir gölge durdu.

Jack hafifçe kıpırdanıp bedenini Cameron'ı koruyacak bir kalkan haline getirdi.

"Jack, benim," dedi Wilkins karanlığın içinden. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Jack silahını indirdi. Cameron'ı koridorun ilerisine, pencerelerden giren ay ışığının etrafı biraz daha rahat görmesine yardım ettiği bir yere götürdü.

"Bütün binanın elektriği mi kesik?" diye sordu Jack.

"Gördüğüm kadarıyla öyle," dedi Wilkins. Gözlerini Cameron'a çevirdi.

Cameron Wilkins'i hiç bu kadar ciddi görmemişti. Onun bu ciddiyeti her şeyden daha korkutucuydu.

"Bu kesintinin benimle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

İkisi de cevap vermedi. Jack, "Git duruma bir bak," dedi Wilkins'e. "Ben Cameron'la kalacağım. Bir şeyler öğrenince cepten ara."

Wilkins peki der gibi başını sallayıp uzaklaştı.

Jack Cameron'ın elini tuttu. "Yanımdan ayrılma."

Her şeyin bir anda değişmesi Cameron'ın başını döndürmüştü. Kendini zorlayarak sakin kalmaya çalıştı.

"Durumu halledene kadar seni daha güvenli bir yere götüreceğim," dedi Jack.

Jack, Cameron'ı oradan uzaklaştırırken VIP salonunun kapısında duran Amy ile çarpışacaklardı neredeyse. Amy'nin gözü Jack'in silahına takıldı. "Ne oldu? Nereye götürüyorsun onu?"

Jack Cameron'ın kulağına eğilerek alçak sesle, "Hemen gitmemiz lazım," dedi.

"Her şey yolunda," dedi Cameron. "Sen diğer kızların yanında kal."

Jack, Cameron'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden koluna girip onu oradan uzaklaştırdı.

Karanlıkta ilerleyen Ajan Pallas, Cameron'ı koridordaki insanların oluşturduğu labirentten geçirdi. Onun

aksine herkes bu elektrik kesintisinin yarattığı heyecandan hoşlanmıştı.

Tercihen kapısında kilidi olan, kapalı bir yer bulması gerekiyordu. İkinci katta şansı yaver gitmeyince arkada bir merdiven buldu ve Cameron'ı yukarı çıkardı. Sağdaki ilk kapı kapalıydı. Kapıyı açıp içeri daldı.

Küçük bir odaydı burası. Bir ofisti. Masadaki adamlar üzerinde pek az kıyafet olan kadın bir anda birbirlerinden ayrıldılar.

"Ne oluyor?" diye sordu adam. Hem kızgın, hem de şaşkındı.

"Sen kimsin?" diye sordu Jack.

"Buranın müdürüyüm. Asıl sen kimsin?"

Jack kapıyı işaret etti. "Çıkın dışarı."

"Hadi oradan. Burası benim ofisim."

Jack, kapıyı bu kez silahıyla işaret etti. "Çıkın."

Müdürün ağzı açık kalmıştı. "Tamam, gidiyoruz." Kızı kolundan tuttu ve alelacele odadan fırladılar.

Jack kapıyı arkalarından kilitledi. Odayı inceleyebilmek için Cameron'ın elini bıraktı. Güney tarafındaki duvarın önünde küçük bir kanep, çelik bir dosya dolabı, bir çalışma masası ve bir sandalye vardı. Dolap veya başka bir kapı yoktu, ama yangın merdivenine açılan geniş bir pencere vardı. Pencereyi kontrol edip, rahatlıkla yukarı kalabildiğini gördü. Acil bir durumda iş görürdü.

Cameron'ın sessiz kaldığını fark edince onun yanına gitti. "İyi misin?"

"İyiyim." Cameron odada huzursuzca dolanıyordu.

"Kapıdan uzak dur," dedi Jack. "Pencereden de. Odanın ortasında kal."

"Tamam, pardon." Cameron hemen masanın arkasına geçti. Şöyle bir baktığı çantasını masaya bıraktı, ellerinin boş kalmasını ister gibiydi. "Büyük ihtimalle tesadüftür, değil mi?"

"Ne olduğunu bir öğrenelim, söylerim."

Jack, ay ışığında Cameron'ın endişeyle dudağını ısır-dığını gördü. Sonra cesur bir yüz ifadesi takınıp başını salladı. "Haklısın."

Onu böyle görünce Jack'in içi sızladı.

"Kendini daha iyi hissedeceksen söyleyeyim, o kapıdan kimin gireceği umurumda değil. Sana bir şey yapamayacaklar."

Cameron karanlıkta ona baktı. Şaşırmıştı. Jack döndü, kapıya gitti ve dışarıdan gelen sesleri dinledi.

Cameron da, muhtemelen ona uyduğu için ağzını açmıyordu. Odada tuhaf bir sessizlik vardı. Jack'in titremesindeki cep telefonunun sesi ortamdaki gerginliği böldü.

Jack telefonunu cebinden çıkardı ve arayanın Wilkins olduğunu görünce çağrıyı yanıtladı. "Söyle."

"Tehlike yok."

"Ne öğrendin?" Kapıdaki nöbetini henüz terk etmemişti.

"Bütün sokağın elektriği gitmiş. Büro beni elektrik firmasına bağladı, enerji hatlarından birinde sorun varmış. Bir ekip şu anda hattı tamir etmeye çalışıyor."

Jack pencereye gidip dışarı baktı ve etraflarındaki diğer binaların da karanlıkta olduğunu gördü. Alçak sesle konuştu. "Bunun tuzak olma ihtimali var mı?"

"Pek yok. Hem bölgenin sorumlu müdürüyle, hem de onarım ekibindeki ustabaşıyla konuştum. Bahsettikleri hat, yer altı kablolarından oluşuyor. Sokağın karşısındaki kilisenin su borularını değiştirmeye çalışan adamlar dikkatsizlik edip fazla derin kazmışlar. Sadece bir rastlantı, Jack."

Camdan bakan Jack, kilisenin önündeki ekibi ve elektrik firmasının kamyonlarını görebiliyordu. Cameron'a baktı. Konuşmasını dinlerken Cameron'ın gözleri Jack'in üzerinden ayrılmadı. "Sağ ol. VIP salonun da görüşürüz."

"Şu an neredesiniz?" diye sordu Wilkins.

"Üçüncü katta bir ofisteyiz. Birazdan aşağı ineriz." Telefonu kapatıp silahını kılıfına taktı. "Sorun yok."

Cameron bir oh çekti. "Güzel. Tamam. Bu gecenin programında böyle şeyler yoktu." Eteğini düzelterip çantasını aldı. "O zaman ötekilerin yanına gideceğiz, değil mi?"

"Evet."

Cameron kapıya giderken Jack de arkasındaydı. Kapının koluna uzandı, sonra başını çevirip arkasına baktı. Kazağı yine omzundan kaydı.

"Teşekkür..." Sustu. "Ne oldu?"

Jack arkasında durmuş, gözünü o lanet olası gri askıya dikmişti. Askının ipeğinin mi, yoksa Cameron'ın teninin mi daha yumuşak olduğunu merak etti birden. Azıcık akli varsa bu sorunun cevabını öğrenmeye kalkışmazdı.

Yine de elini uzattı. Kazağı nazikçe tutup Cameron'ın omzuna çekti. Atletin askısına gelince durdu. "Bu askı bütün gece beni deli etti," diye mırıldandı.

Cameron'ın sesi hafifçe titriyordu. "Ben... Şey, son yıkadığımda bollaştırdım sanırım."

Hava ağırlaşmıştı sanki.

"Gitmemiz lazım," dedi Jack sonunda. Pişman olacağı, ikisinin de pişman olacakları bir şey yapmadan önce o ofisten çıkmalıydı.

Evet der gibi başını salladı Cameron, sonra döndü ve kapının kilidini açtı. Tam kapı tokmağına dokunmuştu ki... Durdu.

Jack, Cameron'ın kapıyı açmasını bekliyordu. Açmadığını görünce elini kapı tokmağına, onun elinin üzerine koydu. "Cameron, buradan çıkmamız lazım," dedi boşuk bir sesle.

"Biliyorum."

Ama ikisi de kıpırdamıyorlardı. Jack elini onunkinden uzaklaştırıp kilide götürdü.

Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu.

Yine de kapıyı kilitledi.

Cameron'ın titrek bir nefes aldığını duydu. Hiç düşünmeden onun uzun saçlarını omzundan çekip köprücük kemiğini öpmek için eğildi.

Cevabını almıştı. İpek, teninin eline su dökemezdi.

Cameron yumuşak bir inlemeyle Jack'in göğsüne yaslandı. Bir an ne yaptığını, neden yaptığını merak etti. Sonra

Jack'in dudakları boynunda alev alev yanan bir yol çizmeye başlayınca bu konuları o an için bir kenara bırakmaya karar verdi.

Jack'in elleri onun kalçalarına gitti. Cameron onu Jack'in mi döndürdüğünü, yoksa kendi kendine mi döndüğünü bilmiyordu, ama bir anda onunla yüz yüze geldiğini fark etti. Adamın gözlerindeki ateşli pırıltıyı fark edip ona uzandığında Jack'in dudakları da ona yaklaşmaktaydı.

Jack'in öpüşünün sert, hatta öfkeli olmasını bekliyordu, ama sadece... Baştan çıkarıcıydı. Acele etmeden ağzıyla, dudaklarıyla, diliyle onun tadına bakıyordu. Eli ensesine gidip onu kendisine çekince Cameron elindeki çantayı attı ve parmaklarını Jack'in gür saçlarına daldırdı.

Bir anda kapıya yapıştılar.

Dudakları Cameron'ın dudaklarını keşfederken Jack elini onun çenesine götürdü. Cameron erkeğin kontrolü ele geçirme ihtiyacını hissediyordu, ama henüz buna izin vermeye niyeti yoktu. Jack'in yüzünü elleriyle kavrayarak öpüşmelerini yavaşlattı. Şimdi hızı o ayarlıyordu, Jack'i kışkırttı, alt dudağını hafifçe ısırıp dilini onunkiyle beraber kaydırды. Bunu bir kez daha tekrarladı, onunla oyun oynuyor, kontrolü elinde tutuyordu.

Jack, boğuk bir homurtuyla kızın ellerini yakalayıp başının üzerine, kapıya yapıştırdı.

Jack Pallas'ın hafife alınacak bir adam olmadığını çok geç hatırlamıştı.

Jack'in dili insanı uyuşturan, ateşli bir öpüşle onunkini buldu. Cameron bacaklarının arasına yerleşen erkeğin

sert aletinin, vücuduna yaslandığını hissediyordu. Jack ördüğü duvarın arkasına hemen her duygusunu saklayabilirdi, ama o anda bedeni ona ihanet ediyor, bilmesi gereken tek şeyi Cameron'a söylüyordu.

Jack onu istiyordu.

Bunun farkına varmak Cameron'ı sarhoş etmişti adeta. Jack'in dudakları boynunda ateşler yakarken gözlerini kapadı. Kirli sakalı boynunu tutuşturuyor, bu hisle Cameron'ın bedenindeki bütün sinir uçları tutuşuyordu.

"Jack," diye fısıldadı.

Adam, "Söyle," dedi.

Bu, Jack'in yeni bir yüzüydü. O ihtiyatlı, kontrollü dış kabuğu yoktu artık. Cameron ilk kez karşısında gerçek Jack'i görüyordu.

Cameron bedenini ona doğru büktü, elleri onunkilerin arasındayken çaresiz kalmıştı. "Bırak da sana dokunayım." Daha fazlasını görmek, ona dokunmak istiyordu.

Jack geri çekilip gözlerini onun üzerinde dolaştırdı, her santimini içine çekiyordu sanki. Sonra ellerini bıraktı ve Cameron'ın, onun üzerindeki ceketı sıyırmasını izledi. Kadın ellerini adamın koltuk altındaki kılıfın üzerinden geçirip göğsündeki sert kasları hissetti. Böyle bir gücü parmak uçlarında hissetmek başını döndürüyordu.

"Benim için sakıncası yok, güzelim," dedi Jack boğuk bir sesle.

Ardından ısrarcı bir öpüşle Cameron'ın nefesini kesti. Elleri sabırsızca kazağın düğmelerini çözüp kadının omuzlarından geriye itti.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı Cameron'ın dudaklarına doğru.

Atletin önünü ve sutyeninin bir tarafını aŗaęı çektiğinde, Cameron serin havanın göğsüne değmesiyle nefesini tuttu. Jack meme ucunu parmaklarının arasına alarak, Cameron titremeye baŗlayana kadar okŗadı. Sonra göğsünü avucunun içine alıp kaldırdı ve Cameron bedenini ona doğru hevesle büktü. Jack baŗını  ne eğip dudaklarını onun meme ucuna götürdü.

Sıvı ateŗi andıran bir his bacaklarının arasına öyle hızla hücum etmiŗti ki Cameron neredeyse yere   k verecekti. Jack dilini sert tepeciğin üzerinde yavaŗŗa gezdirdi.  nce nazikçe yaladı, sonra da iŗtahla dudaklarının arasına aldı. Bir eli de atletin içine kaymıŗ, kadının diğer göğsünü okŗamaya baŗlamıŗtı.

Cameron kendini hem savunmasız, hem de inanılmaz ŗehvetli hissediyordu.   inden bir ses durması gerektiğini hatırlatırken, ŗeytanı andıran diğer ses ise bir kereliğine teslim olmasını, kendini rahat bırakmasını söylüyordu.

Jack atleti iyice aŗaęı çekti, dudakları kadının diğer göğsünü arıyordu. Cameron inledi; hangi sesin baskın çıktığını biliyordu artık.

Sonra kapının diğer tarafına vurulmasıyla birlikte, ikisi birden yerlerinden sıçradılar.

Amy'nin sesini duydular. "Cameron?   eride misin?"

Cameron'ın kalçasını dayadığı tokmak dönerken ikisi de donup kalmıŗlardı.

Amy tekrar seslendi. "Cameron? İyi misin?" Sonra koridordaki biriyle konuştu. "Bizimle VIP salonunda buluşacaklar demiştin, değil mi?"

Wilkins'in sesi karşılık verdi. "Jack öyle söyledi."

"Tekrar arasana."

Jack'in cep telefonu, Cameron'ın yere attığı ceketinin cebinde titreşmeye başladı. Cameron ona baktı. Sanki aralarında anlık bir şey olmuş... Ama hemen geçip gitmişti.

Birbirlerinden ayrıldılar. Jack telefonuna cevap vermek için ceketini yerden aldı. Wilkins'e iyi olduklarını, birazdan çıkacaklarını söylerken Cameron da çantasını aldı, kapıdan uzaklaştı ve atletinin önünü yukarı çekip sutyesini düzeltti. Pencereye doğru yürürken, durumun tuhafliğini sakladığı için karanlığa minnettar kaldı.

Kazağının belindeki kemeri bağlarken odanın diğer tarafından Jack'in sesini duydu. "Atletinin askılarından biri koptu," dedi yavaşça.

"Biliyorum." Cameron askıyı atletin içine soktu. Diğerinin dayanacağını umuyordu, yoksa Amy ile Wilkins epey bir şey görecektlerdi. Dudakları şişmiş, berelenmiş gibi geldi Cameron'a, ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Kapıya gitti.

"Hazır mısın?" diye sordu Jack.

"Evet, iyiyim ben." Bu söylediği doğru değildi aslında, ama dışarıda insanlar beklerken duygularını analiz etmenin zamanı değildi. İğneleyici bir sözün veya bir şakanın, onu kendine getirecek, Jack'le ikisini alıştıkları ortama

ŞEYTAN TÜYÜ

döndürecek bir şeyler söylemenin tam zamanıydı. Ama yapamadı Cameron. "Çıkmamız lazım."

Jack tereddütlü gibiydi. Sonra iş havasına bürünüp kapıyı açtı. Cameron onun yanından geçip dışarı çıkarken kısacık bir an için göz göze geldiler; aralarında geçenleri ima eden tek şey buydu.

Amy loş koridorda, Wilkins'le beraber bekliyordu. İkisinin de yüzlerinde beliren şaşkınlık, yerini neşeye bıraktı.

Cameron, onlara doğru yürürken rahat görünmeye çalışıyordu. "Dışarının güvenliğinden emin olana kadar beklemek istedik."

Amy onu kenara çekti. "İkiniz aşağı gelmeyince merak ettim."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Amy Cameron'ı süzdü. "Farklı bir tarz denemişsin."

Cameron bir omzunun açıldığını gördü. Bu kez atletin gri askısı ortalıkta yoktu.

Eve gider gitmez yakacaktı bu aptal kazağı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cameron, kapısının tıklatıldığını duyunca başını bilgisayarından kaldırdı. Yan ofisteki federal savcı yardımcısı Rob Merrocko kapıyı açıp başını uzattı.

"Bugünkü tebliğ duruşması nasıl gitti?"

"Tahmin edileceği gibi, suçu reddetti," dedi Cameron. "Ama durum değişecek. Jüri o adamı iki saniyede suçlu bulur." Sanık, şehrin kuzey banliyölerinden birinde gençlerden oluşan bir futbol takımını çalıştırıyordu ve bilgisayarına çocuk pornosu indirmekle suçlanıyordu. Avukatının azıcık akli varsa, bu davayı mahkemeye taşımaya kalkmazdı.

Çirkin bir davaydı. Cameron'ın soğukkanlılığını korumakta zorlandığı nadir davalardandı. Sanıkla aynı duruşma salonunda bulunmak bile onu iğrendiriyor, duygusal olarak tüketiyordu.

"Neden hâlâ böyle davaları alıyorsun ki?" diye sordu Rob. "Yenilerden birine kakalayıver."

Cameron bu şekilde iş yapmazdı, ama karşısındakinin anlayışını takdir eder şekilde gülümsemeyi başardı.

"Sorun değil." Yorgun bir tavırla ellerini saçının arasından geçirdi ve arkasına yaslandı. "Senin işler nasıl gidiyor?"

"Bir belediye meclisi üyesini rüşvetten mahkûm ettirdim."

"Güzel," dedi Cameron. "Bunu konuşalım o zaman."

Sonraki birkaç dakika boyunca savcılıkların dosya sayılarına dair korku hikâyelerini paylaştılar, bölgedeki huysuz bir hâkimin dedikodusunu yaptılar ve duruşma hazırlık odası gibi berbat bir görevi hangi memura vermeleri gerektiğini konuştular. Cameron'ın sekreterinin telefon etmesiyle sohbetleri bölündü.

"Collin geldi," dedi sekreter. Soyadına gerek yoktu, son dört yılda sekreteri, Collin'in sık sık ziyarete gelmesine alışmıştı.

"Teşekkürler, içeri gönderebilirsin." Odadan çıkarken el sallayan Rob'u baş işaretiyle selamladı. Yaklaşık yirmi saniye içinde Rob'un yerini Collin almıştı.

"Sesin çok kötü geliyordu," dedi Collin kapıdan içeri girerken. Bir saat kadar önce yaptıkları kısa telefon konuşmasından bahsediyordu. "Seni buradan kaçırmaya geldim."

"Mahkemede zor bir gün geçirdim." Cameron saatine baktı. "Saat daha dört. Bu saatte çıkamam. Hiç uygun olmaz."

Collin güldü. "İş, Amy'nin bekârlığa veda partisiydi, burada konuşamayacağımız diğer meselelerdi derken canın çıkıyor bu aralar. Biraz ara vermek lazım. Haydi, Savcı Hanım, seni kaçırıp 404 Şarap Evi'ne götüreceğim."

Cazip bir teklifti. Cameron arkadaşına bilmiş bir ifadeyle baktı. "Köşe yazını yeni bitirdin, değil mi?"

“En iyi arkadaşım zor bir gün geçirdiğinde onunla hoşça vakit geçirmek istemem suç mu? Diğer konuya gelince, bugün ne kadar akıllı ve nüktedan olduğumu görmek istiyorsan yarınki gazeteye bakman gerekecek. Resmin altında spordan falan bahseden büyük bir köşe var.”

Cameron alaycı bir gülüşle baktı ona. Aman ne komik. Masasında bekleyen bir yığın işe ara vermek, Collin’in kendini sıradan ölümlüler arasındaki bir tanrı zannettiği o çekilmez ruh halinde olduğunu hissetmesine rağmen, en yakın arkadaşıyla içki içmek hiç de fena bir fikir değildi.

Bu yüzden savcılıktaki dördüncü yılında ilk kez, kendisi de dâhil herkesi şaşırtarak, işten erken çıktı.

Memur Harper, Cameron’ın evinin ikinci ve üçüncü katlarının kontrolünü bitirip mutfığa girdi.

“Sorun yok.” Giriş katını kontrol etmiş olan ortağı Memur Regan’a baktı. “Sende durum ne?”

“Sorun yok.”

Cameron dışarı çıkan polislerin arkasından kapıyı kilitledi.

“Şimdi ne yapacaklar?” diye sordu Collin. Polisler evi dolaşırken mutfak tezgâhında oturmuştu.

“Bizimle bara gelecekler ve akşam vardiyası gelene kadar dışarıda bekleyecekler.”

“Neden Jack Pallas ortalıktayken bu işlerin daha ilginç olduğunu hissediyorum acaba?” diye dalga geçti Collin.

"Jack'le aramızdaki durum son zamanlarda biraz... Karmaşıklıştı," dedi Cameron.

"Karmaşık," durumu açıklayan sıfatlardan yalnızca biriydi. Cumartesi gecesi Jack'le ikisi Wilkins, Amy ve partinin diğer davetlilerinin yanına gittikten sonra ancak ikişer kelime etmişlerdi. Cameron'ın iki kelimesi, Amy ile ikisini eve bırakıp güvenlik kontrolü yapmalarından sonra söylediği "Teşekkür ederim", Jack'in iki kelimesi ise "Önemli değil," olmuştu. Cameron o zamandan beri Jack'ten haber almamıştı.

Bunun hiç sakıncası yoktu. Gerçekten. Son beş günde duygularını çözümüleme fırsatı bulmuştu. Evet, Jack'le ikisi bir gece kulübünün ofisinde "Asla İtiraf Etmeyecekleri Şeyler" yapmışlardı, ama Cameron bunun sadece son zamanlarda yaşadığı travma sonrası stresten kaynaklandığına karar vermişti. Elektrik kesintisinin yaşattığı heyecandan sonra delirmiş, kendini kaybetmişti ve o sırada Jack tesadüfen yanındaydı. Dudakları da Cameron'ın göğüslerini tesadüfen bulmuştu.

Söyle.

Bırak da sana dokunayım.

Cameron o akşamı her düşündüğünde kızarıyordu. Anlaşılan Jack'le rahat iletişim kurabildikleri bir alan vardı.

Collin'e cumartesi gecesi olan biteni anlattı, ancak en ateşli kısımları atladı. Bu da garipti, çünkü normalde ona her şeyi söylerdi. Ama Jack'le aralarında olan bazı şeylerin paylaşılmayacak kadar özel olduğunu hissetmişti.

"Desene büyük eğlenceyi kaçırmışım. Peki, Jack'le aranızda neler oluyor şimdi?"

"Hiçbir şey," dedi Cameron sözcüklerini vurgulayarak. Collin, travma sonrası stresten bahsettiği kısımları dinlememiş miydi? En az altı kez lafını etmişti hâlbuki. "Cumartesi gecesi olanların bir önemi yoktu. Öyle denk geldi sadece."

Collin ona kuşkuyla baktı. "Güzelim, umuyorum ki bu dediğinle en azından kendini kandırabiliyorsundur."

Hayır, pek kandıramıyordu aslında. "Tamam, Jack'i fiziksel olarak çekici buluyorum," diye itiraf etti Cameron. Bunu yüksek sesle söylemek bile büyük bir adımdı. "Kim bulmaz ki zaten? Adamı gördün."

"Haşın bir cazibe, koltukaltı kılıfı takmış bir seksilik abidesi... Evet, görmüştüm."

"Evet, ama fiziksel çekimle baş edebilirim. Otuz milyon insanın karşısında kafamı kıcıma sıkıştırdığımı söyledi. Kendine saygısı olan hangi kadın böyle bir adama âşık olur ki?"

"Bu biraz tuhaf olurdu," dedi Collin.

"Zaten benden hoşlanmıyor."

Collin başını yana eğdi. "Endişelendiğin nokta bu mu?"

"Hayır, endişelendiğim falan yok. Sadece, geçmişimizi düşünürsek, cumartesi gecesi olanların Jack için fiziksel çekimden öte bir anlam taşıdığını düşünmek aptallık olur diyorum." Cameron bir an duraksadı. "O yüzden bu konuda aynı fikirde olmamız güzel."

Yaptığı bu durum değerlendirmesi Collin'i eğlendirmiş gibiydi. "Vaziyeti çözümlmek için birkaç kadeh içkiye ihtiyacın var bence."

"Hiçbir şeyi çözümlmem gerekmiyor." Kıyafetini işaret etti. "Ama bara gitmeden önce şu döpiyesten kurtulamam şart."

"Ben de yukarı geleyim," dedi Collin. Yüksek tabureden inip onunla beraber mutfaktan çıktı. "Misafir odasına bakacağım. White Sox eşofman üstlerimden biri kayıp, bir ara yatıya geldiğimde burada unutmuş olabilirim. Burada değilse Richard taşınırken yürüttü demektir."

Cameron, Collin'in peşinden yukarı çıktı. "Gittiğinden beri konuştunuz mu hiç?"

"Hiç konuşmadık. Arar veya en azından bir e-posta atar diye düşünüyordum, ama..."

Saldırının gelişini ikisi de görmemişti.

Kara bir şekil ikinci kata vardıkları anda üzerlerine saldırdı. Kör edici hızla hareket eden bulanık bir görüntü gibiydi. Collin önünde olduğu için Cameron adamın nereden geldiğini görmedi. Adam elindeki bir cisimle Collin'in kafasına vurdu ve Collin inleyip yere çöktü. Cameron onun adını haykırdı.

Siyahlar giymiş olan adam döndü. Kayak maskesi, gözleri ve ağzındaki açıklıklar haricinde tüm yüzünü kapatıyordu. Cameron onun siyah eldiven giydiğini fark etti.

Elindeki cisim bir tabancaydı.

Ve ona doğrultulmuştu.

Cameron kıpırdamak istiyor, ama ayakları bataklığa saplanmış gibi hissediyordu. Collin'in yattığı yere baktı. Kıpırdamıyordu.

Silahlı adam ona doğru geldi.

Cameron, geriye doğru adım atıp yavaşça basamakları inmeye başladı.

Adam da onu takip ediyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu; sesi fısıltıdan birazcık yüksekti.

Bir adım daha atan adam eldivenli elini kaldırıp işaret etti.

Seni.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Jack, Triumph'u sokağın sonuna yakın bir noktada bırakıp Cameron'ın evinin önündeki sivil polis aracına yürüdü. Gelirken acele etmemiş, gölün kenarındaki on beş dakikalık yolculuğun tadını çıkarmıştı. Yaklaşık üç hafta sonra motosikletini kış için depoya kaldıracaktı. Soğuk mevsimde kullandığı Ford LTD Crown Victoria arabası kullanışlıydı, ama motosikletle aynı keyfi vermiyordu.

Jack arabaya yaklaşırken gündüz nöbetindeki kıdemli memur sürücü tarafının camını açtı.

"Birkaç dakika önce eve geldi. McCann de yanında."

Jack, Cameron'ın yalnız olmadığını öğrenince pek sevinmedi. Ofisini aramış, sekreterinden eve erken gittiğini öğrenmişti. O zaman bu güzel bir tesadüf gibi gelmişti Jack'e, zaten onun istediği de Cameron'la yalnız konuşmaktı ve evde onları rahatsız eden kimse olmazdı.

Polislere teşekkür edip bahçe kapısına doğru ilerledi.

Birkaç gündür bu konuşmadan kaçıyordu. Bunun en büyük sebebi cumartesi gecesi kendi yaptıklarına hayret etmesiydi. Jack düşünmeden hareket eden bir adam değildi. Onun mesleğinde düşünmeden hareket eden

adamlar çok geçmeden ölürler veya ölmekten beter olurlardı. Martino'nun elindeyken bir insanın başına gelebilecek en kötü şeyleri yaşamıştı ve hayatta kalabilmesinin tek sebebi, acı çekerken aklını yitirmeyip iki dayanılmaz gün boyunca saldırıya geçebileceği en doğru anı beklemesiydi.

Cameron'la Malikâne'de olanlar onu huzursuz etmişti. Hiç ona göre bir şey değildi bu yaptığı. Normalde başkalarının yanında gardını düşürmezdi. Böyle bir hareket insanı savunmasız bırakırdı.

Cameron, her nasılsa onun savunmasını yıkmıştı. Şimdi ise bütün içgüdüleri Jack'e ondan mümkün olduğunca uzak durmasını, kendini ona karşı eskisinden de çok katılaştırmasını söylüyordu. Robards soruşturmasının kalanını kazasız belasız atlatacak, arkasına bakmadan dönüp gidecekti.

Ama bir sorun vardı.

Sen görmek istediğini gördün.

Cameron'ın ağzından kaçırıldığı bu cümle ilk andan beri Jack'in aklından çıkmıyor, onu rahatsız ediyordu. Ne kastettiğini kim bilebilirdi ki? Ama o sabah, Adalet Bakanlığı tarafından tayininin çıkartıldığı gün, Cameron'ın Davis'in ofisinde olmasının başka bir açıklaması vardı ve Jack Pallas bunu bilmek istiyordu.

Bilmesi gerekiyordu.

O yüzden, bu kez Cameron konuşana kadar bir yere gitmeyecekti. İsteddiği cevapları alacaktı, hem de bu gün.

Jack basamakları çıkıp kapıya ulaştı. Zili çalıp bekledi.

Cevap yoktu.

Tekrar denedi.

Yine ses yoktu.

Jack dönüp arkasındaki, sokağa park etmiş sivil polis arabasına baktı.

Yolcu koltuğundaki Memur Regan camını açıp omzunu silkti. "Belki arka taraftadırlar. Biz evi kontrol ederken McCann bir içki içmekten falan bahsediyordu. Balkonda falan oturuyorlardır."

Memur Harper arabadan indi. "Biz de seninle gelelim mi?"

Cameron, muhtemelen balkonda oturmuş bir şeyler içiyordu.

Ama "muhtemelen" yeterli bir açıklama değildi.

Jack basamakları ikişer ikişer indi. "Biriniz ön kapıyı tutup zili çalmaya devam edin. Biriniz de evin doğu tarafından dolaşın." Evin arkasına o taraftan girişi engelleyen bir kapı vardı, ama yine de bakmakta fayda vardı.

Silahını çeken Jack evin diğer tarafına geçti. Bütün camlar sağlamdı, hepsinden içeri baktı ama bir şey görmedi. Herhangi bir ses de gelmiyordu.

Evin etrafını dikkatle dolaşıp arka bahçeye ulaştı. Cameron'la Collin'in orada olmadıklarını görünce merdivenden balkona çıktı ve sırtını evin duvarına yasladı. Bir tarafında kapı, diğer tarafında ise pencere vardı. Masif ahşap çerçevesi dışında kapının tamamı camdı. Pencerede ise onu biraz olsun gizleyebilecek perdeler vardı. Mümkün olduğunca görünmemeye çalışarak pencereden içeri baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Mutfak boştu.

Cameron polis koruması olmadan bir yere gitmezdi.

Jack silahının kabzasını sıktı. Görünmemeye çalışarak gözleriyle evi tarıyordu.

Sonra nabzının aniden fırlamasına neden olan bir şey gördü.

Mutfağın diğer tarafında, merdivenin karşısında büyük bir ayna asılıydı. Aynada Cameron'ı görüyordu. Merdivenlerde duruyordu.

Siyah maskeli bir adam arkasındaydı ve silahını onun başına doğrultmuştu.

Ön kapının zili çalınca adam o tarafa baktı. Cameron'ın sesini çıkarmasını engellemek için silahını kullandığı belli oluyordu.

Aniden, evin doğu tarafından bir tıngırtı geldi. Jack hemen eğilip saklandı. Ses bahçe kapısından gelmişti. Jack, polislerden hangisi bu sesi çıkaracak kadar dikkatsizse, ona küfürler savurdu. Tekrar içeri baktı.

Cameron ve maskeli adam gitmişlerdi.

Yukarı çıktıklarını anlayan Jack, üst katın balkonundan inen yangın merdivenine koştu. Ses çıkarmamak için dikkatle hareket ediyordu. İkinci kata çıkınca ana yatak odasının camlı kapılarına ulaştı. Bir elini uzatıp kapıyı kontrol etti. Kilitliydi. Görünmemeye çalışarak camdan içeri baktı.

Cameron'ın, hemen arkasında silahlı adamla yatak odasına girişini izledi. Adam bir eliyle onu ensesinden tutmuş itekliyor, diğeriyle ise tabancasını Cameron'ın başına tutuyordu.

"Yüzünü görmedim," diyordu Cameron. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Onun sesindeki korkuyu duyan Jack öfkelenmişti. Camdan ateş etmek için silahını kaldırdı.

Ama adam muhtemelen bu hareketi görmüştü. Dönüp cama doğru baktığında Jack'i gördü ve Cameron'ı kendi önüne çekerek ateş etmesini engelledi. Cameron'ı saldırganla bir an daha yalnız bırakmak istemeyen Jack geri çekilip cam kapıya iki el ateş etti.

Kapının içinden geçti.

Jack, yatak odasına dalarken kırılan camların farkında bile değildi. Bir dizinin üzerinde yere düştü. Fırlayıp ayağa kalkarken silahı adama dönüktü ve...

Adamın kolu Cameron'ın boynuna dolanmıştı. Tabancası ise başına doğrultulmuştu.

"Bırak onu," diye kükredi Jack.

Maskeli adam Cameron'ın boynunu daha da sıktı. Onu kalkan olarak kullanıp geri geri yürüyerek koridora çıktı.

Jack de onları takip etti. Silahı adama dönüktü, uygun bir pozisyon yakaladığında ateşlenmeye hazırды. "Evin etrafı polislerle çevrili. Kapana kısıldın. Silahını indirip kızı bırak." Gözünü ondan ayırmadan adamı çabucak inceledi. Bir seksen boyunda, yaklaşık seksen kiloydu. Cameron'ın

tarifi doğruydı. Maskedeki delikler sayesinde Jack bir bilgi daha edindi. Adamın gözleri kahverengiydi.

Jack'in ikazını duyan adam duraksadı. Sonra silahının namlusunu Cameron'ın şakağına iyice bastırdı.

Jack mesajı almıştı.

Geri çekil.

Gözlerini de, tabancasını da hedefinden ayırmadı. "Onu vurursan kalkanını kaybedersin." Çabucak Cameron'a baktı. Yüzü bembeyazdı. Kırpıştırdığı gözlerinden yaşlar akıyordu.

Jack duygularını belli etmemek için kendini zorluyor, ama hayatında ilk kez, gerçekten korkuyordu.

Maskeli adam merdivene doğru geri geri giderken Jack göz ucuyla Collin'in koridorda kıpırdamadan yattığını gördü. Adam Cameron'ı kendisiyle beraber merdivenden yukarı sürükledi, hızına ayak uydurmaya zorlarken kızı neredeyse boğacaktı. Jack peşlerinden gitti. Son iki kontrol sırasında, evin planını zihnine yerleştirmişti ve şimdi o planın üzerinden geçiyordu.

"Evden çıkmak istiyorsan kızı bırakmak zorundasın," dedi Jack. "Rehineyle kaçamazsın."

Adam tepki göstermedi. Üçüncü katın merdiveni tavan penceresi olan, çatısı eğimli bir balkona çıkıyordu. Jack'in solunda çalışma odası, sağında ise büyük, mobilyasız bir oda vardı. Durduğu yerden göremese de odanın kuzey duvarındaki bir kapının terasa çıktığını biliyordu.

Saldırgan hiç tereddüt etmeden Cameron'ı Jack'in sağındaki odaya çekti. Adamın ne zamandır evde olduğunu

bilmiyordu, ama odaların yerlerini öğrenecek kadar vakti olmuştu.

Adam dışarı açılan kapıya ilerledi. Yerini değiştirirken bir an duraksadı, sonra kolunu boğazına sararak Cameron'ı kendi bedenine yasladı. Silahı yukarı doğru tutmuş, nam-lusunu kızın çenesinin hemen altına dayamıştı. Boştaki elini arkasına götürüp kapının kilidini açtı.

O an Cameron'ın pozisyonu öyle belirsizdi ki, Jack ateş etmeyi aklından bile geçiremiyordu. Silahlı adamın kolunun bir anlık hareketiyle her şey bitebilirdi.

Cameron'la iletişim kurabilmek için bir şey söylemesi gerekiyordu. "Cameron... Bana bak."

Cameron, "Jack," diye fısıldadı. Gözlerini onunkilerden ayırmıyor, bakışlarıyla adeta yalvarıyordu.

Adam terasa çıkan kapıyı açıp Cameron'ı dışarı çekerken, Jack aşağıdan bir şeyin çatırdadığını, tahtaların parçalandığını, kapının kırıldığını duydu. Silahını iki eliyle tutarak onların peşinden çatıya ilerledi. Evin ve çıktıkları odanın eğimli duvarları sokağın görünmesini engellediği için, Jack'in aşağıdaki polis memurlarının ne yaptıklarını görmesi imkânsızdı.

Adam hiç durmadan, çatının diğer tarafındaki duvara hızla ilerledi. Cameron'ı sürekli önünde tutuyor, Jack'e ateş etme fırsatı vermiyordu. Tek kelime etmeden arka bahçeye bakan duvara doğru geri geri gitti. İki yana baktı; Jack onun bir kat aşağıdaki yangın merdivenini aradığını tahmin ediyordu.

Sonra dönüp Jack'e baktı.

Her şey bir anda oldu. Adam silahını Cameron'dan uzaklaştırıp Jack'e doğrulttu ve tetiği çekti.

"Hayır!" diye bağırdı Cameron. Tam ateş ederken adamın elindeki silahı yakaladı ve kurşun Jack'in ayağının birkaç santim ötesindeki tahtaları parçaladı. Cameron adamla boğuşurken onunla yüz yüze gelmişti. Jack'in ateş etme şansı yoktu, bu yüzden onlara doğru hamle yaptı.

Silah tekrar ateşlendi ve Cameron geriye doğru sendeledi.

"Cameron!" diye haykırdı Jack.

Onu yere düşmek üzereyken yakaladı. Cameron'ın ceketine yayılan kanı gördü. Onu tutarken adam fırlayıp çatının yan tarafından yangın merdivenine doğru atladı.

"Kaçıyor," diye fısıldadı Cameron, sersemlemiş gibiydi. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Bırak beni."

Hayatta bırakmazdı.

Harper ve Regan ellerinde silahlarıyla geldiler.

"Yangın merdiveninden kaçtı," diye seslendi Jack, bir yandan da Cameron'ın pozisyonunu değiştirip yarasına bakmaya çalışıyordu.

Polisler hemen yangın merdivenine koşup aşağıdan açılan ateşten korunmak için eğildiler. Sonra, muhtemel katil koşarken bir duraklama oldu ve polisler adamı kovalamaya başladılar.

Jack dikkatini Cameron'a vermişti. Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp ambulans ve destek çağırdı.

Jack telefonu kapattığında Cameron, "Collin iyi mi?" diye sordu.

"Ambulans geliyor. Her şey yolunda artık." Jack onun ceketinin önünü açtı. "Ah Cameron, aklın neredeydi senin?"

"Seni vurmasına izin veremezdim."

"İlk vuruluşum olmazdı." Jack kanın Cameron'ın omzundan geldiğini gördü. Hiç zaman kaybetmeden bluzunun iki düğmesini açıp baktı.

Cameron gözlerini kapadı. "Doğruyu söyle, çok mu kötü?"

Jack bir an tereddüt etti.

Cameron paniğe kapıldı. "Eyvah, o kadar mı kötü?"

Jack açık konuşmanın en iyisi olduğuna karar verdi. "Şimdiye kadar gördüğüm kurşun yaralarına birden ona kadar puan verirsem, bu yara..."

Cameron gözlerini iyice açmıştı.

"... ancak iki puan alır."

Cameron doğruldu. "İki puan mı? Ceketim kan içinde kaldı. Bunun sıradan, iki puanlık bir vurulma olduğunu söyleme bana."

"İtiraf etmem gerekirse çok kurşun yarası gördüm, o yüzden standartlarım çoğu kişininkinden yüksektir," dedi Jack ceketin önünü kapatırken. "Asıl önemlisi şu ki, iyileşeceksin." Boğazına bir yumru oturmuştu. FBI'da da, Özel Kuvvetler'de de çok şey görmüştü ama Cameron'ın silah patladıktan sonra geriye düşününün hayatı boyunca gözünün önünden gideceğini sanmıyordu.

ŞEYTAN TUYU

"İki puanlık mıdır nedir bilmem, ama acıyor. Çok acıyor hem de..."

"Güzel. Belki bir dahaki sefere silahlı bir adama saldırmadan önce iki kere düşünürsün."

"Teşekkürün böyle olacaksa bir daha senin için kendimi kurşunların önüne atmam, haberin olsun."

"Atma zaten," diye homurdandı Jack.

Cameron'ın yüzünde hafif, yaramaz bir gülümseme belirdi. "Benim için çok endişelendiniz, Ajan Pallas."

"Anlaşılan çok yakında endişelenmem gerekmeyecek."

Evin önüne gelen ambulansın sesini duydular.

"Şimdi gidip adamı yakalaman lazım herhâlde," Cameron.

Jack, kucığında yatan kadına baktı. "Evet, öyle yapmam lazım herhâlde," dedi boğuk bir sesle.

Ama yerinden kıpırdamadı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cameron'ın evinin önünde tam bir kargaşa hüküm sürüyordu. Resmi polis arabaları, sivil polisler, FBI arabaları, ambulans, polisler, ajanlar, hepsi oradaydı. Wilkins, ilkyardım görevlilerinin hemen ardından bir grup FBI ajanıyla beraber gelmişti. Hemen ardından Dedektif Slonsky ve adamları da eve varmışlardı.

Cameron'ın omzunu bandajlayan görevli, onu kaldırıma yanaşmış olan ambulansa götürdü. Aracın kapıları açıldı ve Collin yüzü sokağa dönük olarak, aracın içinde oturuyordu. Diğer bir ilkyardım görevlisi, Collin'in gözlerini kontrol ediyor, beyin sarsıntısı belirtileri gösterip göstermediğine bakıyordu.

Cameron'ı gördüğü anda Collin, görevliyi bir yana itip ambulandan dışarı fırladı.

"Çok şükür." Onu kollarına alıp sımsıkı tuttu. "Seni görmeme izin vermediler. O herifin ortalıkta görünmediğinden emin olana kadar beni kimseyle görüştürmeyeceklerini söylediler."

"Slonsky'nin dediğine göre, polisler ara sokakta adamın izini kaybetmişler."

Collin geri çekildi. Gözleri Cameron'ın kanlı bluzuna takılmıştı. "Vurulduğunu duyduğumda neredeyse delirecektim."

Cameron, "Ben iyiyim," diyerek arkadaşını teselli etti. "Birkaç dikiş atılması lazımmiş, ama şanslıymışım. Kurşun omzumun üzerini sıyrıp geçmiş." Elini uzatıp Collin'in saçlarını yana çekti, başındaki çirkin morluğa dokunmama çalışıyordu. "Sende durum ne? Başın nasıl?"

Collin şişliğe dokundu. "Berbat. Ama asıl yarayı gururum aldı. Özür dilerim, Cam. Olanları düşünüyorum da, seni daha iyi korumalıydım."

Cameron onun ellerini sıkıca tuttu. "Sonunda her şey yoluna girdi ama."

"Neyse ki süvariler yetişti," dedi Collin.

Jack'in onu kurtarmak için cam kapıdan içeri dalışı Cameron'ın gözünün önünden asla gitmeyecekti. Ambulans gelmeden hemen önce, terasta bekledikleri sırada Cameron onun elmacık kemiğinin üzerinde bir kesik olduğunu görmüştü. Görevliler geldiğinde ayağa kalkmış, o zaman da ellerinde pek çok yara olduğunu fark etmişti. Jack'in kendini attığı tehlikenin sadece gözle görünen kanıtlarıydı bunlar.

Dedektif Slonsky polis arabalarından birinin yanında durmuş, Harper ve Regan'la konuşuyordu. Cameron'ın ambulansın orada durduğu görünce onun yanına geldi.

"Evin kontrolünü bitiriyoruz," dedi. "Benim adamlar, hastaneye kadar sizi izleyip, orada ifadenizi alacak."

"Hayatta olmaz."

Cameron, Jack'in sesinin geldiği tarafa baktı ve peşinden gelen Wilkins'le birlikte bahçe kapısından çıktığını gördü. Ajan Pallas hızla Regan ve Harper'ın yanına gitti. "Yatak odasını hanginiz kontrol ettiniz?"

Harper sırtını dikleştirdi. Kendini sert bir darbeye hazırlıyor gibiydi. "Ben."

"Gömme dolabı kontrol ettin mi?"

"Evet, içine baktım."

Jack bekledi. Öfkesi yüzüne yansıyor.

"Yok, hayır... Dolabı açmadım," diye itiraf etti Harper.

Slonsky yanlarına gitti. Jack ve Wilkins'e, "Ne buldunuz?" diye sordu.

"Askıdaki elbiselerin bir kısmı yere düşmüştü," diye cevap verdi Wilkins.

"Halıda da iki ayak izi vardı. Sanırım kırk dört numara erkek ayakkabısına aitler," dedi Jack. "Adamların artık bu davada yoklar, Slonsky. Ve sakın yetki alanı falan diye kafa ütülemeye kalkışma."

Jack'in bakışları, bu konuda ona karşı çıkmaya kalkan herkese kafa tutacağını gösteriyordu.

Cameron ambulansa yaslandı, kendini toparlaması gerekiyordu.

Collin onun elini tuttu. "İyi misin?"

Cameron evet der gibi başını salladı. "Sadece düşünüyordum." Bir de kusmamaya çalışıyordu, tabii.

Katil, yatak odasındaki dolapta saklanmıştı.

Garipti, ama o gün yaşanan onca şeyin içinde Cameron'ı en çok rahatsız eden şey bu olmuştu. Durmadan aynı şeyi düşünüp duruyordu. O gün beklenmedik bir şekilde işten erken çıkmıştı. Normalde o saatte evde olmaması gerekiyordu.

Polisler ve FBI ajanları kapı ve pencereleri incelemişler, ama adamın içeri nasıl girdiğini gösteren bir kanıt bulamamışlardı. Bu da katilin, iz bırakmadan bir kapıyı nasıl açacağını bildiğini gösteriyordu. Saldırı boyunca ürkütücü bir şekilde sakin kalmış, kontrolünü kaybetmemiş, ve hiç konuşmamıştı. Demek ki bu adam amatör değildi. Ne yaptığını biliyordu.

Cameron bir profesyonelin, evine girmek için geceyi tercih edeceğini düşünürdü. Ona göre, öğleden sonra saat dört daha riskli bir zamandı. İnsanlar köpeklerini dolaştırıyor, çocuklarını okuldan alıyor, işten eve dönmeye başlıyorlardı.

Bu da katilin, Cameron'ın polis korumasında olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Eve ancak o isteyken girebileceğini biliyordu. Cameron eve döndüğü anda araklıksız polis gözetiminde olacaktı çünkü.

Cameron, adamın merdivenden indiğini ilk gördüğü anı düşündü. Ürkütücü maske ve eldivenler. Şakağına, çenesinin altına dayanan tabanca... Silahın patlama sesi. Haftalarca kâbus göreceğinden şüphesi yoktu. Şimdi katilin onu izlediğini, günlük programını bildiğini de düşününce... Kendini güçlü bir kadın olarak görürdü, ama bu kadarı da biraz fazlaydı.

Biraz, diye vurguladı kendi kendine. Evet, haftalarca kâbus görecekti belki, ama bu pislik herif her kimse, onu aciz bir harabeye çevirmeyi başaramayacaktı. Başarsa bile Cameron bunu kimseye belli etmemenin bir yolunu bulacaktı.

Jack, Slonsky'le yaptığı, epey sert görünen tartışmayı bitirmişti. Yanlarına geldi. "Sizinle beraber ambulansa bineceğim. Wilkins de kendi arabasıyla arkamızdan gelecek. İfadelerinizi hastanede alacağız."

"Olayın başından sonuna kadar yerde yatıp uyduğuma göre en azından benimki kısa olacak. Ne becerikli, ne cesur bir adamım," dedi Collin. Sesi nefretle doluydu. Ambulansa bindi.

Jack, "Davis'le konuştum," dedi Cameron'a. "Hastanede işimiz bitince sen, ben ve Wilkins'le ofisinde görüşmek istiyor." Omzuna baktı. "Duyduğuma göre dikiş atılması gerekecekmiş."

O an çok ciddi bir hali vardı.

"Hayır, olamaz," dedi Cameron. "Bana böyle iyi davranmaya devam edersen şuracıkta kendimi kaybedeceğim. Hâlbuki kafayı yemeyi, evimde yalnız kalabileceğim zamana kadar ertelemeyi umuyordum."

Jack bir an ona dikkatle baktı. "Sen inanılmaz bir kadınsın, Cameron Lynde."

Sonra elini uzatıp, kadının ambulansa binmesine yardım etti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cameron ve Wilkins, Davis'in ofisinin önündeki koltuklarda oturmuş bekliyorlardı. Saat neredeyse akşamın dokuzu olmuştu ve uzun mesailerini bitiren FBI ajanları işten çıkarken merakla onlara bakıyorlardı.

Davis önce Jack'le yalnız konuşmak istemişti. Wilkins ayağa kalkıp dolaşmaya başladı. Cameron, onun dışarıda bırakılmaktan hoşlanmadığının farkındaydı. O da hoşlanmamıştı. Sahte bir esnemeyle başını arkaya, Davis'in ofisinin cam duvarına yasladı. Perde kapalıydı, içeriği göremezdi, ama belki birkaç kelime duyabilirse...

"Ben çoktan denedim," dedi Wilkins. "Çok alçak sesle konuşuyorlar."

"Sence neyden bahsediyorlar?"

"Senden."

"Tamam, benden bahsettiklerini biliyorum, ama ne diyorlar?"

Wilkins kapıya baktı. "Bilmiyorum."

Cameron başını kaldırdı. "Sence Jack'in başı belada mıdır?"

Wilkins bir an duraksadı. "Ben de içeride olmalıydım."

Kapı aniden açıldı ve Davis dışarı çıktı. Wilkins'e bir baş işareti yaptı ve ardından Cameron'a döndü. "Bayan Lynde, siz de bize katılır mısınız lütfen?"

Cameron, Wilkins'in peşinden odaya girdi. Jack köşede duran bir masaya yaslanmıştı. Yüzü ifadesizdi.

Cameron, Davis'in masasının önündeki koltuklardan Jack'e yakın olanına oturdu. Wilkins ise diğer tarafa geçti. Davis yerine oturarak, ellerini kenetledi. Yüzünde tıpkı Cameron'ın üç yıl önceki gelişinde olduğu gibi ciddi bir ifade vardı.

"Bayan Lynde, bu büronun başındaki özel ajan olarak, size en içten özürlerimi sunarım. Sizin için bir önemi var mı bilmiyorum, ama Chicago Emniyeti'ndeki başkomiserle görüştüm. Bugün öğleden sonra sizi koruma görevini yapan memurların uygun şekilde cezalandırılmalarını biz-zat takip edeceğim. Bu olay nedeniyle çok öfkeliyim. Böyle bir şeyin tekrarlanmayacağına söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Neyse ki Ajan Pallas oradaydı. Bugün yaptıkları için övgüyü hak ediyor. Tam zamanında ortaya çıktı, yoksa neler olurdu hayal bile edemiyorum."

"Jack'le konuştuk. Sizi koruma görevini FBI'ın üstlenmesi gerektiği konusunda onunla aynı fikirdeyim. Bugünkü saldırıyı hesaba katınca her an yanınızda olacak bir ajan görevlendirmeye karar verdik. Evinizde kalacak, işe giderken sizi takip edecek, her yere sizinle gidecek. Davadaki sorumlu ajan olarak Jack'ten bu görevi üstlenmesini istedim, o da kabul etti."

Cameron tepki göstermemeye dikkat etti. Gözünün ucuyla Jack'i görebiliyordu. Onun yüzü de ifadesizliğini koruyordu. Cumartesi gecesi yaşadıklarından sonra Davis'in ofisinde, Jack'in yanında oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmak çok tuhaftı.

"Böyle bir koruma, hayatınıza daha fazla müdahale edilmesi anlamına gelecek, ama maalesef bu meselede pek de seçme şansımız yok."

"İnanın bana, bugünkü olayların tekrarlanmamasını kimse benim kadar isteyemez," dedi Cameron. "Bu durumda rahatsız edilmeye seve seve katlanırım."

"Jack, koruma görevini üstleneceğine göre soruşturmanın akışına dair sorumlulukları üstlenecek birisine daha ihtiyacımız olacak." Davis, Wilkins'e döndü. "Sam, Jack yerini senin almanı önerdi. Böyle bir sorumluluğu almaya hazır olduğuna da beni ikna etti."

Alışılmadık bir sessizlik içindeki Wilkins, amiriyle konuşmadan önce bir an duraksadı. "Bana duyduğunuz güven için ikinize de teşekkür ederim. Ama Jack ve ben ortağız, bu görevde de onunla beraber çalışmayı tercih ederim."

Davis güldü. "Merak etme, ondan bu kadar kolay kurtulamazsın. Ortaklığınız sürecektir, ama sorumluluklarınız farklı olacak. Jack; Bayan Lynde ile kalacak, sen de buradaki ekibin başına geçeceksin."

Wilkins sırtıttı. "O zaman seve seve kabul ediyorum."

"Tahmin etmiştim," dedi Davis. "Artık bugün olanları düşünmeye başlamamız gerek. Mandy Robards'ın katili Cameron'ı nasıl öğrendi? FBI tarafında bu işe karıştığını"

bilen üçümüz varız, bir de müdür. Wilkins, bana kalırsa öncelikle Chicago Emniyeti'nde durumu bilen herkesin bir listesini yapman gerek. Bugünkü saldırı bir şeyi açığa çıkardı; bir sızıntı var. Bilgiyi sızdıranı bulursak onu kullanıp katili de bulabiliriz."

"Emniyet'le görüşürken dikkatli ol," diye uyardı Jack. "Polisler, içlerinden birinin kasten veya kazara gizli bir bilgiyi sızdırdığı imasından hoşlanmayacaklar. O yüzden dikkatli davran."

"Merak etme, böyle ince meseleleri idare etmek benim uzmanlık alanım," dedi Wilkins. "Bence Chicago Emniyeti dışındaki ihtimalleri de düşünmeliyiz. Cumartesi akşamki bekârlığa veda partisinde yirmi kadın Jack'le benim Cameron'ı koruduğumuzu gördü. İçlerinden biri bu bilgiyi yanlış kişiyle paylaşmış olabilir."

"İsimlerini verebilirim, ama sızıntının onlardan kaynaklandığını sanmam," dedi Cameron. "Beni neden takip ettiğinizi hiçbiri bilmiyordu."

Jack, Cameron'a döndü. "Peki ya arkadaşların, akrabaların? Onlara bir şey söyledin mi?"

"Collin ve Amy'ye biraz bahsettim, ama detaylardan haberleri yok. Kimseye bir şey söylememeleri gerektiğini zaten bilirler."

Davis koltuğunda ileri geri sallandı. "O zaman Chicago Emniyeti'ne ve küçük bir ihtimal de olsa Cameron'ın cumartesi gecesi beraber olduğu kadınlara odaklanacağız. Bu arada Jack, son raporunda senin ve Ajan Wilkins'in cumartesi gecesi bir bekârlığa veda partisine katıldığınıza

dair bir bilgiye rastladığımı hatırlamıyorum. Bunu yazmamış olman tuhaf.”

“Bayan Lynde’in gitmeye karar verdiği gece kulübünün güvenlik parametrelerine istinaden alınan bir son dakika kararıydı.”

“Güzel cevap,” dedi Davis.

“Hakikaten iyiydi,” dedi Wilkins, bu yanıtta etkilenecek gibiydi.

“Madem Robards davasına dâhil olduğumu bilen herkesin listesini yapıyoruz, Silas da biliyor, haberiniz olsun. Godfrey’den öğrenmiş,” dedi Cameron. Bahsettiği kişi FBI’nın müdürüydü. “Geçen hafta soruşturmadaki iş birliğim için teşekkür etmek üzere Silas’ı aramış.”

Silas’ın adı geçince Davis bir an duraksadı. “Sence Silas kimseye bir şey söylemiş olabilir mi?”

“Federal savcı olarak bunu yapmaması gerektiğini bilir herhâlde,” dedi Cameron.

“Umarım,” diyerek karşılık verdi Davis.

Jack ve Wilkins’in New York seyahatinden konuşmaya başladılar. Cameron Jack’in Davis’e bilgi vermesini izlerken gözü adamın yanağındaki kesiğe takıldı. Acil serviste, omzundaki güya iki puanlık kurşun yarasına beş dikiş atıldıktan sonra doktor, Jack’in elleri ve yüzündeki çiziklere bir hemşirenin bakmasını önermişti. O ise bunu kabul etmemiş, Cameron’ın yanından ayrılmamıştı.

Son birkaç günde aralarında çok şey yaşanmıştı. Önce kapının önündeki Asla Olmamış Şey, sonra cumartesi gecesi Asla İtiraf Etmeyeceği Şeyler olmuştu. Jack’le

aralarında son zamanlarda neler olup bittiği konusunda Cameron'ın hiçbir fikri yoktu, ama yüzündeki kesiğe bakarken bir şeyi fark etti.

Jack'e güveniyordu.

Kendisini yedi gün, yirmi dört saat koruyacağını öğrendiğine göre bu güvenin karşılıklı olması gerektiğini biliyordu. Demek ki üç yıl önce olan biten her şeyi Jack'e anlatması gerekiyordu.

O gece bunu yapacaktı.

Grant, o gece evine girerken kapıda bir an durdu ve kendini duvara itilip kelepçelenmeye hazırladı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir oh çekip en azından Jack Pallas'ın, maskeli adamın kimliğini henüz bulamadığı gerçeğiyle kendini teselli etti. Bu kimliğin ne zaman ortaya çıkacağı ise belirsizdi.

O öğleden sonranın planladığı gibi geçmediğini söylemek epey hafif bir ifade olurdu.

Grant ışıkları yakmadan evi dolaşp her bir pencereden dışarı baktı. Üçüncü kattaki dairesinden sokağa bakarken az da olsa şüpheli herhangi bir şey arıyordu; belki binanın önünde park etmiş tuhaf arabalar, belki tesadüfen gecenin o saatinde köpek gezdiren bir adam, hatta apartmanın arkasındaki dar sokakta sızmış bir evsiz bile görebilirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Son iki haftada, Mandy Robards'ın ona şantaj yapmasından beri ikinci kez öfkeden deliye dönmüştü. Üstelik

paranoyaklaşmaya da başlamıştı. Hiç iyi bir karışım değildi bu.

Cameron Lynde'in işten o kadar erken dönmemesi gerekiyordu. Grant onun, yanında bir arkadaş getirmesini de beklemiyordu. Gerçi adamı saf dışı bırakmak hiç zor olmamıştı.

Arabada bekleyen polisleri halledebilirdi, ama Jack Pallas'la karşılaşmaya hiç hazır değildi. Camdan içeri daldığı anda federal ajanın gözlerinde gördüğü öfke hiç beklemediği bir şeydi. Başta nispeten uslu duran kadının elindeki tabancayı kapmaya çalışması da öyle.

Her şey planladığından bu kadar farklı gelişmişken kaçabildiği için şanslı olduğunun farkındaydı. Neyse ki gelecekte şansına bel bağlaması gerekmeyecekti.

Evinin gözetlenmediğinden emin olunca yatak odasına gidip soyundu. O akşam yüzlerce kez yaptığı gibi saldırı sırasında ve sonrasında yaşananların üzerinden geçip en savunmasız olduğu noktaları bulmaya çalıştı.

Kimse yüzünü görmemişti. Sesini duyan da olmamıştı. Saldırı sırasında öksürmemişti bile. Eldivenler sayesinde parmak izi bırakmamıştı. Kaçışı sorunsuz olmuş, o beş para etmez polislerden daha hızlı koşmuştu. Polislerden biri zayıf ve formda olduğu günleri epey geride bırakmıştı, diğeri ise araba kullanacak yaşa bile gelmemiş gibiydi. Chicago'nun gururu olacaktı bir de bunlar... Evin üç sokak ilerisindeki dar bir yolda onları atlatmış, sonra ters yönde sekiz yüz metre gidip arabasını bıraktığı otoparka ulaşmıştı. Yolda, bir çöp kutusuna sakladığı sırt çantasını almıştı. Otoparka vardığında maskeden,

eldivenlerden, ceketten kurtulmuş, akşamüzerini spor salonunda geçirdikten sonra üzerinde siyah naylon pantolonu ve uzun kollu tişörtüyle dolaşan sıradan bir adam olmuştu. Arabasını alıp birkaç kilometre gittikten sonra bir ara sokağa girmiş, üzerine takım elbisesini giymişti. Sırt çantası, içinde siyah kıyafetler ve yanlarına koyduğu birkaç tuğla ile Chicago Nehri'nin dibinde yatıyordu.

Grant çıplak halde banyoya gidip duşu açtı. Banyo buharla dolarken aynada kendini inceledi.

Tek bir zayıf noktası vardı.

Olay sırasında başka yerde olduğunu kanıtlayacak tanığı yoktu. Normalde böyle bir şeye ihtiyacı da olmaması gerekiyordu.

Evet, sırt çantasını nehre atar atmaz o akşamki randevusuna gitmiş, *Tribune*'de çalışan eski bir arkadaşıyla River West'teki bir barda buluşmuştu. Pahalı bir telekızın şehrin en lüks otellerinden birinde öldürüldüğü duyulmuş, Senatör Hodges'ın adının kızın müşteri listesinde olduğuna dair doğrulanmamış dedikodular dolaşmaya başlamıştı. Senatörün pek çok siyasi faaliyetinde erken bilgi sağladığı, bu nedenle Grant'e çok borçlu olan arkadaşı onu uyarmak için aramış, buluşup bir şeyler içmek istemişti. Grant, senatörün adının şüpheliler arasında olup olmadığını, arkadaşının FBI soruşturmasına dair neler bildiğini merak ediyordu. Ancak arkadaşının pek bir şey bilmediği ortaya çıkmış, Grant onun kendisinden bilgi almaya çalıştığını hissetmişti.

İçkilerini içtikten sonra Grant senatörün ofisine dönmüş, üst düzey personel ve Hodges'ın avukatlarından

ikisiyle bir dizi toplantıya katılmıştı. Daha önce yaptığı planlara göre Senatör sonraki hafta Washington'da olacaktı, ama FBI'nın eyaletten ayrılmaması yönündeki uyarısı nedeniyle alternatif planların yapılması gerekiyordu. Herkesin aklındaki en önemli soru basına Mandy Robards cinayetiyle ilgisini belli etmeden senatörün programındaki değişikliklerin nasıl açıklanacağıydı.

Kimseye belli etmese de Grant, bu konuşmalardan büyük zevk alıyordu. Alçak sesler, gerginlikler, basın ve hatta katilin, senatörün Mandy'yle ilişkisine dair ne bildiklerine dair endişeler...Bahsettikleri kişinin o masada oturduğu akıllarına bile gelmiyordu.

O her şeyi biliyordu.

Toplantılar nihayet sona ermiş, Grant takip edilmediğinden emin olmak için normal yolundan birkaç kez saparak evine gelmişti. Biri soracak olursa o günün, bir saatlik kayıp zamanı dışında, diğerlerinden pek bir farkı yokmuş gibi görünüyordu. Grant, her ihtimale karşı o boşluğu dolduracak bir şey bulmak zorundaydı.

Cameron Lynde'in evinde, kadını ilk gördüğü anı, onun bir adım geriye gidip *Ne istiyorsun?* diye fısıldamasını hatırladı.

Grant, tedirgin olmadan evine girebilmek istiyordu. Tek istediği buydu.

Kadın, onun kim olduğunu bilmediğini söylemişti. Grant, namlunun soğuk çeliğinin kafalarına bastırıldığını hisseden kişilerin doğruyu söylemeye yatkın olduklarını düşünmesine rağmen ona güvendiğinden emin olmıyordu. Neyse ki güvenmesi de gerekmiyordu.

ŞEYTAN TÜYÜ

Kadının iyiliği için söylediğinin doğru olduğunu umuyordu. Mandy'nin cinayeti neredeyse kusursuzdu. Soruşturmanın başına şehirdeki en iyi FBI ajanı verilmişti, ama yine de ellerinde Grant'i suçlayacak bir şey yoktu. Cameron Lynde beklenmedik bir şey yapmadığı sürece de olmayacaktı.

Elbette Grant böyle bir durum gerçekleşirse, bundan haberdar olmak için gereken tedbirleri almıştı.

Aptallardı! Pallas, polisler, hepsi aptaldı. Gözlerinin önünde duran şeyi göremiyorlardı.

Bir cinayetten paçayı kurtarmanın bu kadar eğlenceli olduğunu bilseydi, bunu yıllar önce yapardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jack'le beraber yaşayacaklardı. Jack'in South Loop bölgesindeki evine giderlerken durumun gerçekleri Cameron'ın kafasına dank etti. Jack, Wilkins'den onları eve bırakmasını istemişti, böylece arabasıyla birkaç eşyasını alabilecekti. FBI binasından uzaklaşırlarken Cameron'a dönüp koruma meselesiyle ilgili sormak istediği şeyler olup olmadığını sormuştu.

Cameron ilgisiz bir tavırla aklına bir şey gelmediğini söylemişti.

Bu doğru değildi.

Sormak istediği bir sürü şey vardı. İlk olarak, Jack nerede uyumayı planlıyordu? Cameron gündüzleri işe gidebilecek miydi? Jack onun evinde kalırken yemek yapması gerekecek miydi? (Bu ikisinin de ölmesine neden olurdu.) Geceleri televizyon seyretmek gibi normal, gündelik şeyleri beraber mi yapacaklardı? (Televizyonun kayıt listesinden evlilik yarışmasını silmesi gerekiyordu.) Peki, Jack nerede uyuyacaktı? (Tekrarlayıp durmaya gerek yoktu, ama en çok düşündüğü konu buydu.) Cameron'ı, örneğin duş alırken yalnız bırakabilecek miydi, yoksa olaya tamamen

güvenlik açısından bakılırsa bu tür durumlarda ona katılması daha mı iyi olurdu?

“Sadece birkaç dakika sürer,” dedi Jack. Asansörle dördüncü kattaki çatı dairesine çıkıyorlardı. Cameron’a baktı. “Sen iyi misin? Dalıp gittin sanki.”

“Bugün olanları hazmetmeye çalışıyorum hâlâ,” dedi Cameron. Jack’i duşta çıtırçıplak hayal ederken, kendiliğinden alev alıp yanmaya başlamayacağını umuyordu.

Dördüncü kata çıktıklarında Jack onu koridorun sonundaki daireye götürdü, kapıyı açtı ve Cameron’ı içeri buyur etti.

Cameron, Jack’in evinin nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu. Belki mümkün olduğunca az mobilyayla döşenmiş, grinin hâkim olduğu soğuk, basit bir yer beklemişti, ama kapıdan girdiğinde onu bekleyen manzaraya hiç hazırlıklı değildi. Evin çıplak tuğla desenli duvarları, tonozlu tavanları vardı. Çatı katı tarzı korunarak ilk kat açık bırakılmıştı. Salon modern bir mutfakla, tuvaletle ve sağdaki küçük çalışma odasıyla birleşiyordu. Bir döner merdiven ikinci kattaki küçük çıkmaya ulaşıyordu. Arkasındaki çift kanatlı buzlu camdan kapı ise yatak odasına açılıyordu.

Ev en hafif tabiriyle, beklediğinden daha sıcak ve samimiydi, ama Cameron’ı en çok şaşırtan şey bu değildi. Asıl dikkatini çeken, kitaplar olmuştu.

Jack’in salonunun bir duvarı tamamen kitaplarla, daha doğrusu koyu renk maun raflara düzgün bir şekilde dizilmiş yüzlerce kitapla doluydu. Sehpanın altındaki rafta da kitaplar vardı.

"Vay canına," dedi Cameron raflara doğru ilerlerken. "Bayağı sağlam bir koleksiyon var burada." Gördüğü kadarıyla edebiyat eserleriyle edebiyat dışı kitapların, ciltli-lerle karton kapaklıların bir karışımı vardı burada. "Okumayı seviyorsun herhâlde."

Jack omzunu silkti. "Boş zamanlarımı dolduruyor işte."

Cameron, böyle bir kitap koleksiyonu olmasını çok isterdi. Evinin üçüncü katını kütüphaneye çevirmek gibi bir planı vardı. Ama okumaya istediği kadar vakit ayıramıyordu. Boş zamanının çoğunu Amy ile Collin'e ayırması gerekiyordu. Bunu düşününce Jack'in hayatında da Amy veya Collin gibi birilerinin ya da herhangi bir kişinin olup olmadığını merak etti. Çok yalnız bir hali vardı.

Jack yukarıyı işaret etti. "Ben eşyalarımı hazırlayacağım. İçecek bir şey ister misin?"

"İstemem, sağ ol."

Jack, yukarı çıkar çıkmaz Cameron salonu dikkatle incelemeye başladı, Jack Pallas denen gizem hakkında bilgi verecek bir şeyler arıyordu. Siyah kanepenin karşısındaki duvarda etkileyici boyutlarda bir düz ekran televizyon vardı. Elbette büyük ekran televizyonu olacaktı, gizemli de olsa, karşısındaki kişi bir erkektive sehpanın altındaki kitaplardan anladığı kadarıyla siyah beyaz fotoğraf çekmekle ilgileniyordu.

Kanepenin ucundaki sehpa da duran birkaç çerçeve dikkatini çekti. Cameron, merakla sehpanın yanına gitti. Fotoğraflardan biri yıllar önce çekilmişti. Jack ve diğer üç erkek West Point Askeri Akademisi'nden mezun oluyorlardı.

Üzerlerinde gri ceket, eldiven, beyaz pantolon ve şapkalardan oluşan üniformaları vardı.

Cameron çerçeveyi eline aldı. Jack kendini beğenmiş bir gülümsemeye kollarını iki yanındaki arkadaşlarının omuzlarına atmıştı. Cameron'ı etkileyen şey ise o kaygısız, rahat gülümsemeydi. Şimdi tanıdığı adamdan çok farklı görünüyordu.

Diğer resme geçti. Siyah beyaz fotoğrafta yirmili yaşların sonundaki bir kadın küçük bir oğlanı salıncakta sallarken gülümsüyordu. Gözleri koyu renkti, çene hizasındaki düz saçları bir bantla geriye çekilmişti. Jack'e çok benziyordu.

"Kardeşimle yeğenim," dedi arkasından gelen ses.

Cameron yerinden sıçrayıp döndü. Jack, ayağının dibindeki spor çantasıyla karşısında duruyordu. Cameron adamın ne zamandır orada olduğunu bilmiyordu.

Cameron, ne kadar meraklı olduğunu belli etmemeye çalışarak çerçeveyi bıraktı. "Sık sık görüşebiliyor musunuz?"

"Nebraska'dayken istediğim kadar sık görüşemedim. Umarım artık görüşebiliriz." Çantasını tek eliyle omzuna atarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Gözleri onun üzerinde dolaşırken Cameron elinde olmadan Malikâne'deki geceyi hatırladı. Onu kapıya yaslayan güçlü kollarla omuzlar, kendininkilere bastıran kaslı bacaklar ve ince kalçalar, keşfetmeye henüz başladığı sert göğüs ve karın kasları aklına geldi. Tabii bir de gözlerindeki arzu dolu bakışlar.

Aynı adam bundan böyle yan odada uyuyacaktı.

Belki de kendini katilin ellerine teslim etse çok daha iyi olurdu.

* * *

Cameron'ın evine döndüklerinde Jack'in ilk işi kapıların talimatlarına uygun şekilde onarılıp onarılmadığına bakmak oldu. Önce ön kapının kilidini, sonra yatak odası balkonunun camlı kapılarını kontrol etti. Büro bir tamir ekibi göndermiş, Jack'in isteği üzerine kapı tahtayla kaplanıp camlar temizlenmişti.

Cameron çıkan sonuca şüpheyle bakıyordu. "Ben de tadilat yaparken eve biraz barbarca bir hava vereyim diyordum."

"Böylesi daha güvenli. Şıklığını sonra düşünerüz," dedi Jack.

Ardından yanına Cameron'ı da alarak, evin her tarafını iyice inceledi. Evin boyutları nedeniyle bu iş pek çabuk bitmeyecekti.

"Hiç evlendin mi?" diye sordu Jack, misafir odalarından birindeki dolabı açıyordu.

"Hayır." Cameron onun bu soruyu sormasına şaşırılmış gibiydi.

Zengin eski koca teorisi yalan oldu, diye düşündü Jack.

İncelemesi gereken bir muammaydı bu.

Yapılacak işlerin üçüncüsü, yerleşmekti. Jack, Cameron'ın odasına en yakın misafir odasını seçti—şansına bu odada diğerlerinin aksine mobilya vardı—ve çantasını boşalttı. Ceketini çıkarıp dolaba astı, yedek silahını komodine koydu ve köşedeki şifonyerin çekmecelerinden birini açtı.

İçinde bir erkeğe ait eşofman üstü duruyordu. Jack çekmeceyi hızla kapatıp diğerini açtı.

O akşamki programının dördüncü maddesine gelmişti sıra: Cameron'la ilgilenmesi gerekiyordu.

Cameron sert savcı rolünü başarıyla oynuyor, o gün olanları dert etmiyormuş gibi davranıyordu. Ama Jack, arabada gelirken onun gözlerindeki bitkinliği görmüş, tahta kaplanan kapılardan bahsederkenki alaycılığıyla çelişen endişeli sesini duymuş, ikinci kata çıkan Jack'i takip ederken, hiç kuşkusuz maskeli adamın saldırısını hatırlamasından kaynaklanan bir anlık tereddüdünü hissetmişti.

Cameron saatlerdir yemek yememişti herhâlde, bu da iyi bir başlangıç olabilirdi. Onun yatak odasının kapısında bir an durup anormal bir ses gelip gelmediğine baktı ve mutfığa indi. Ivır zıvır çekmecesinde birkaç sokak ötedeki Çin lokantasının yıpranmış menüsü vardı. Cameron'ın buradan söylenecek yemeğe itiraz etmeyeceğini düşündü. Neleri sevdiğini bilmediği için çeşit çeşit yemek söyledi; nasılsa masraflar Büro'ya yazacaktı. Hem, kalanları da sonra yiyebilirlerdi. Buzdolabının ve buzlugu haline bakılırsa Cameron yemek yapma konusunda tahmin ettiğinden de kötüydü. Eve servisi icat eden kişiye şükretti, çünkü bir seksen sekiz boyundaki bir adam o küçük donmuş yemeklerle bir saatten fazla dayanamazdı. Özel Kuvvetler'deyken yanında ekibin dört üyesiyle Kolombiya ormanlarında mahsur kalmış ve bu evdekinden daha çok yiyecek görmüştü.

Bu işi bitirince yemek odasındaki içki dolabına baktı. Anlaşılan Cameron şarabı seviyor ve kırmızısını tercih

ediyordu. Riske girmeyip bir cabarnet seçti. Cameron bunu itiraf etmezdi belki, ama o gece uyuyabilmek için biraz yardıma ihtiyacı olacaktı. Yukarıdan gelen su sesini dinlerken mutfığa dönüp ona bir kadeh şarap koydu. Birkaç dakika sonra kapı çaldı. Jack gelen çocuğun üzerini aradı, kimliğini görmek istedi, restoranı arayıp doğru kişi olduğunu teyit edip yiyecekleri aldı.

Yiyecek poşetini tezgâhın üzerine bıraktı ve şarap kadehini alıp yukarı çıktı. Cameron, Jack'in ona tembihlediği gibi, yatak odasının kapısını aralık bırakmıştı. Jack kapıyı tıklattı.

"İçeri gir," dedi Cameron alçak sesle.

Jack kapıyı itti. Cameron'ın gömme dolabın önünde olduğunu görüp yanına gitti. "Bir kadeh şarap sana iyi gelir diye..." Cameron döndüğünde Jack sustu, gördüğü manzara karşısında afallamıştı.

Cameron'ın gözlerinde yaşlar vardı.

Tabii, dedi kendi kendine. Katilin saklanıp onu beklediği dolaptı bu.

Kadehi yere bırakıp onun yanına gitti. "Cameron, artık her şey yolunda. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cameron gözlerini kırptırdı ve bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

Bunu görmek Jack'i mahvetti.

Cameron'a sıkıca sarıldı. Kulağına fısıldadı. "Sana bir daha yaklaşamayacak güzelim, söz veriyorum. Bundan sonra kimse senin kılına bile dokunamayacak."

Cameron yanağını onun göğsüne yaslayıp dolabın içine baktı. Jack kadının, burnunu çektiğini duydu.

Cameron sonunda, "Bu çok güzel bir elbise," dedi.

Jack dolaba baktı. Askıda uzun, ipekli, koyu pembe bir elbise asılıydı. Cameron'ın neden ağladığını anlamamıştı, ama bu durumda başını sallayıp ona destek vermenin en iyisi olduğunu düşündü. Katil elbiseyi kırıştırmış falan olabilirdi.

"Çok güzel bir elbise," dedi Jack.

Cameron, dolabın zemininde duran yüksek topuklu lame ayakkabıları işaret etti. Elbisenin hemen altına koymuştu onları. Sanki görünmez bir kadın tarafından giyilmişlerdi. "Bu ayakkabılar da..." Başını kaldırıp ağlamaklı gözleriyle ona baktı. "Elbiseyle ne kadar güzel olmuş, değil mi?"

Evet, belki yemeği falan boş verip Cameron'ı doğruca yatağa yatırmalıydı. Birisinin morali çok bozuktu.

Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Wilkins bu işlerde çok daha iyiydi. "Ve sen şimdi... Bu ayakkabıları bir daha giymek istemiyorsun... Çünkü katil onlara dokunmuş olabilir diye mi düşünüyorsun?" Kahretsin, o bir erkekti, ne anlardı ki bu işlerden? Belki ayakkabılar da çantalar ve bekârlığa veda partileri gibi kutsal mabet sayılıyorlardı.

Cameron geri çekilip ona tuhaf tuhaf baktı. "Ne? Of, yapma Jack. Öyle saçma sapan bir şey düşünür müyüm? Nedime elbisesi bu. Amy'nin düğününde giyecektim, ondan moralim bozuldu. Düğün bu hafta sonu, Michigan'da.

Bugünkü kargaşanın içinde unutuvermişim." İçini çekti.
"Gidemeyeceğimi söyleyeceksin, değil mi?"

Jack düşündü. "Michigan'ın neresinde?"

"Traverse City'deki bir otelde. Amy çocukken tatillerini ailesiyle orada geçirirmiş. Yıllardır bu düğünün hayalini kuruyor, onun için anlamı çok büyük." Cameron kendini zorlayarak gülümsedi. "Baş nedimelik görevini Collin'in devralması gerekecek anlaşılan. Collin çok bozulacak bu işe."

Jack o gülümsemenin arkasındaki duyguları görebiliyordu. Arkadaşlarıyla ne kadar yakın olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

Traverse City, FBI'in Detroit bürosundan en az birkaç yüz kilometre uzaktaydı, ama Jack, Davis'in kendisine borçlu olan kişileri aramasını sağlayabilirdi. Herkesin Davis'e birkaç iyilik borcu olurdu.

"Seni düğüne götürebilirim."

"Gerçekten mi? Güvenli olur mu sence?"

"Destek için Detroit'ten birkaç ajan getirebilirsek, evet. Hatta bir açıdan iyi de olur. Burası büyük bir ev, sana göz kulak olunması gereken epey bir alan var. Bir güvenlik sistemi taktırmayı planlıyorum, sessiz alarmlar, hareket detektörleri, aklına ne gelirse. Bizim teknik ekip hafta sonu o işi halleder. Böylece düğünden döndüğümüzde her şey hazır olur."

Cameron derin bir oh çekti, hem şaşırmış hem rahatlamış gibi görünüyordu. "Harika. Tamam, şey... Bu düşündüğümünden daha kolay oldu."

Jack başını yana eğdi. Bir dakika... Sinirlenmekle etkilenmek arasında kararsız kalmıştı. Bir parmağının Cameron'ın eve gelince giydiği pantolonun beline takıp onu kendine çekti. "O gözyaşları beni kandırmak için miydi, Cameron?"

Cameron, Jack'e meydan okur gibi baktı. Güya bu ima yüzünden öfkelenmişti. "Dalga mı geçiyorsun? Böyle bir günden sonra azıcık gözyaşı dökmeye hakkım yok mu sence de?"

Jack bekledi.

"Bu düğün benim için çok önemli. Benden şüphe ettiğine inanamıyorum. Gerçekten Jack, gözyaşlarım gerçektir."

Jack sessizce beklemeyi sürdürdü. Cameron eninde sonunda konuşacaktı. Hepsi konuşurdu.

Cameron onun bakışlarının ağırlığı altında, itiraf etti. "İyi, tamam. Gözyaşlarının bir kısmı gerçektir." Jack'e baktı, sinir olmuştu. "Bu işte hakikaten iyisin."

Jack sırtıttı. "Biliyorum." Şarap kadehini yerden alıp ona uzattı. Cameron, onun peşinden aşağı indi ve tezgâhtaki yemek paketlerini gördü.

"Sen otur, ben de şunları hazırlayayım," dedi Jack. "Duygusal yönden bu kadar hassasken kendini yormanı istemem."

Cameron, onun beyaz karton kapları poşetlerden çıkarıp önüne dizmesini izledi. Durduğunda ise başını kaldırıp yüzüne baktı.

"Şey... Hazırlama işi bu kadar," dedi Jack.

Cameron güldü. "Vay canına, bir kız uğruna hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyorsun." Yemek çubuklarıyla en yakınındaki karton kabı alan Cameron, sofradaki sunum eksikliğinden pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Yemeklerini yerken önce Robards soruşturmasından bahsettiler. Sofrayı toplarken Cameron sözü, daha önce aralarında konuşulması yasak olan konuya, Jack'in Nebraska'da geçirdiği üç yıla getirdi. Bu sohbetin olası tehlikelerini gören Jack ona oradaki son görevlerinden birini anlatmaya karar vermişti. Basının "Hırsız Popo" adını verdiği banka soyguncusunu, soyduğu ATM'lerin yanındaki cama, vazelin sürdüğü poposunu yapıştırıp izini çıkardığı için yakalayabilmişlerdi.

Cameron boş kapları atarken gülmemeye çalışıyordu, ama başarılı olamadı. "Kusura bakma. Çok önemli bir olay olduğundan eminim. Adamı nasıl yakaladınız?" Yine gülmeye başladı. "Şüphelileri sıraya dizip pantolonlarını indirmelerini mi istediniz?"

"Ha ha, çok komik," dedi Jack, geri kalan çöpleri atmak için onun yanına gelmişti. "Hayır, soygunlardan birinde poposuna sürdüğü vazelin eline de bulaştığı için yakaladık. Parmak izlerini bırakmıştı ve sistemde kaydı çıktı. Meğer daha önce de bir market soygunu yüzünden yakalanıp hapse girmiş."

"Seni o adamı tutuklarken görmek isterdim," dedi Cameron. Tezgâha yaslanıp şarabından bir yudum aldı.

"Kariyerimin doruk noktasıydı," dedi Jack duygusuz bir sesle. Cameron'ın saklama kaplarına koyduğu yemekleri buzdolabına yerleştiriyordu. Dolabın kapısını

ŞEYTAN TÜYÜ

kapatınca kadının, aniden ciddileşen yüz ifadesiyle onu izlediğini gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi Cameron. "Üç yıl önce olanlarla ilgili. Nebraska'ya tayin edilmene neden olan kişi ben değildim."

Jack duyduklarını sindirmeye çalışırken elini ağzına götürdü.

"Anlat."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

O konuşurken, Jack odada dolanıp duruyordu. Cameron, olan biteni en başından anlatmaya karar verip Martino davasıyla başlamıştı. Silas'ın dava açmama kararından, bu kararlar ilgili FBI ya da bir başkasıyla konuşmaması talimatından bahsetmişti.

"O zamanlar işe yeni başlamıştım, ortalığı karıştırmak istemedim," dedi. "Silas'la o konuşmayı şimdi yapsak her şey farklı olurdu."

Sonra diğer noktaları anlatmaya başladı. Silas'ın Jack'i kovdurmaya çalıştığını, Adalet Bakanlığı'nda tanıdığı olduğunu, kendisinin Davis'e durumu bildirmeye gittiğini, hatta Davis Jack'e neden yardım ettiğini sorunca verdiği cevabı bile anlattı.

"Nebraska'ya tayin olman çok iyi bir sonuç değildi, ben de bunun farkındayım, ama kovulmandan iyiydi. O koşullarda elimden de ancak bu kadarı geldi."

Cameron sözlerini bitirdiğinde, Jack hiçbir şey söylemedi. Bir an geçti ve...

Hâlâ bir şey söylememişti.

Sonra gözlerini Cameron'a dikti ve odanın diğer yanından ağır adımlarla ilerleyerek onun yanına geldi.

Cameron kendini hazırladı. Gözlerindeki bu bakışlarla Jack onu ya öldürecek ya da...

Onu öpecekti. Dilinin ateşli, ısrarcı darbeleri onun dilindeydi. Sonunda Jack geri çekildiğinde ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

"Neden bunları üç yıl önce, ben gitmeden önce anlatmadın?"

"Bana otuz milyonun önünde 'kafasını kışına sıkıştırmış' dedin. Bunu duyunca insanın canı pek derin sohbetlere girişmek istemiyor."

Jack gülümsedi. "Haklısın. Peki, bizim durumumuz ne şimdi?"

Sanki Cameron biliyordu da. "Sanırım buradaki durumun kurallarını konuşmamız gerek. Bu evde yaşıyorsun. Benimle."

Jack geri çekildi. "Doğru. Sınırlar falan. İyi fikir." Elini saçlarının arasından geçirip Cameron'ın hemen yanında tezgâha yaslandı. Derin derin içini çekip ona baktı. "Sanırım önce bu dar tişörtler ve taytlarla dolaşmamandan bahsedebiliriz."

"Tamam. Sen tıraş olursan ben de bunları giymem."

Jack eliyle çenesini ovuşturup sırttı. "Kirli sakal seviyorsun, değil mi?"

Hem de nasıl!

Jack çenesini sıkı. "Bana böyle bakmaman konusunda seni uyarmıştım."

Cameron onun gözlerinde hem arzusunu, hem de kendi içinde yaşadığı mücadeleyi görüyordu.

Boş versene.

Cameron aralarındaki mesafeyi aşp onu öptü. Jack hazırlık safhasını atlamak ister gibi—ki bunun Cameron için hiçbir sakıncası yoktu—onu kalçasından yakalayıp kaldırdı. Cameron öpüşmeye ara vermeden bacaklarını adamın beline doladı. Jack, onu mutfaktan çıkarıp merdivenlerden yukarı taşıdı.

"Bu muhtemelen çok kötü bir fikir," dedi Cameron, bir yandan da ellerini onun kaslı kollarında, omuzlarında gezdiriyor, onu böyle kolayca taşımaya hayret ediyordu.

Jack meydan okur gibi onun alt dudağını ısır. "Durdur beni o zaman. Tanıgım olduğun sürece seninle ilişkiye girmemem gerektiğini söyle."

Cameron, onun gür saçlarıyla oynuyordu. "Çok karmaşık bir meseleye benziyor."

Merdivenin tepesine geldiklerinde Cameron'ın sırtını duvara yaslayıp boynunu öptü. "Ağırdan almam gerektiğini söyle," diye fısıldayan Jack'in dudakları, kadının boyununun aşağısında geziniyordu.

Cameron, gözlerini kapadı ve inler gibi bir ses çıkardı. "Öyle gerekiyordur herhâlde." Bacaklarını ona dolayıp kot pantolonunun içindeki sert kabarıklığı bacaklarının arasına yerleştirdi.

Jack bir nefes alıp Cameron'ı yatak odasına taşıdı. "Bugün hayatını kurtardığım için, bir çeşit süper kahraman kompleksi yaşadığın için böyle şeyler yaptığını söyle."

"Bence bu da mümkün."

Cameron'ı yatağa yatırıp yavaş yavaş üzerine yerleşti. Sesi boğuktu. "Sadece istemediğini söyle, Cameron."

Cameron parmağını onun yanağının üzerindeki kesikte dolaştırdı. "Kusura bakma, bunu söylemek istemiyorum."

Jack onu tekrar öperken ikisine de bir şeyler oldu ve kontrollerini kaybettiler. Cameron, onun koltuk altındaki kılıfa uzandı, ama o lanet şeyi nasıl çıkaracağını bilmiyordu. Jack'in elleri Cameron'ın bedeninin her yerinde dolaşıyordu. Tişörtünü tutup başının üzerinden çıkarmaya hazırlandı.

"Dikişlere dikkat et," diye mırıldandı Cameron. "Lanet olsun."

Jack, onun üzerinden yana doğru yuvarlandı.

"Hayır. Nereye gidiyorsun?" Kalkmasının prezervatif getirmekten başka bir sebebi varsa Cameron'ın ona edecek iki çift lafı vardı. Hatta söyleyeceği cümlelerin çoğu küfür içerikli olacaktı.

"Sen bugün vuruldun," dedi Jack, bir yandan da güçlkle nefes alıyordu.

"Sorun değil," dedi Cameron ona uzanırken. "İki puanlık bir şeydi, unuttun mu?"

Jack, ellerini yakalayıp onu yatağa bastırdı. Cameron ona, yaptığını onaylar gibi baktı. "Şimdi oldu işte."

"Cameron. Aman Tanrım. Üç yıldır nasıl aşağılık bir herif gibi davrandığımı şimdi anlıyorum. Bu gece de öyle davranmama sebep olma. En azından bu kısmı doğru şekilde yapalım. Yaralandın, duygusal bir haldesin, bundan yararlanmak istemiyorum."

Cameron ona kötü kötü baktı. "Bana yine iyi davranmaya başlamak için çok kötü bir zaman. Bunu konuşup halletmiştik sanırım."

"İnan bana, benim için de hiç kolay değil." Jack yataktan kalktı. "Bu gece dinlenmen lazım zaten. Şimdi gitmezsem dinlenemeyeceksin." Elini uzatıp onun kalkmasına yardım etti.

Cameron, kalkıp kapıya kadar onun peşinden gitti. Jack bir an kapıda durup ona baktı. Saçları dağılmıştı, gözleri ise sıcak çikolata rengindeydi. Kadınların yatak odasında görülen, baştan çıkarıcı bakışlarıydı bunlar, ama yatak odası faslı yaşanmamıştı.

Cameron kapının pervazına yaslandı, Jack'e çok yakındı. "Sabah uyandığımda muhtemelen, bu gece tam bir centilmen gibi davrandığın için minnettar olacağım."

"Ya şimdi?"

"Şu an sana karşı hiç iyi şeyler hissetmiyorum."

Jack gülümsedi. "Olsun, ben alışkınım." Dönüp misafir odasına doğru yürüdü, ama içeri girmeden durdu. "Bu arada, çekmecedeki bir erkek eşofmanı var."

"White Sox mı?"

"Evet."

"Collin'in. Burada kaldığı bir akşam bırakmış herhâlde."

"İkinizin sadece arkadaş olduğunuzdan emin misin?" diye sordu Jack şüpheyle.

Cameron güldü. "Evet."

"Peki, eşcinsel olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Jack başını salladı, tatmin olmuş gibiydi. "İyi geceler, Cameron."

Cameron o gece Jack'i bir daha görmedi.

Jack, eşofman altıyla tişörtünü giydi, ancak baldırındaki kılıfta duran silahı çıkarmadı. Odasının kapısında durup gelen sesleri dinledi. Cameron yatmaya hazırlanıyordu. Hiç acele etmeden kendi işlerini halletti, cep telefonu ile bürodan e-posta gelip gelmediğini kontrol etti. İş bitince birkaç yastığı yatak başına yasladı, uzandı ve ellerini başının altına yerleştirdi. Yanında getirdiği kitabı okumayı düşündü, ama hiç rahatlayabilecek halde değildi.

Ortalığın sessizleşmesinden sonra her ihtimale karşı otuz dakika daha bekledi.

Kalkıp koridorda ilerledi. Sessizce Cameron'ın yatak odasına girdi. İçeri girer girmez bir an durup kadının hafif, düzenli soluğunu dinledi. Uyuduğundan emin olunca odanın köşesine gitti, balkonun ve yangın merdivenine açılan, tahtayla örtülmüş kapının yanına, yere oturdu. Başını duvara yasladı.

Karanlıkta oturup onu izledi.

JULIE JAMES

Uykunun eninde sonunda galip geleceğini biliyordu. Daha önce çok daha rahatsız yerlerde uyumuştı. Hafif, rüyasız bir uyku olacaktı bu. Gerekirse bir anda yerinden fırlayabilecekti.

Onu aşmaya çalışacak kişinin kesinlikle şansa ihtiyacı olacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cameron, ertesı sabah sersem gibi uyandı. Gördüğü kötü rüyaların etkisinden ancak birkaç saniye sonra kurtulup gerçekten sadece rüya olduklarına kendini inandırabildi.

Yatakta oturup sessiz evde herhangi bir şey duyulup duyulmadığını dinledi. Hiç ses yoktu, ama zaten Jack sesini duyurmak istemedikçe Cameron'ın onu duyma şansı yoktu. Bir an onun için endişelenmesi gerekip gerekmediğini düşündü, ama sonra iki şeyi fark etti: Birincisi Söz konusu olan kişi Jack'ti, ikincisi ise ona bir şey olsaydı Cameron yatakta oturmuş endişeleniyor olmazdı, ölmüş olurdu.

Jack'in evin bir yerlerinde uyanık olduğunu bilirken hâlâ yatakta vakit geçirdiği için kendini garip hisseden Cameron kalkıp banyoya gitti. Dişini fırçaladı, suyu açtı ve ısınmasını beklerken soyundu. Tişörtünü çıkarmak için kollarını kaldırdığında yaralı omzundan küçük itiraz çığlıkları yükseldi. Bandajı kaldırıp yaranın normal görünüp görünmediğine baktı.

Duş alıp saçını yıkarken dikişleri mümkün olduğunca ıslatmamaya çalışmak pek eğlenceli bir iş değildi. Doktor ilk yirmi dört saat kuru kalmalarını istemişti. Duşa ona yardım eden biri olsa işi kolaylaşırdı tabii. Birisi centilmence davranmaya kalkışmasaydı böyle bir düzenleme mümkün olabilirdi.

Kendi kendine Jack'ten yakınmaya devam etti.

Duştan sonra aşağı inmeden çabucak makyajını yaptı. Saçını kendi kendine kurumaya bıraktı. Amy'nin prova yemeğinden önce tekrar yapması gerekecekti nasılsa, uğraşmaya değmezdi. Mutfığa indiğinde Jack'in tezgâhta oturmuş, çalışmakta olduğunu gördü.

Jack başını bir an bilgisayarından kaldırıp ona baktı. "Günaydın."

Sonra bir daha, bu kez uzun uzun baktı Cameron'a. O sabah sutyen giymeyi "unutmuştu". Tüh!

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Jack.

"O senin problemin. Saç kremi durulamaya çalışırken çok eğlendim zaten."

Jack bir an düşündü. "Bilmem. Hiç öyle bir durumla karşı karşıya kalmadım."

Normaldi.

Cameron, kendisini bekleyen bir demlik dolusu taze kahveyi gördü. İçini çekti. Çekilmez bir adamdı Jack. Cameron'ın ona ters davranmasını gittikçe zorlaştırıyordu. Hâlbuki Cameron bu konuda ne kadar da başarılıydı!

Dolaptan Michigan kupasını alıp kahve doldurdu. Lezzetli, sıcak kahveden bir yudum alınca kendine gelmeye başladı. "Çok meşgulsün galiba."

"Bugün çok işimiz var," dedi Jack.

Kısa kollu gri tişörtü, kot pantolonu, nemli saçlarıyla özen gösterilmemiş bir yakışıklılığı vardı, çok da uyanık görünüyordu. Cameron onun misafir yatağında iyi bir uyku çektiğini tahmin etti.

Jack, bilgisayara bakıp kaşlarını çattı. "İnternet bağlantısı çok zayıf."

Cameron tezgâhın diğer tarafından dolaşp geldi ve Jack'in yanına oturdu. "Daha önce hiç sorun çıkarmamıştı." Bilgisayara bakarken Jack'in kolundaki yara izine gözü takıldı. Kısa kollu kıyafetlerle görülmeyecek gibi değildi. Pürüzlü, çirkin, uzun bir yaraydı. Jack'in dosyalarını okuduğu için bıçağın diğer taraftan çıktığını, kolunun öbür yanında da benzer bir iz olduğunu biliyordu.

Jack'i rahatsız etmemek için yara izinden bahsetmedi.

"Çirkin, değil mi?"

Cameron hiçbir şeyi gizleyemediği için kendine küfretti. Gerçi Jack'in gözünden de bir şey kaçmıyordu. "Ne kadar acıdığını hayal bile edemiyorum." Başını kaldırdığında onun kendisini izlediğini gördü.

"İki puanlık bir yaradan daha fazla acıdı." Sonra konuyu değiştirdi. "Beş saatlik bir yolculuk bizi bekliyor. Yani provaya yetişebilmen için en geç on birde çıkmanız lazım."

"Collin'i aramam gerek," dedi Cameron. O anda aklına gelmişti. "Richard onu terk ettikten sonra beraber gitmeye karar vermiştik."

"Collin'le ben konuştum. Sabah aradı, nasıl olduğunu merak etmiş. Kendi arabasıyla gelecek."

"Telefonuma sen mi baktın?"

Jack, bu soruyu çok komik bulmuş gibiydi. "Sorun olur mu?"

"Bugün tam formundasın galiba, her şeyin kontrolünü eline geçirmişsin."

"Belki de yanlış anlamaları ortadan kaldırmamız gerek. Dün gece ne yaşanmış olursa olsun..."

"Ama dün gece bir şey yaşanmadı, unuttun mu?"

"... güvenliğin söz konusu olduğunda durumumuzun herhangi bir koruma görevinden farkı olmayacak. Yani bu hafta sonu da dâhil olmak üzere, katil yakalanana dek kontrol bende olacak." Bu konuyu hallettiklerini varsayarak tezgâhtaki pembe not kâğıtlarını aldı. "Arkadaşın Amy'yle düğün konusunu konuştum."

Cameron fırının saatine baktı. "Amy'yle de mi konuştun? Saat daha sekiz buçuk."

"Numarasını cep telefonundan aldım. Bana konuk listesini e-posta ile göndermesini söylememem gerekiyordu. Otelde buluşacağımız FBI ekibi düğünde güvenlik kontrol noktası oluşturacak. Sadece listedekilerin içeri girmesine izin verilecek."

"Amy buna bayılmıştır herhâlde."

"Aslında evet, bayıldı gerçekten de, düğünün ultra seçkin görüneceğini söyledi." Not kâğıtlarını karıştırdı. "Sana kelimesi kelimesine aktarmamı istediği birkaç mesajı var. Birincisi, sana verdiği özel baş nedime takılarını unutmuyacaktı, çünkü onları bulmak için ne kadar uğraştığını, diğer nedimelerin arasında göze çarpmanın ne kadar önemli olduğunu biliyormuşsun. İkincisi, geçen hafta gönderdiğin, düğünde yapacağın konuşmanın taslağından, üniversitedeki içki hikâyelerinize dair her şeyi çıkarmanı istiyor. Üçüncüsü, takılar ve konuşmayla ilgili ilk iki mesajdan dün başına gelenler yüzünden endişelenmediği sonucunu çıkarmayacaktı, olanlara rağmen düğüne gidiyor olman onu çok duygulandırmış. Son olarak, sakıncası yoksa bu hafta sonu bana sevgilinmişim gibi davranmanı istiyor, çünkü diğer konukların, bir mafya babasının ispiyoncu metresi olduğun için FBI tarafından korunduğunu sanmasını istemiyormuş."

Jack kâğıtları bıraktı. "Son maddenin bizim için sorun olmadığını söyledim."

Sevgili gibi davranmalarıyla ilgili olanı yani.

"Ne yani, şimdi 'biz' mi olduk?"

Jack sırttı. "En azından bu hafta sonu öyleyiz, hayatım. İnsanları buna inandırmak zor olmayacak, özellikle de aynı odada kalacağımız düşünülürse."

Eyvahlar olsun!

Beş saatlik araba yolculuğu çabucak geçti.

Üç yıl önce olanlara dair gerçekleri öğrendikten sonra Jack değişmişti. Bu yüzden bir sürü soru soruyor, Cameron'la

ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Bu kadar çok soru sormasının bir nedeni de dar kotunu dizine kadar gelen kah-verengi, süet binici çizmelerinin içine sokmuş, üzerine fildişi rengi V yaka kazak giymiş olan Cameron'ın ne kadar güzel görüldüğünü düşünmemeye çalışmasıydı. Kazalara sebep olabilecek kadar tehlikeli bir kıyafetti bu, konuşmaya ilk ara verdiğinde onu üzerinde sadece binici çizmeleriyle, kendi üzerine binmiş halde hayal etmeye başlamış, arabayı neredeyse orta refüje sürmüştü.

Yolculuğun ortalarında nihayet Jack'in çok merak ettiği bir konu açılmıştı. Jack bu konuyu çaktırmadan açmanın bir yolunu ararken Cameron ondan önce davranmıştı.

"Neden daha önce evlenip evlenmediğimi sordun?"

Jack, sözcüklerini dikkatle seçti. "Evin tek kişi için çok büyük. Belki önceden o evi başkasıyla paylaşmışsındır diye düşündüm."

Cameron bacaklarını uzatıp daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Jack'in bakışları onun seksi çizmelerinde değil, yoldaydı. En azından, çoğu zaman yoldaydı.

"Nasıl olup da paramın o eve yettiğini öğrenmek için ölüp bitiyorsun, değil mi?" Cameron çok eğleniyor gibiydi.

"En son para konusunu konuştuğumuzda seni rüşvet almakla suçladığımı düşünürsek bunun beni ilgilendirmediğini söyleme hakkına sahipsin. Ama bu bilgiyi benimle paylaşmak istiyorsan seve seve dinlerim."

Cameron güldü. "Böyle cevaplar verebildiğine göre avukat olmalıymışsın. Öyle skandal falan yok işin içinde. Ev bana miras kaldı. Babaannem yıllarca o evde oturdu,

babam da o evde büyümüş. Babam tek çocuktı, o yüzden babaannem ölünce ev ona kalacaktı. Fakat babam, babaannemden önce öldü. Annemle babam yıllar evvel boşanmış oldukları için de, tek çocuğu olarak ev benim oldu. Başta satmayı düşündüm, ama sonra düşününce bu gözüme yanlış göründü. Babaannemin ölümü... Beklenmedik bir şeydi. Babamdan sonra kendini bırakmıştı. Hem onu, hem babaannemi arka arkaya kaybedince evi satmaya yüreğim elvermedi. Benim oturmam ikisini de mutlu eder diye düşündüm."

Jack bir an ona baktı. İlişkilerinde bu açıklamayı izleyecek soruyu sorabilecek noktaya gelip gelmediklerine karar vermeye çalışıyordu. Son yirmi dört saatte olanları düşününce sorabileceğine karar verdi. "Baban nasıl öldü?"

Cameron, bir an duraksayınca Jack onun cevap vermeyeceğini sandı. "Chicago'da polisti. Dört yıl önce görev başında öldürüldü. Ortağıyla beraber aile içi huzursuzluk ihbarı nedeniyle bir apartmana gitmişler. Bir komşu arayıp şikâyetle bulunmuş. Kapıyı açan olmamış, ama içeriden bir kadının bağırıldığını duyunca babamla ortağı ev sahibine kapıyı açmasını söylemişler. İçeri girdiklerinde her yerde uyuşturucu olduğunu, sorunun aile içi bir olay olmadığını anlamışlar. Uyuşturucunun etkisi altındaki bir kadın kazıklandığı için torbacılara bağıırıyormuş. Torbacılardan ikisi mutfak masasında oturuyorlarmış, babamla ortağını görür görmez ateş etmeye başlamışlar. Ortağı bacağından, ev sahibi omzundan vurulmuş. Babam adamlardan birinin peşinden yatak odasına girmiş, üçüncü adam pencereden kaçmaya çalışıyormuş. Paniğe kapılıp babamı göğsünden ve karnından vurmuş."

Jack Cameron'ın çektiği acıyı ancak tahmin edebiliyordu. "Lanet olsun... Cameron... Çok üzüldüm." Kafasında çabucak hesap yapıp eksik kısımları tamamladı. "Dört yıl önce dedin. Bu olaydan sonra savcılığa başladın sen."

"Keşke sana savcı olarak ilk işimin, babamı öldüren pisliği hapse tıkmak olduğunu söyleyebilseydim. Gerçi o davaya girmeme hayatta izin vermezlerdi."

"Adamı yakaladılar mı?"

Cameron başını salladı. "Eyalet mahkemesinde kasıtsız adam öldürme suçunu kabul etti. Hızlı, olaysız ve... Tatmin etmeyen bir davaydı."

"Ama artık işin, diğer pislikleri içeri atmak."

"O kısım daha tatminkâr tabii."

Bir an sessiz kaldılar. "Beni şaşırtıyorsun, Cameron."

Cameron hafifçe gülümsedi. "Ataşla bile adam öldürmeyi bilen birinden gelince büyük bir iltifat oldu bu."

Jack ona şaşkınlıkla baktı. "Ataş olayından haberin var mıydı?" Çenesini ovuşturdu. "Çok başarılıydı. Benim için bile."

Cameron ona baktı, afallamıştı.

Jack güldü. "Şaka yapıyorum." Zimba belki, ama ataş hiç denememişti. "Bu arada işinden—ve tabii benimkinden—bahsetmişken, seninle konuşmak istediğim bir şey var. Davis'in ofisinde toplandığımızda konuşulan bir şey. Silas'ın, senin Robards davasına karıştığından haberi olduğunu söyledin."

"O kısım Davis'in de ilgisini çekmiş gibiydi."

"Silas'ın üç yıl önce sana Martino davasını bırakmanı söylemesi takıldı aklıma. Bütün soruşturma dosyalarını inceleyen savcı yardımcısının, yani senin, yeterince kanıt olmadığını söyleyip dava açmamaya karar verdiğini sanırken durum farklıydı. Ama bu konuda Silas'ın sana baskı yaptığını öğrenince burnuma kötü kokular gelmeye başladı. Ona güvenmiyorum."

Cameron bunu bir süre düşündü. Jack onun bütün olasılıkların üzerinden geçmesini anlayabiliyordu.

"Bu konuda çok dikkatli olmalıyız," dedi. "Silas bir federal savcı. Sırf kötü kokular yüzünden hakkında suçlamalarda bulunamayız. Silas'ın kindarlığını en iyi sen bilirsin."

"Sadece bu meseleyi düşünmeni istiyorum. Silas'ın yanında dikkatli olmalısın. Pazartesi seninle işe gidecek olmam da gayet iyi, o onun bunun çocuğuna göz kulak olurum. Sana bir ters bakışını bile yakalasam şu ataş fikrini uygularım."

Cameron ona döndü. "Ne kadar kötüsün."

"Üç yıl önce canıma okuyanın o olduğunu öğrendiğimden beri, senin kelimelerinle söyleyeyim, Silas'a karşı hiç iyi şeyler hissetmiyorum."

"Umarım onun yanında kontrolünü kaybetmezsin. İkimizin de iyiliği için."

Jack, gözlerini yoldan ayırıp Cameron'a baktı. "Orduda ve FBI'da geçirdiğim onca yıl boyunca, sadece bir kişinin yanındayken kendimi kontrol etmekte sorun yaşadım."

Cameron gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi. Geriye yaslanıp çizmeli bacaklarından birini Jack'in tarafına

ŞEYTAN TÜYÜ

doğru, diğerinin üzerine attı. Jack ise zihnine üşüşen görünümlerle, bacaklarını iki yana açıp üzerine binmiş Cameron hayalleriyle mücadele etmeye çalışıyordu.

“Bankette gittiğinin farkındasın, değil mi?”

“Haber verdiğin için sağ ol, Cameron.”

İRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jack'in talimatı üzerine, Grant Traverse Otel'in arka kapısından girer girmez görevliler tarafından müdürün ofisine götürüldüler. Cameron daha önce bu otelde hiç kalmamıştı, ama Amy'nin buradan bu kadar etkilenmesinin nedenini hemen anlamıştı. şaşaalı dekoru, altı yüzden fazla odası, muhteşem plajı, uçsuz bucaksız manzarası, sağlık ve güzellik merkeziyle bu tesis kelimenin tam anlamıyla göz kamaştırıcıydı. Otelin güvenlik sisteminden yüzde yüz tatmin olmadığı takdirde onu başka otele yerleştireceğini söyleyen Jack bile buranın uygun olduğuna karar vermişti.

Beyaz mermer ve kiraz ağacıyla dekore edilmiş kordorda yürürlerken Jack, Cameron'ın sessizce sorduğu soruya, "Burası olur," diye cevap verdi.

Mdrle telefonda konuşmuş, detayları vermeden durumu genel hatlarıyla açıklamıştı. Ofise gittiklerinde otelin haritasını aldı ve bir noktanın altını çizdi.  dışında hiç kimse Cameron'ın odasının yerini bilmeyecekti. Otelin güvenlik müdürüyle görüşebileceği bir toplantı odası talep etti. Detroit'ten gelen iki ajan ve Jack o odayı hafta sonu boyunca ofis olarak kullanacaklardı.

Jack müdüre, düğün için gelen konukların otelin aynı kısmında kalıp kalmayacaklarını sordu.

"Evet, gelin hanım otelin bir bloğunu ayırttı," dedi müdür. "Bütün konuklar orada kalacak."

"Harika. Cameron'ın rezervasyonunu silip bize David Warner adıyla yeni bir oda ayırın. Kule'de olsun." Jack otelin bitişiğindeki on yedi katlı binayı kastediyordu.

"David Warner mı?" diye sordu Cameron. Müdür, anahtarları getirmek üzere odadan çıkmıştı.

"Eski takma adlarımdan biri."

"Ya... Takma ad demek. Peki, ben kim oluyorum bu durumda?"

"Bu hafta sonu için Bayan David Warner oluyorsun sanırım."

"Hımm. Kocasının adını alacak kadınlardan mıyım bilmiyorum. O konuda biraz kararsızım."

"İki günlüğüne o kadınlardan olacaksın."

"Eyvah eyvah, Bay David Warner bayağı sertmiş."

Müdür, kapıdan başını uzattı. "Kusura bakmayın, söylemeyi unuttum. Kule'deki odalar süit değil, hepsi standart oda. Herhâlde çift kişilik tek yatak yerine iki tane tek kişilik yatağı tercih edersiniz, değil mi?"

Cameron'la Jack birbirlerine baktılar, ama bir şey söylemediler.

Müdür durduğu yerde kımıldandı. "Eğer daha geniş bir oda tercih ederseniz sizi yine diğer binaya alabilirim."

Jack başını salladı. "Hayır, diğer düğün davetlilerinden uzakta kalmayı tercih ederim. Hem yüksek bir bina daha güvenli olur. Balkonsuz, penceresine dışarıdan ulaşamayan tek girişli bir oda istiyorum."

"İki tane tek kişilik yatak olsun," dedi Cameron. Söylenecek en tehlikesiz şeyin bu olduğunu düşünmüştü.

Müdür, "Çok güzel," dedi ve yine gözden kayboldu.

Yirmi dakika sonra odalarına yerleşirken Cameron iki yatak tercihinin pek bir şeyi değiştirmediğini fark etti. Sonuçta Jack'le aynı odada kalacaklardı. Bir de dört yüz elli metrekarelik evde beraber kalacakları için fazla iç içe olacaklarını düşünmüştü.

Kapıda durup Jack'in dolabı ve banyoyu kontrol etmesini izledi. Jack işi bitince Cameron'ın yanına geldi. "Hangi yatak?"

"Efendim?"

Onun yüzündeki ifadeyi gören Jack güldü. "Hangi yatağı istiyorsun? Valizini üzerine koyacağım ki eşyalarını yerleştirebilesin."

"Kapıdan uzak olanı tercih ederim."

"Doğru karar."

Jack'in önce onun valizini yatağa koymasını, sonra kapı tarafındaki yatağa kendi çantasını atmasını izledi. Birden gerildiğini hissetti. O ana dek Jack'le tüm fiziksel yakınlaşmaları çılgınca, düşünmeden hareket ettikleri koşullarda yaşanmıştı. Ama o iki yatağa bakarken otuzlu yaşlardaki her bekâr kadının, çekici bulduğu ve kendisini çekici bulan, ama henüz yatmadığı bir erkekle

otel odasını paylaşacağı zaman düşündüklerini bilinçli olarak düşünüyordu.

Cameron o küstahça konuşmalarının ve sahte özgüveninin altında, aslında Jack'e âşık oluyordu. Daha dün—sadece bir gün mü geçmişti gerçekten?—Collin'e, Jack'le aralarında sadece fiziksel çekim olduğunu söylemişti. Evet, kendini kandırmıştı. Tabii o andan sonra pek çok şey yaşamışlardı. Ama Cameron herhangi bir konuda yanıltıcı olmayı hiç bu kadar çok istememişti.

Jack'e hayatını emanet edecek kadar güveniyordu. Bu durumda muhtemelen sorması gereken soru şuydu: Ona kalbini emanet edecek kadar da güvenebilir miydi?

Jack'in top haline getirilmiş çoraplarını komodinin çekmecesine yerleştirmesini izledi. Ceketini çıkarmıştı, ona tehlikeli özel ajan havası veren tabanca kılıfı ortadaydı, ama çoraplarını çekmeceye yerleştirmesi bir an herhangi bir erkek gibi görünmesine neden olmuştu.

Hâlâ kapının yanında duran Cameron'a bakıp "İyi misin?" diye sordu.

Cameron gülümsedi. "Evet, tabii." İki yatağın arasına gidip etrafa baktı. "Eriha'nın Surları geldi aklıma."

"İncil'deki hikâyeyi mi diyorsun?"

Cameron güldü. "Hayır. *Bir Gecede Oldu*."

"Hâlâ anlamadım. Neymiş bir gecede olan?"

"Film var ya hani, *Bir Gecede Oldu*." Jack başını salladı. "Gerçekten mi? Mutlaka seyret. Klasik bir filmidir. Clark Gable ile Claudette Colbert kaçmaktadırlar ve bir gece motelde kalırlar. Evli değildirler, ama evli gibi davranmaları

gerekir. Clark Gable ayıp olmasın diye odanın ortasına bir çamaşır ipi gerer, üzerine de bir battaniye asar. O battaniyeye de 'Eriha'nın Surları' der."

Jack, yatağa uzanıp ellerini başının altına koydu. Tabii erkek olduğu için eşyalarını yerleştirmeyi bitirmişti, hâlbuki Cameron henüz başlıyordu. "Peki, filmde Eriha'nın Surları'nı inşa ettikten sonra neler oluyor?" diye sordu.

"Sonrası bayağı erotik. Clark Gable, Claudette Colbert'e bir erkeğin nasıl soyunduğunu öğrenmek isteyip istemediğini sorar. Sonra da onun önünde üzerindeki çıkarır."

"Tam kadın filmi anlaşılan. Wilkins on kere seyretmiştir herhâlde."

"O zaman aferin ona. Bence o 'kadın filmi' dediklerinden erkeklerin öğreneceği çok şey var."

"Ne gibi?"

"Kadınların nasıl düşündüğü, nelerden tahrik olduğu gibi."

"Bir kadının ne düşündüğünü bilmek istersem kendisine sorarım." Jack'in dudakları muzip bir gülüşle kıvrıldı. "Neden tahrik olduğunu merak edersem onu da sorarım."

"Hımm." Cameron homurdanarak banyoya gitti. Jack'in bu kadar mantıklı olması dayanılmaz bir şeydi. Diş macununu, diş fırçasını, şampuanını, saç kremini çantasından çıkardı ve hafta sonu için sadece bu dördüne ihtiyacı varmış gibi mermer tezgâhın bir kenarına dizdi. Jack bir erkekti sonuçta, perdenin arkasında olan biten her şeyi bilmesi şart değildi. Valizindeki diğer on dört şeyi de bilmesi gerekmiyordu.

Banyodan çıktığında Jack'in odanın bir duvarı boyunca uzanan pencerenin önünde durduğunu gördü. "Bir dakika buraya gel," dedi Jack.

Cameron, onun yanına gitti. Jack camdan beraber bakabilmek için onu kollarına alıp sırtını göğsüne yaslayınca şaşırdı. Odaları sonbaharın canlı renklerine bürünmüş tepelere, meyve bahçelerine ve Grand Traverse Körfezi'ne tepeden bakıyordu.

Cameron, "Manzarayı çok sevdim," dedi boğuk bir sesle.

Ardından, onun göğsüne yaslandı; son birkaç haftadır hayatlarını etkisi altına alan karmaşanın aksine Jack'le böyle huzurlu bir an geçirebilmek olağanüstüydü. Onun kollarını tutup kendi vücuduna daha da sıkı sardı.

"Ben de."

Amy, provadan sonraki akşam yemeği için Kule'nin on altıncı katındaki salonun tamamını ayırtmıştı. Cameron ve Jack için salona asansörle çabucak ulaşabilmek büyük bir rahatlıktı. Cameron'ın rahatını bozan ise onu körfeze bakan cam duvarın önünde sıkıştırıp Jack hakkında yüzlerce soru sormak isteyen kuzenlerdi. Jack'i bekârlığa veda partisinden hatırlamış, provaya beraber geldiklerini gördükten sonra Cameron'ın peşini bırakmamışlardı.

Cameron dirseğine birinin dokunduğunu hissedip, sol tarafından gelen tanıdık sesi duyunca rahatladı.

"Kusura bakmayın hanımlar, Cameron'ı birkaç dakikalığına sizden çalmam lazım."

Collin, onu odanın diğer tarafına götürürken Cameron onun kulağına, "Lütfen birkaç dakikadan fazla ol-
sun," diye fısıldadı.

Collin'i yanağından öptü. Amy düğünde İncil'den par-
çalar okuması için Collin'i seçmiş, bu yüzden o da pro-
vada bulunmuştu, ama Cameron baş nedimeliğin getir-
diği işlerle uğraştığı için konuşmaya fırsatları olmamıştı.

"Provada söylemeye fırsatım olmadı, bu gece çok sık-
sın. Lacivert ceketinle kravatına bayıldım," diyen Came-
ron bir yandan da Collin'in kravatını düzeltiyordu.

"Geçen Noel'de Richard almıştı."

Cameron, onun gözlerindeki acıyı gördü, duygularını
ne kadar ender belli ettiğini biliyordu. "İyi misin?"

Collin evet der gibi başını salladı. "Bazı şeyleri dü-
şünüp duruyorum. Otuzlarında, yalnız, arkadaşının dü-
ğününde fazlalık olan bir eşcinsel olmak gibi şeyleri..."
Cameron'ın gözlerine baktı. "Bir de onu çok özlüyorum."

"Richard aptalın teki," dedi Cameron. "Hem sen faz-
lalık falan değilsin. Zaten ben de düğüne sahte bir sevgi-
liyle geldim. Unuttun mu?"

Collin, alaycı bir tavırla dudağını büktü. "Böyle gö-
rünmeye devam edersen sahteliği pek uzun sürmeyecek."
Cameron'ın karamel rengi elbisesiyle ayakkabılarına baktı.
Fön çekmeye çalışırken omzu acıyınca saçını topuz yap-
mış ve dikkatini dumanlı göz makyajına vermişti. "Bu
haldeyken Pallas'ın odadan çıkmaya izin vermesine şaşır-
dım. En azından provaya bir saat geç gelmeni beklerdim."

"Amy'nin gazabını üzerime mi çekecektim? Hayatta olmaz, o kadın beni bile korkutuyor," dedi Jack arkalarından.

Jack, onlara katılırken elini bir an Cameron'ın sırtına koydu. Cameron'ın yüzü davetlilere dönük olduğu için bu hareketi kimse görmedi, fakat Cameron bu kısacık temasla vücudunun ısındığını hissetti.

"Bir içki istersin diye düşündüm." Jack ona bir kadeh kırmızı şarap uzattı.

Cameron'ın gülümsemesinin nedeni kısmen yirmi dakika önce, kuzenler tarafından sıkıştırılmadan evvel bara gitmeye niyetlenmiş olması, kısmen de Jack'in gri ceketi ve siyah, yakası açık gömleğiyle ne kadar yakışıklı olduğuna hâlâ inanamamasıydı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Jack eğildiğinde Cameron bir an onun kendisini öpeceğini sandı. "Düğünün açık havada olacağını söylememiştin," dedi alçak sesle.

"Hiç aklıma gelmemişti. Amy'nin anlattıklarından, açık hava düğünü olacağını bile anlamadım. Sorun olur mu?" Jack'in işini daha da zorlaştırmak en son istediği şeydi.

"Düğüne katılmanı sağlayacağıma söz verdim, sözümü tutacağım." Diğer konuklara arkası dönük olan Jack parmaklarını onun parmaklarına kenetledi ve Cameron'ı kendine çekti. Kimsenin duymaması için sesini alçalttı. "Colin haklı. Bu güzellikle büyük tehlike altındasın, Cameron Lynde." Başparmağıyla Cameron'ın dudağını hafifçe okşayıp uzaklaştı.

Cameron, Jack'in Detroit'ten gelen iki ajanın oturduğu bar masasına doğru yürümesini izledi. İçkisini yudumlayıp acele etmeden bu manzaranın tadını çıkardı.

Ona içki getirmiş, görünüşüne iltifat etmişti. Bu sahte sevgililik hikâyesi her geçen dakika biraz daha gerçek gibi geliyordu.

Collin'e döndü. "Dünyanın en aptal insanıyım ben, değil mi? Manyak bir katil peşimdeyken mutlu ve heyecanlı olmam bu anlama gelir, değil mi?"

Collin ona dikkatle baktı. "Bence sen bunun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorsun." Kadehini Cameron'ın kine dokundurdu.

O gece daha geç saatlerde Jack yatakta oturmuş, sırtını yastıklara dayamış, telefonla konuşuyordu. Soruşturmada herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için Wilkins'i aramıştı. Ortağının, o ana dek görüştüğü polislerden bir şeyler öğrenmiş olmasını umuyordu. Ne yazık ki hiçbirisi Cameron'ın olaya dâhil olduğunu sızdırmış gibi görünmüyordu.

"Sende durum ne?" diye sordu Wilkins. "Eğleniyor musun?"

Ne var ki Cameron kafasını banyo kapısından uzatıp konuşmak için tam da o anı buldu. "Burada sıcak su kullanabilmenin bir püf noktası falan var mı?"

"Suyu en az beş dakika akıtman lazım."

Jack dikkatini yine telefona verdi.

“Demek aynı odada kalıyorsunuz, öyle mi?” diye sordu Wilkins.

Jack, Cameron’ın o gece karamel rengi elbisesinin içinde nasıl görüldüğünü düşündü. Saçını o şekilde topladığını, gözüne öyle seksi bir makyaj yaptığını hiç görmemişti. Hem çok seçkin bir hali vardı, hem de inanılmaz çekiciydi. Bu yüzden Jack bütün geceyi yarı ereksiyon halinde geçirmiş, Cameron Collin’in içkisindeki kirazı yerken ise tam ereksiyona ulaşmıştı. Neyse ki o sırada masanın arkasında oturuyordu.

Wilkins, sormayı sevdiği, ama onun yanıtlamayı düşünmediği sorulara başlamakla fırsat bulamadan konuşmayı bitirdi Jack. Özel hayatından bahsetmeyi sevmezdi, özellikle de Cameron söz konusu olduğunda. Telefonu kapatıp yatak başına yaslandı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Bu onu öldürse de biliyordu.

Bilgisayarını alıp dikkatini işe vermeyi denedi, ama başaramadı. Sorun da buydu zaten.

Cameron işini bitirip banyodan çıktı. Jack’in ilk dikkatini çeken, onun kıyafeti oldu.

Kaşlarını çattı. “Giyecek daha açık saçık bir şey bulamadın mı?”

Cameron yatarken giymek için getirdiği kıyafete baktı. Üzerinde kadife eşofman takımı vardı. “Pantolon, tişört, fermuarlı kapüşonlu eşofman üstü giydim, daha ne yapayım?”

Jack hoşnutsuzlukla homurdandı.

Cameron kendi yatağının Jack'e yakın olan tarafına geldi.
"Birisinin huysuzluğu üzerinde anlaşılan."

Evet, öyleydi. Çünkü *birisi, başka birisinin* kendisine işkence etme çabalarına rağmen doğru hareket etmeye çalışıyordu. *Aman Tanrım*, dedi kendi kendine. Yastıkları düzeltmek için Jack'in karşısına geçip eğildiğinde o kadife pantolonun kalçalarını sarıyı yok muydu... O kalçalar avuçlarına öyle bir otururdu ki...

"Tamam, ışıkları kapatıyorum artık, yarın büyük gün." Jack komodindeki lambanın düğmesine bastı. Oda karanlığa gömülmeden önce son gördüğü şey Cameron'ın yüzündeki şaşkın ifadeydi.

"Sanırım bu şimdi uyuyacağımız anlamına geliyor." Cameron'ın sesi neşeliydi sanki.

Jack ne yapacağını düşündü. Yataktan kalkıp Cameron'ın yatağının yanına gitti. Gözleri karanlığa alışmıştı ve ay ışığında Cameron'ın, örtülerin altında yattığını görebiliyordu. Yatağın kenarına oturdu.

"Dikkatimi dağıtmamaya çalışıyorum Cameron, bu hafta sonu önceliğim senin emniyette olman."

"Elbette. Şaka yapıyordum, Jack."

"Yarın her zamankinden daha dikkatli olmam gerek, özellikle de düğün dışarıda olacağı için. Bu her şeyi değiştirdi. Dikkatim kolayca dağılabilir."

"Anlıyorum. Gerçekten. Başka bir şey söylemene gerek yok."

Cameron'ın gözleri ay ışığında bir derenin içindeki taşlar gibi parlıyordu. Jack dayanamayıp elini uzattı ve genç

kadının, yastığa yayılmış uzun saçlarına dokundu. "Şu düğünü atlatınca çok mutlu olacağım sanırım."

Cameron'ın gülümsediğini gördü. "Sırf sen değil, son sekiz aydır Amy'nin etrafında olan herkes mutlu olacak."

"Güzel. Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim." Jack battaniyeyi Cameron'ın omzuna kadar çekti. "Bundan sonra ne olursa olsun, sakın bu örtüyü açma. Eriha Surları'nın yirmi birinci yüzyıl uyarlaması olduğunu düşün."

Cameron ona baktı, kafası karışmıştı. "Peki..."

"Söz ver Cameron, ne olursa olsun açmayacaksın."

"Söz. Neden peki?"

"Sana iyi geceler öpücüğü vereceğim de ondan." Bunu söyledikten sonra dudaklarına eğildi. Cameron, elini onun saçlarının arasına sokup öpüşüne karşılık verdi. Jack kendini onun üzerine uzanmış halde buldu. Cameron, battaniyenin altında bacaklarını açtı ve Jack büyük bir özlemle aralarına girdi. Ona bu kadar yakınlaşınca erkekliği taş gibi sertleşmiş, zonklamaya başlamıştı. Cameron kalçalarını ona doğru kavislendirdiğinde neredeyse kendini kaybedecekti.

"Senin yüzünden ajanlık yapamayacağım," diye mırıldandı. "İçine girdiğim anda bunu bir daha, bir daha yapmaktan başka bir şey düşünemeyeceğim." Elleri battaniyenin kenarına gitti. Onu kurşunlar bile durduramamıştı, bu ise alt tarafı bir battaniyeydi. "Öyle zevk alacaksın ki..." Onun ensesini, boynunu öpüyor, daha aşağılara inmek, her yerini tatmak istiyordu.

Cameron titrek bir şekilde soluğunu bıraktı. "Bu yaptığın hiç adil değil." Ama örtüyü açmasına da izin vermedi.

Jack yüzünü yastığa gömüp iradesinin son kırıntılarını kullanabilmek için mücadele etti. Yataktan kalkıp komodindeki tabancasını aldı.

Cameron'a uzattı. "Al bunu."

Cameron'ın gözleri şaşkınlık ve neşeyle kocaman açılmıştı. "Peki. Eğer kendimi senden korumak için seni vurmam gerekecekse, pes edip düğünü boş versek daha iyi olacak sanırım."

"Bu benim için değil. Beş dakikalığına gözünü kapıdan ayırma. Ben soğuk bir duş alacağım."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O nunla hâlâ yatmadın mı?"

Cameron etrafına baktı. "Biraz daha yüksek sesle konuş, Amy. Fön makineleri yüzünden herkes duyamadı sanırım."

Neyse ki Jack dışarıda bekliyordu, bu sayede Cameron bu yorumun getirdiği utancın bir kısmından kurtulmuştu. Oraya ilk geldiklerinde Jack bütün güzellik merkezini ve kuaförü gezmiş, sonra da tek giriş çıkış olan kapının önünde beklemeye koyulmuştu.

Amy'yle ikisi yan yana oturmuş, makyajlarının son rötuşlarını yaptırıyorlardı. Cameron imalı bir sesle, "Şu ara birkaç şeyle uğraşıyoruz, biliyorsun," dedi. "Silahlı bir katil tarafından evimde saldırıya uğramam gibi küçük tatsızlıklar falan."

Amy söyledikleri yüzünden hemen pişman olmuştu. "Haklısın, çok saçma bir laf ettim. Düşünmen gereken, benim düğünümünden çok daha ciddi meselelerin var."

Cameron ve Amy aynadan birbirlerine baktılar.

"Vay canına. Bunu söylediğime kendim bile şaşır-dım." Amy sırtıyordu. "Neyse ki birkaç saat sonra bana

tahammül etmek zorunda kalmayacaksın. Eminim bunun için sabırsızlanıyorsundur."

"Saçmalama, bu hafta sonu başka yerde olmayı kesinlikle istemezdim. Baş belasının teki olsan da, durum değişmiyor."

Amy gülüp gözlerini sildi. "Kes artık bu duygusal muhabbetleri, beni ağlatacaksın."

Amy'nin allığını sürmekte olan güzellik uzmanı ona sertçe çıkıştı. "Gözlerinize dokunmayın. En iyi işlerimden birini çıkardım."

Mor saçlı, bir sürü dövmesi ve piercing'i olan güzellik uzmanı ise Cameron'a talimatlar yağdırarak makyajını yapıyordu. "Yere bakın."

Cameron, söyleneni yaptı. Kadın, onun kirpiklerine ikinci kat rimeli sürerken, Cameron gözlerini kırpmamaya çalışıyordu.

"Suya dayanıklı bu, değil mi?" diye sordu Amy güzellik uzmanına.

"Tabii," dedi adam.

Mor Saç, işini bitirince, "Yukarı bakabilirsiniz," dedi.

Cameron aynadan Amy'ye baktı. "Ayrıca, prensip olarak, bir randevu falan olmadan bir erkekle yatmam."

"Adam hayatını kurtardığına göre o kısmı geçebilirsin bence."

"Geçen gece eve yemek söyledi, ama sanırım parasını FBI ödedi. Bu sayılır mı?"

Mor Saç, Cameron'ın yanağına allık sürerken birden durdu. "Bir dakika. Sizinle buraya gelen esmer adamdan mı bahsediyorsunuz? Makyaja başlamadan önce üzerimi aradı hani?"

Cameron yüzünü buruşturdu. "Kusura bakmayın."

"Yok canım. Bütün ay boyunca başıma gelen en ilginç şeydi." Mor Saç bunları söyledikten sonra Cameron'a, "Şaka mı yapıyorsun?" der gibi baktı. "Naz yaptığın adam o mu? Hayatım, o damızlığı yatağa atıp, üzerinde kovboy kızlar gibi tepinmen lazım."

"Ben... Şey, sizi pek tanımıyorum, ama tavsiye için teşekkür ederim."

Mor Saç göz kırptı. "Makyaj yaptırana tavsiye bedava. Nasıl olmuş?"

Cameron aynada kendine baktı. Saçını açık bırakmışlar ve dalgalı, kendi başına asla başaramayacağı kadar hacimli bir şekil vermişlerdi. Makyajın da kusursuz olduğunu düşünüyordu; dudakları daha dolgun, elmacık kemikleri daha belirgin, gözleri daha parlak görünüyordu. "İyi görünüyor."

Amy homurdandı. "İyi mi? Daha neler!" Cameron'ın oturduğu koltuğun arkasına yaklaştı. Duvağın altında özenli bir topuz haline getirilmiş saçları, kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle uyumsuz, ama yine de zarif bir hali vardı. Cameron'a sarıldı. "Seni bu kadar sevdiğim için şanslısın, yoksa düğünümde böyle güzel olmana hayatta izin vermezdim."

“Sen de muhteşem görünüyorsun, Amy.” Abartmıyordu. Kot pantolonuyla gömleğini saymazsanız Amy mallardaki sarışın güzeller gibiydi. “Aaron düğünde seni gördüğü an düşüp bayılacak.”

“Umarım öyle bir şey yapmaya kalkmaz. Düğün videosunda korkunç görünür.”

İki kadın gülüştüler, sonra Amy heyecanla derin bir nefes aldı. “Söyle bakalım, gelinliğimi giymeme yardım etmek istiyor musun?”

Cameron başını salladı. “Hem de nasıl.”

“Ajan O'Donnell ile Ajan Rawlings de nereden çıktı? Jack'i getirseydik olmaz mıydı?” diye sordu Cameron Amy'nin peşinden dışarı çıkarken. İki FBI ajanı birkaç adım geriden onları takip ediyorlardı.

“Çünkü Jack'i düğün davetlilerinden sayıyorum ve ön gösterimi izleme hakkı olan tek davetli sensin. Hem, Jack'in de hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı.”

Cameron, yüksek topuklu lame ayakkabılarıyla yürüyüş yolundan çıkıp çimenlerin üzerine serilmiş beyaz kumaştan oluşan yola dikkatli bir adım attı. Amy'nin peşinden çimenleri geçip körfeze bakan tepenin üzerine kurulmuş beyaz kubbeli çadıra ulaştı.

Cameron nedime elbisesinin içinde küçük, dikkatli adımlar atıyordu, ama bu kadar da tedbirli olmasına gerek yoktu muhtemelen. Elbise dardı, ama bir yanında yürümesini kolaylaştıran yırtmaç vardı. Amy'nin on sekiz ay boyunca zor beğenen birisi olduğundan şikâyetçi olmadığı

tek konu, baş nedime elbisesiydi. Melanie ve Jolene'in giyeceği nedime elbiseleriyle aynı renkte, aynı kumaştandı, ama kesimi farklıydı. Amy, bu elbiseyi Cameron için özel olarak seçtiğini söylemişti. Renginin fuşya olduğunu açıkladığında ise Cameron neredeyse baş nedimelik görevinden vazgeçecekti.

Sonra, Amy'nin kendisi için seçtiği kıyafeti görmüştü. Boyundan bağlı, önden bakıldığında gayet sevimli bir elbiseydi, ama arka tarafı bambaşkaydı.

Daha doğrusu elbisenin arkası yoktu.

O andan sonra Cameron çenesini kapatmış, Amy'nin düğünle ilgili herhangi bir kararını sorgulamamaya yemin etmişti.

"Gelinliğinle buralarda dolaşmak istediğinden emin misin?" diye endişeyle sordu Görevine Bağlı Baş Nedime Cameron. "Ya ayağın takılır da gelinlik çimen lekesi falan olursa?" Alışveriş yaparlarken Amy'nin seçtiği, fildişi ve pembe renklerdeki, on dokuzuncu yüzyıl balo elbiselerine yakışır fırfırlarla süslenmiş straplez, tafta Carolina Herrera gelinliğin fiyatını gören Cameron'ın nutku tutulmuştu.

Amy omzunu silkti. "Bir çaresine bakınız elbet."

Cameron gözlerini kırıştırdı. "Peki. Söyle bakalım, sen kimsin ve arkadaşşıma ne yaptın?"

Amy güldü, kumaştan yolun sonuna gelmişlerdi. Ajan Rawlings'in çadıra girip içeriyi kontrol etmesini beklediler. Ajandan onay gelince Amy, Cameron'ın elini tuttu. "Davetliler çadıra girerken..." Cameron'ı içeri çekti. "...işte bu manzarayı görecekler."

Cameron'ın dili tutuldu.

Gördüğü şey nefes kesiciydi. Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Çadırın girişinde, mihraba yüzleri dönük şekilde duruyorlardı. Kumaş yol devam ediyor, davetlilerin oturacağı lame ve beyaz renkli sandalyeleri ikiye bölen çimin üzerinde bir orta geçit meydana getiriyordu. Amy ile nedimelerin yürüyeceği kumaş yolun üzerine fuşya ve kırmızı gül yaprakları ile rengârenk yapraklar serpilmişti. Geçit boyunca mihraba kadar aralıklı olarak dizilmiş yüksek şamdanlardaki mumlar yumuşak bir ışıkla parlıyordu. Mihrap ise lame ve beyaz mumlarla aydınlatılmış, Cameron'ın hayatında görmediği kadar kırmızı ve fuşya rengi güllerle süslenmiş görülmeye değer bir şaheserdi.

En çarpıcı olansa çadırın tavanına zarif bir şekilde dizilmiş binlerce minik, gümüş rengi ışıktı. Cameron, gece olduğunda yıldızlarla aydınlanmış gökyüzü gibi görüneceklerini hayal etti.

Biraz daha ilerleyip gördüklerini sindirmeye çalıştı.

"Girişte, konuklar yerlerini alırken bir harpçi müzik çalacak," diyordu Amy. "Tören altı buçukta, yani tam gün batımında yapılacak. Sonra resimler çekilecek, konuklar demin önünden geçtiğimiz çardaktaki kokteyle geçince yemek için masalar hazırlanacak. Yaylı çalgılar dörtlüsü törende şurada çalacak, yemek sırasında çalacak grup da aynı yerde olacak. Şuraya dans pisti koyacaklar... Isıtıcı lambalardan bahsetmiş miydim? Ona gereken kabloyu nereden geçireceğiz diye epey kafa patlattık..."

Amy sustu ve endişeyle Cameron'a baktı. "Hiçbir şey söylemedin. Abartılı mı olmuş sence?"

Cameron başını salladı. "Hayır. Başardın Amy. Kusursuz bir düğün bu."

Amy gülümsedi. "Ben çocukken her İşçi Bayramı tatilinde buraya gelirdik. İlk geldiğimizde dokuz yaşındaydım sanırım. Burada evlenmek istediğimi daha o zamandan anlamıştım."

Arkalarından gelen hoşnutsuz sesi duyunca döndüler.

Çadırın girişinde duran Ajan O'Donnell ile Ajan Rawlings'e "Amy'ye sizinle yirmi dakika geçireceğini söyledim çocuklar," diyordu Jack. "Neredeyse yirmi beş dakika oldu ve ben..."

Jack çadıra girerken Cameron başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı.

Jack ilk bakışta onun elbisesinin arkasını, daha doğrusu arkasının olmadığını gördü.

Olduğu yerde kalakaldı.

"Vay canına."

Gözleri bir an Cameron'ın üzerinde kaldıktan sonra Amy'ye döndü. "Burası muhteşem görünüyor, Amy. Harika bir iş başarmışsın."

Amy sırtıttı. "Lafı iyi çevirdin, Jack."

Cameron dayanamayarak, gidip Jack'in yüzüne dokundu. "Tıraş olmuşsun." Adamın, kirli sakalın altında saklanan, klasik anlamda yakışıklı, keskin yüz hatlarını ve koyu gri takım elbisesinin içindeki inanılmaz görünüşünü inceledi. Bir erkeğin özel bir izin falan almadan bu şekilde ortada dolaşması yasaklanmalıydı.

Cameron pürüzsüz çenesine dokunurken Jack sırttı. "Merak etme, iki saate yine çıkar." Bu sefer inceleme sırası ondaydı. "Muhteşem görünüyorsun."

Arkalarında duran Amy hafifçe öksürdü. "Bölmek istemem ama malum, katılmamız gereken bir düğün var... Cameron, gecenin programını yanına aldın mı?"

"Evet, çantamda."

"Jack?"

Jack ceketinin cebine vurdu. "Altı sayfa da burada."

"İkinci sayfada da yazdığı gibi, beş dakika sonra fotoğraf çekimi için çardakta olmanız gerekiyor." Cameron'a parmağını salladı. "Sakin geç kalıp da beni bu işi Collin yerine sana verdiğime pişman etme."

"Onu aday olarak göz önüne aldın mı gerçekten?" diye sordu Cameron, biraz gücenmişti.

"Kısa bir süre için sadece. Sonra kadeh kaldırırken yapacağı konuşmanın saçma sapan spor esprileriyle dolu olacağını düşündüm." Amy'nin ifadesi sertti. "Senden çok daha iyisini bekliyorum." Amy pembe ve fildişinden oluşan bir girdap gibi dışarı çıktı.

Jack'in işareti üzerine diğer ajanlar da çıktılar.

Jack, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Cameron'a dönüp elini uzattı. "Ee? Hazır mısınız?"

Cameron, parmaklarını onun parmaklarına kenetledi.

"Kesinlikle."

* * *

Jack, Cameron'a eşlik etti ve tezahüratlarla alkışların arasında masalarına döndüler. Jack uzanıp Cameron'ı tebrik etmek üzereyken Collin kadehini kaldırdı ve ondan önce davrandı.

"Muhteşem bir konuşmaydı," dedi Collin. "Birkaç kahkaha ve birkaç damla gözyaşı. Ciddiyim, sağdııcı ezdin geçtin."

Cameron, Jack'le ikisinin arasındaki yerine otururken onu susturmaya çalışıp masadaki diğer iki çifte doğru imalı bir şekilde baktı. Daha önce Jack'e fısıldadığı gibi, bu çiftler damadın arkadaşlarıydılar ve Amy'nin çeşitli grupları kaynaştırıp sohbet ettirme planının bir parçası olarak aynı masada oturuyorlardı. Aslında Jack onların kim olduklarını, kimin arkadaşı olduklarını, hatta kredi geçmişlerinin tamamını ve sabıkalarının olup olmadığını biliyordu. Tanıştıkları anda isimlerini Wilkins'e mesaj atıp güvenlik kontrolü yaptırmıştı.

Jack, Cameron'ın arkasında durmuş sandalyesini tutarken parmak uçlarındaki çıplak, ipeksi tenden başka bir şey düşünmeye çalışıyordu. Elbisenin tam belinin kıvrımını sarıştı özenle planlanmıştı. İki santim aşağıda olsa göreceği şey kalç...

Aklını oynatmak üzereydi.

"Nedime dediğin çirkin olmaz mı?" diye homurdandı yerine otururken.

"Sanki Amy düğünde çirkin bir şeyin olmasına izin verir de," dedi Cameron. Masanın altında elini onun bacağına koyup hafifçe sıktı.

Jack, sıkılı dişlerinin arasından derin bir nefes aldı. Diğer yanındaki Collin ise Cameron'ın görünüşünden pek etkilenmemiş gibiydi. Jack eğitilmiş gözlerini onun üzerinden ayırmıyor, böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyordu. Eşcinsel olması, en yakın dostu olması bir şeyi değiştirmezdi. Üzerinde bu elbise varken penisi olan hiçbir şeyin Cameron'a yarım metreden fazla yaklaşmasını istemiyordu.

"Konuşmayla ilgili eleştireceğim tek nokta, bana fazla zaman ayrılmaması,"dedi Collin.

Cameron ona aldırmadı. "Yeterince zaman ayrıldı sana. Konuşmada, son yılımızda üçümüz beraber yaşadığımızı söylemedim mi? Bardan döndüğümüzde Amy'yle bana krep yaptığından da bahsettim."

"Oturup o gece tanıştığımız erkeklerden bahsederdik," diye açıkladı Collin Jack'e.

Jack meraklanmıştı. Zaten kafasını Cameron'ın elbisinden uzaklaştırması gerekiyordu. "Siz üçünüz nasıl tanıştınız?"

Cameron, cevap verecekken Collin elini kaldırıp onu susturdu. "Öhö öhö. Bu düğünde konuşmamı isteyen birisi olmadığı için bu soruyu ben yanıtlayacağım. Hem kabul et, ben daha güzel anlatıyorum."

Cameron gözlerini devirdi. "Eyvahlar olsun!"

Collin elini kaldırdı. "Ne var? Karanlık, fırtınalı bir geceydi. Bunu hatırlıyorum, çünkü seni yürüyerek evine götürmüştüm, unuttun mu?" Yine Jack'e döndü. "İkinci sınıftaydık. Erkek öğrenci birliğinin yurdunda kalıyordum.

Okulda zor zamanlar geçiriyor, aynı zamanda da eşcinsel olup olmadığımı anlama mücadelesi veriyordum. Michigan'a beyzbol bursuyla girmiştım ve eşcinsellik spor çevrelerinde rahatça konuşulabilen bir şey değildi. Her neyse, o yılın başlarında bir gece öğrenci evinde bir parti vardı ve resmen dışarı taşıyordu. Kapının orada, elimde her zamanki içkimle—o zamanlar Jim Beam ve kola içerdim—takılırken kırmızı bir şemsiyenin altına sığınmış olan Cameron, yanında Amy ve başka bir kızla içeri girdi. Kahkahalar atıyorlardı. Sonra şemsiyeyi kapattılar, Cameron odaya girdi ve saçlarını silkeledi. Tam bir film sahnesi gibiydi. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı.”

Jack, çatal bıçaklarla oynuyordu. Bu hikâye kısa sürede bozulabilirdi. Eli et bıçağına değdi;bu bir tesadüf olabilirdi, ama olmayabilirdi de...

“Onunla sohbete başladım ve hemen kaynaştık,” diye devam etti Collin. “Ders çıkışlarında veya hafta sonları buluşmaya başladık. Kendi kendime diyordum ki, eğer bir kadınla ilişkim olacaksa, ancak Cameron’la olabilir. Birkaç hafta sonra, bir cumartesi gecesi benim odamda oturuyorduk ve ben her şeyi planlamıştım. O gece hamlemi yapacaktım,”

“Kanepemde oturmuş radyo dinliyorduk. Seksenler gecesi vardı ve ‘Bette Davis Eyes’ çalmaya başladı. Cameron başını kanepenin arkasına yasladı ve ‘Bu şarkıya bayılırım’ dedi.”

Cameron araya girdi. “Bana yaklaştın, yüzünü bana çevirdin ve ‘Ben de bayılırım,’ dedin.”

"O anın geldiğini biliyordum," dedi Collin. "Uzanıp onu öptüm."

Cameron, elini Jack'in bacağından çekti ve nasıl olduysa sıkılmış avucunun içine yerleşmiş olan et bıçağını aldı. Jack ona masum bir ifadeyle baktı. Collin'in o kıymetli saçının bir teline zarar vermeye niyeti yoktu elbette... Yani en azından etrafta bunca tanık varken.

Hikaye doruk noktasına yaklaşırken—Collin'in iyiliği için bu doruğun sadece mecazi anlamda olmasını diliyordu Jack—Collin anlatmaya devam etti. "Öpüşmemiz bir süre devam etti. Kendi kendime 'Belki de oluyordur bu iş,' dediğimi hatırlıyorum. Sonra hoşuna gidiyor mu diye bakmak için geri çekildim, bana eğlenir gibi bakıyordu. Sonra dedi ki..." Cameron'a devam etmesini işaret etti.

"Daha önce yaladığım posta pulları bile senden daha çok heyecanlanmışlardı."

Jack kahkahalara boğuldu.

Collin sırtarak başını iki yana salladı. "Ya, değil mi? Jack, diyorum sana, yıkılmıştım. Ama sadece bir an sürdü, sonra uzanıp yüzümü iki elinin arasına aldı ve 'Collin, biz arkadaşız, değil mi?' dedi. O anda, birkaç hafta önce tanışmış olmamıza rağmen onun, hayatımın çok önemli bir parçası olacağını anladım. O yüzden başımı sallayıp 'Evet,' dedim. O da bana şöyle dedi: 'Güzel. O zaman sözümü dinle. Artık kendini toparlayıp eşcinsel olduğunu kabul etmen lazım.' "

Collin, Cameron'a baktı. "Bunun böyle rahat bir şekilde ifade edilebilmesi kendimi özgür hissetmemi sağladı. Ben de ertesi gün kampüsün diğer tarafında yapılan,

farklı türde bir partiye gittim ve hayatımda ilk kez bir erkeği öptüm."

"Patrick," dedi Cameron.

"Hatırlıyorsun demek?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

Collin gülümsedi. "O gece eve döndüğümde, olanları anlatmak için ilk olarak Cameron'ı aramıştım."

Cameron, onun ellerini tuttu. "Haklıymışsın. Benden daha güzel anlatıyorsun."

"Benim de hoşuma gitti," dedi arkalarından bir ses. "Hiç dinlememiştin."

Üçü sarışın, atletik yapılı, şık bir takım elbise giymiş adamın masaya yaklaşmasını izlerlerken, Jack içgüdüsel olarak elini ceketinin altındaki tabancasına koymuştu.

İlk konuşan, şaşkın haldeki Collin oldu. "Richard."

Bu ismi tanıyan Jack rahatlamıştı. Düğüne gelmeyi reddeden eski sevgiliydi karşısındaki.

"Ne işin var burada?" diye sordu Collin.

Collin'in gören Richard'ın yüzünde bir an duygusal bir ifade belirdi. Sonra kendini toparlayıp etrafına baktı. "Demek Michigan denen yer burası. Hiç de fena değilmiş."

Collin, hiçbir şey söylemeyince garip bir sessizlik oldu. Richard huzursuzca kıpırdanıyordu.

Jack Cameron'ın kulağına eğildi. "Dans edelim mi?"

"Çok iyi fikir."

Richard'la çabucak selamlaştıktan sonra dans pistine gidip onları yalnız bıraktılar. Cameron başını çevirip baktı, Jack'in bakışları da onunkini izledi ve Richard'ın Collin'in yanına oturduğunu ve konuşanın daha ziyade o olduğunu gördüler. Collin en azından dinliyordu, hatta bir ara elini Richard'ın sandalyesinin arkasına koyduğunu gördüler. Cameron bu manzara karşısında gülümseyip Jack'e döndü.

Jack onu dans pistinin en uzak ucuna götürdü, bu şekilde hem yalnız kalabileceklerdi, hem de gözü etraftakilerin üzerinde olabilecekti. Elini tutup Cameron'ı kollarına aldı. Dans etmeye başladıklarında diğer elini çıplak beline koyup onu kendine yakın tuttu. Birbirlerine tam uyuyorlardı. Cameron'ın boyu topuklu ayakkabılarıyla Jack'in çenesine geliyordu.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu gece asla burada olamazdım."

"Farklı koşullar altında burada olamadığımız için üzülüyorum."

"Koşullar farklı olsaydı sen burada olmayacaktın ki." Ona biraz daha yaklaştı. "O gece otelde odama giren sen olduğun için seviniyorum, Jack"

Gülümsedi. "Ne büyük bir değişiklik. İki hafta önce odana girmiş olmamdan nefret ediyordun."

"O konuşmayı şimdi yapsaydık, seyri çok farklı olurdu. Mesela... Pek fazla bir konuşma olmazdı," dedi genizden gelen bir sesle.

Jack gözlerini onunkilere dikti. "Sınırlarımı zorluyorum, Cameron. Adımına dikkat et."

Cameron hayır der gibi başını salladı. "Sanırım artık gitmemizin zamanı geldi."

"Şimdi gidersek bunun geri dönüşü olmayacak. Bütün gece benim olacaksın."

Cameron'ın gözleri parladı. "Söz mü?"

Buraya kadardı.

Jack onu elinden tutup dans pistinden geçirerek çadırın ana girişine götürdü. Bütün gece orada nöbet tutan Ajan Rawlings'in yanında durdu.

"Biz odaya dönüyoruz," dedi Jack. "O'Donnell ile beraber Kule'nin lobisine, asansörlere ve acil durum merdivenlerine göz kulak olun." Cameron'ı elinden tutup çadırdan çıkardı. Beyaz kumaş tek yöne doğru gidiyordu, ama o Cameron'ı çimenlerin üzerinden doğruca Kule'ye, odalarına götürüyordu.

Cameron ona baktı. "Harika. Rawlings ne yapacağımızı kesin anlamıştır."

"Cameron, seni bu halinle düğünde gören her erkek sana neler yapmayı planladığımı anladı."

"Vay canına, bu bir erkekten duyduğum en cinsiyetçi şey olabil... Allah kahretsin, çimenler topuklarımı mahvetti. Toprağa batıp duruyorum."

Jack yürüyüş temposunu hiç bozmadan onu kucağına alıp taşımaya başladı.

"Ayakkabıları çıkarsam da olurdu," dedi Cameron gülümseyerek.

"Senin o bantları açmanı beklemekle vakit kaybedemem."

Kule'nin lobisine girdiklerinde Jack, Cameron'ı yere bıraktı ve birlikte asansöre gittiler. Jack kaldıkları odanın bulunduğu katın düğmesine bastı. Asansör kapıları kapandığı anda Cameron ona uzandı. Jack onu ellerinden tutup döndürdü ve sırtını göğsüne yasladı.

"Şimdi olmaz güzelim," dedi kulağına, sesi boğuktu. "Seni güvenli bir şekilde odaya götürmem lazım." Cameron'ın ellerini sıkıca tutuyordu, kendisine dokunmasına bile dayanabileceğini sanmıyordu. Cameron, ona yaslanıp elbisenin güç bela örttüğü kalçalarını alay eder gibi ona sürttü.

"Allah kahretsin," diyerek homurdandı Jack. Asansörün durdurma düğmesine basmayı, elbisesini kaldırıp ona oracıkta sahip olmayı düşündü. Cameron'ın topuklu ayakkabılarıyla durmuş, duvara yaslanmış, kendisine arkadan sahip olan Jack'in adını sayıklayanki halinin hayali fazlasıyla baştan çıkarıcı olsa da ilk seferlerinin bu şekilde olmasını istemiyordu.

Başını eğip kadının boynunu öptü, dudaklarına daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Cameron'ın hızla atan nabzını dudaklarında hissetti. "Sana kontrolün bende olacağını söylemiştim, Cameron. O söz bu gece için de geçerli."

Cameron, muzip bir gülüşle gözlerini kapatıp Jack'in daha rahat ulaşabilmesi için boynunu hafifçe yana eğdi. "Orasını göreceğiz."

JULIE JAMES

Göreceğiz, diye düşündü Jack. Hem de odaya girdikleri anda.

Asansör, odanın bulunduğu kata geldiklerini işaret eden bir ses çıkardı. Kapılar açıldı ve Jack harekete geçmesi için Cameron'ın poposuna küçük bir şaplak attı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

*K*oridorda hızla ilerlerken Cameron'ın bedeni heyecanlı bir beklentiyle ürperiyordu. Jack ona doğru düzgün dokunmamıştı bile, ama Cameron yine de inanılmaz bir şekilde tahrik olmuştu.

Jack kapıyı açtı ve anahtarı kösedeki masanın üzerine attı. Her zamanki kontrolünü yaparken Cameron kat hizmetlerinin yatakları açıp odayı hafif aydınlık şekilde bıraktığını fark etti. Çantasını komodinin üzerine koydu.

İşini bitirmiş olan Jack'e döndü, bir an önce kendisini öpmezse havadaki bunca cinsel gerilim yüzünden boğulacağını hissediyordu.

Kendisini ani bir hamleyle en yakın yatağa atmasını bekledi, ama böyle bir şey olmadı.

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin şu Eriha'nın Surları takıldı aklıma. Daha doğrusu, surdan ziyade diğer kısmı... Sana bir erkeğin nasıl soyunduğunu göstereceğim kısmı."

Odanın ısısı öyle bir arttı ki televizyonun camı buğulandı.

Cameron içini çekti. "Peki. İzliyorum."

Jack, önce takım elbisesinin ceketini çıkardı ve tabanca kılıfı meydana çıktı. Onu da çıkarıp masanın üzerine baktı. Sonra elini kravatına götürdü. Kravatı gevşetip çıkartırken Cameron ona saldırıp geri kalan kıyafetlerini bir çırpıda çıkarma isteğini bastırmaya çalışıyordu.

Jack üzerindekiyi çıkarmak için başka bir hareket yapmadı. Bir an gözleri parladı. "Kusura bakma, bu yirmi birinci yüzyıl versiyonu."

"Hım... Ne oluyor peki yirmi birinci yüzyıl versiyonunda?"

"Sen de elbiseni çıkarıyorsun."

Öyle olsun.

"Altımda pek bir şey yok," dedi Cameron. Elbisenin kesimi başka bir seçenek bırakmıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Cameron, elbisesinin yanındaki fermuarı tutup indirdi. Gözlerini Jack'ten ayırmadan boynundaki askıyı açtı. Elbise ayaklarının dibine düştü. Üzerinde sadece ipekli tangaşıyla Jack'e baktı.

Tabii bir de topuklu ayakkabıları vardı.

Otel odasının serinliğinde göğüs uçları sertleşti. Sebep Jack'in bakışları da olabilirdi tabii. Kadının vücudunun her santimini tadını çıkararak seyreden Jack'in gözleri şehvetle gölgelenmişti. Cameron kendini hiç o anki kadar seksi ve cesur hissetmemişti.

"Sıra sende," dedi.

Jack düğmelerini açıp gömleğini çıkardı. Altında sert göğüs kaslarını belli eden dar, beyaz bir tişört vardı.

Cameron ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Jack bunu hissetmiş gibi ona doğru yürümeye başladı. O yaklaştıkça Cameron'ın nabızı daha da hızlandı, ama Jack ona dokunmadı.

"Şimdi sen çıkar," dedi.

Cameron Amy'nin kendisi için seçtiği antika avize küpeleri çıkarıp elbisesinin yanına, yere attı.

"Hile yapıyorsun," dedi Jack.

"Senin üzerindeki giysilerin sayısı benimkinin neredeyse dört katı."

Jack, ani bir hareketle tişörtünü çıkardı. "Böylesi daha mı iyi?"

Hem de nasıl!

Cameron, acele etmeden karşısındaki manzaranın tadını çıkardı. Sert kaslar... Sımsıkı, baklava şeklindeki karın kasları... Göğsüne serpiştirilmiş koyu renk tüyler... Onun her santimini tatmak istiyordu.

Sonra bir an için sersemliğini üzerinden attı ve başka bir şeyi daha fark etti. Tabii ya.

Yaraları unutmuştu.

Üç yıl önce, Martino'nun adamlarının Jack'i ellerinde tuttukları iki gün boyunca ona yaptıklarını anlatan çok detaylı bir rapor okumuştı, ama öyle bir facianın bıracağı yara izlerini hiç düşünmemişti.

Bakışları, sağ omzundaki sigara ve elektrik yanıklarında dolaşp gövdesinin yan tarafında ve kaburgalarının altında yer alan, göğsünün sol tarafındaki, kaçarken yediği kurşunun metal para boyundaki izinde sona eren bıçak yaralarına kaydı.

Cameron bakışlarını yukarı çevirip onunla göz göze geldi. Jack ne tepki vereceğini görmek için dikkatle onu izliyordu.

Cameron, ona biraz daha yaklaşıp elini Jack'in göğsüne yasladi. Omzundaki yara izlerini yavaşça öptü. Aynısını göğsündekilere de yapıp dudaklarını kaburgalarının altındaki izlere değdirmek için eğildi. Sonra dayanamayıp göbeğinde başlayan ve kemerinin altında kaybolan yumuşak tüylerin oluşturduğu çizgide dilini gezdirmeye başladı.

Jack, Cameron'ı tutup kaldırdı, başka zaman olsa ödünü kopartacak kadar vahşi bakışlarını ona dikti. Onu yavaşça geriye doğru yönlendirdi. Cameron, yatağının kenarını dizinin arkasında hissettiğinde herhangi bir teşvike gerek kalmadan uzandı.

"Üzerinde hâlâ benimkilerden daha çok kıyafet var," dedi Cameron, dirseklerinin üzerinde hafifçe doğrulmuştu.

"Hemen hallederim."

Cameron onun önce kemerini, sonra pantolonunun düğmesini açmasını izledi. Jack fermuarını açarken yataкта uzanmış olan Cameron'ı zevkle izliyordu. Cameron, bir an onun gri, dar çamaşırını gördü, ama o da pantolon, çoraplar ve ayakkabılarla beraber çıkıverdi. Jack, şimdi bütün ihtişamıyla karşısında duruyordu.

Cameron onu erimiş çikolata dolu volkan tatlısıyla kıyaslamakla hata etmişti. Jack'in çıplak vucudunu gördükten sonra diğerk lezzetlerden hiç tat alamayağından emin olmuştı artık.

Tabii gözü malum bölgeye, büyük, sert ve harekete geçmeye istekli kısma takıldı.

Jack, yatağı gelince Cameron sırt üstü yattı. Karşıındaki karanlık, vahşi bakışlar heyecanla titremesine neden oluyordu, ama Jack ona hâlâ dokunmamıştı.

Cameron'ın neredeyse çıplak vucudunu işaret etti. "Şimdi neyin ıkacağıını sen seç."

Yalvarmasını mı istiyordu acaba? Cameron yalvaracak hale gelmişti çünkü. "Jack... Dokun bana."

Jack gülümsedi.

Şeytanın ta kendisiydi bu adam.

"Seç," dedi tekrar.

"Ayakkabılar kalsın," dedi Cameron meydan okur gibi.

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Ellerini onun kalçasına götürüp klotu bacaklarından sıyrarak çıkardı. Sonra dudakları dizinden başlayarak aynı yolu ters yönde izledi. Bacağından yukarı çıktı, karnından, göğüslerinin arasındaki V şeklindeki boşluktan, boynundan geçip onun dudaklarına kapandı. Nihayet onu pebildiğı için inledi Cameron. Jack elini sırtına götürüp onu kaldırdı, böylece Cameron kucağıında oturmuştu, bacakları ise Jack'in kalçalarının iki yanını sarmıştı.

"ok güzelsin Cameron," diyen Jack parmağıını onun yüzünün yan tarafında gezdiriyordu. "Olan biten her şeye

rağmen üç yıldır gece yatağıma uzanıp seni düşündüğüm o kadar çok gece oldu ki.”

Cameron, “Neler düşünüyordun peki?” diye sorarken ellerini erkeğin göğsünde dolaştırıyordu.

“Bunu yapmayı.” Jack onun göğsünü kendine yaklaştırdı. Dilini ıslak, ipeksi bir okşayışla meme ucunda dolaştırdı, sonra Cameron’ı çıldıracak hale getirene kadar emdi. Sonra diğerine geçti, meme ucu sertleşmiş, dokunması için ona yalvarıyordu sanki. Kadının göğsünü nazikçe kavrayıp pembe tepeciği ağzına götürdü.

Cameron kucığında kıvranıyor, daha fazlası için çıldırıyordu. Ağzıyla kadının göğüslerine saldırmaya devam eden Jack elini onun kalçasına götürdü. Bir eli kadının poposunu kavrarken diğeri bedenlerinin arasındaydı. Parmakları onu okşayarak ilerleyip yumuşak, ıslak katlara ulaştı. Kadının zevk merkezini bulduğunda onu başparmağıyla uyarmaya koyuldu ve Cameron titremeye başlana dek öne arkaya hareketini sürdürdü. Önce bir parmağını, sonra ikincisini içine kaydırды. Adamın parmakları içine girip çıkar, onu çıldırtacak bir ritimle hareket ederken Cameron’ın nefesi kesiliyordu. Cameron Jack’in yüzünü ellerinin arasına alıp onu ateşli bir şekilde öptü.

Dilleri birbirine dolanırken Cameron elini onun göğsünden, karnında geçirip daha da aşağı indi ve parmakları sert, zonklayan erkeklik organına ulaştı. Elini, kalın organa sardığında erkeğin nefesinin kesilmesinden büyük bir zevk aldı.

Onu okşamaya başladı. "Gece tek başına yatarken bunu da düşünüyor muydun?" Başparmağıyla penisin şişmiş başında yumuşak daireler çiziyordu.

Jack gözlerini kapatıp inledi. "Kahretsin... Evet..."

Elini aşağı indirip erkeğin kulağına fısıldadı. "Bunları ağzımla yaptığımı da hayal ediyor muydun peki?"

"Tanrım," diye mırıldandı Jack. Sonra Cameron ne olup bittiğini anlamadan kendini sırtüstü yatar halde buldu, Jack ise dizlerinin üzerinde, Cameron'ın bacaklarının arasındaydı. Cameron'ın itiraz etmesine fırsat vermeden, onun yüksek topuklu ayakkabılarını da çıkardı.

Jack, "Bu incecik topuklar çok seksi, ama vücudumda yeterince yara izi var," derken hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Benim komodinde prezervatifler var," dedi Cameron. Öyle hazırды ki soluk soluğa kalmıştı.

"Bende de var. Bir sürü."

"Al birini. Çabuk ol."

Jack, uzanıp çekmeceyi neredeyse yuvasından çıkaracak kadar hızla çekti. Aradığını çabucak buldu, yırtılan ambalajın sesi Cameron'a güzel bir müzik gibi geldi.

Cameron, "Bırak ben takayım," dedi aceleyle.

"Sen takarsan her şey başlamadan bitebilir."

Adamın prezervatifi takışını izlemek Cameron'ı daha da heyecanlandırmıştı. Kalçalarını büküyor, onu istiyordu. "Jack..."

Jack üzerindeydi şimdi. Ellerini tutup başının gerisine, yatağa sabitledi. "Buradayım," diye fısıldadı kulağına.

Cameron onu sert, sıcak ve hazır bir halde bacaklarının arasında hissediyordu. Jack yavaşça ilerlemeye, kadının içine girmeye başladı.

"Aç bacaklarını güzelim, içine al beni." Cameron söyleneni yaptı ve Jack derinlere, daha da derinlere ilerleyip ağır bir ritimle hareket etmeye başladı. Boştaki elini Cameron'ın beline koymuş, ileri geri hareketleriyle onu yatağa sabitlemişti. Jack; acı verecek kadar yavaş darbelerini sürdürüp onu uçurumun kenarına kadar getirdi, sonra geri çekildi ve Cameron'a sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca o noktada tuttu. Cameron onun adını sayıyor, ona dokunmak için çıldırıyordu, ama Jack bileklerini yatağa bastırılmış, kıpırdamasına izin vermiyordu. Yavaşlayıp kendini neredeyse tamamen geri çekti, yüzeysel dokunuşlarla onunla resmen oyun oynuyordu.

Cameron sonunda, "Lütfen Jack..." diye yalvardı.

Jack, ellerini serbest bıraktı ve Cameron onun da kendisi gibi çıldırmak üzere olduğunu gördü.

Jack, "Bacaklarını belime dola," dedi boğuk bir sesle.

Cameron hızla dediğini yaptığında, Jack tamamen içine girdi.

Jack, "Ah Cameron, harikasın," dedi inleyerek.

Cameron, ellerini onun sırtına götürüp bacaklarıyla kalçalarını sıktı ve erkeğini daha da derinlere gitmeye zorladı. İçini sadece Jack'in doldurabileceği şekilde doldurmasını istiyordu. Jack'in sert, hızlı darbeleri arasında göğüsleri onun göğsünde eziliyordu. Sonra Jack kalçalarını hafifçe

kıpırdatıp Cameron'ı çıldırtacak noktayı buldu. Ellerini kadının kalçalarının altına kaydırması, sınıksız tutuyordu.

Sahiplenici bir tavırla okşadı Cameron'ı. "İçinde olmaya bayılıyorum... Üç yıldır benim olmanı istiyordum. Şimdi de boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bu kadarı yetmişti. Cameron doruğa ulaşırken onun omuzlarını tutup çığlık attı, zevk dalgaları arka arkaya patlarken Jack'e tutunuyordu. Cameron'ın orgazmının spazmları onu sınıksız sararken Jack uzun ve sert hamlelerini sürdürdü, sonra o da boşaldı. Cameron gözünü açtığı anda onun tüm kontrolünü elinden bıraktığını, zorlukla dudaklarından dökülen bir fısıltıyla adını söylediğini, titreyip inlediğini, son bir darbeden sonra üzerine yıkıldığını gördü.

İkisi de yatıyor, nefes almaya çalışıyorlardı. İlk konuşan yüzü yastığa gömülmüş, sesi boğuk çıkan Jack oldu.

"Vay canına."

Cameron başını çevirip yanağını onun yanağına yasladı.

"Kesinlikle aynı fikirdeyim."

Jack, birkaç saatten fazla uyuyamadığına ilk kez seviyordu. Uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Komodindeki saate baktı. Henüz dört bile olmamıştı.

Cameron, yanında yatıyordu ve vücudunu ona doğru bükmişti. İkisi de çıplaktı. İlk seferden sonra Cameron, külotuyla Jack'in gömleğini giymişti. Jack bu kıyafeti, özellikle de dağınık saçla birleştiğinde, inanılmaz seksi

bulmuştu. Öyle seksiydi ki, etrafında o şekilde dolaşırsa olabilecekler konusunda Cameron'ı uyarmıştı.

İkinci seferde biraz sert davrandığından endişeleniyordu, ama bundan yine Cameron'ı sorumlu tutuyordu. Gömlek ve ipek külotla dolaşması yetmezmiş gibi bir de kendisini soyan Jack'i sırtüstü yatağa yatırmış ve ağzını kullanarak ona hayatının en büyük işkencesini yapmıştı. Bütün o yalamaların, okşamaların, kışkırtmaların sonucunda Jack kendini kaybedip Cameron'ı çevirip dizlerinin üzerinde durmasını sağlamış, ona bu şekilde sahip olmuş, inleyip adını haykırarak yastıkların üzerine çökene kadar da durmamıştı.

Ona doyamıyordu.

Bu da biraz korkutuyordu Jack'i, çünkü daha önce kimseye karşı böyle şeyler hissetmemişti. Neredeyse otuz beş yaşındaydı, tecrübesiz sayılmazdı, epey bir kadınla yatmıştı, hatta bazıları gizli görevde tanıştığı kadınlardı. Ama bütün ilişkileri geçiciydi ve her zaman bunu en başta, altını çizerek belirtirdi. Geçmişte kimseyle ciddi bir ilişkiye girmemek için işini bahane ederdi. Ama doğru kişiyle karşılaştığında bahane bulmak istemediğini şimdi fark ediyordu.

Jack, uzanıp yavaşça adını fısıldadı. Onu uyandırdığı için açgözlü, bencil piçin tekiydi belki, ama yakınlıklarının verdiği güveni, söylemelerine gerek kalmadan ilişkilerine dair ifade ettiklerini sevmişti. Ayrıca son seferlerinin üzerinden birkaç saat geçmişti ve Cameron yanında çırılçıplak bir halde yatıyordu. Ya karanlıkta tek başına,

sertleşmiş bir halde oturacak ya da bu konuda bir şeyler yapacaktı.

Kadının adını bir kez daha söylediğinde Cameron kıpırdandı. Jack, kendisiyle beraber onu da yatakta çevirdi ve yan yana yatarlarken boynunu öptü. Dudakları göğsünden aşağı indi ve dili meme uçlarından birini buldu.

Cameron gülümseyerek uyandı. "Mmmm..." Ellerini Jack'in bedeninde dolaştırdı, göğsünü ve karnını okşadıktan sonra daha da aşağı inip acı verecek kadar sertleşmiş olan organını buldu.

Gözlerini açtığında yüzünde muzip bir ifade vardı. "Şimdiden mi?"

"Senin yanımdayken sürekli bu halde."

Cameron bir bacağına onun üzerine attı. "Seviyorum bu halini."

Jack'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu, arkasındaki komodine uzanıp bir prezervatif aldı. Prezervatifi taktıktan sonra Cameron'ın kalçalarını tuttu ve yavaşça sıcak, ıslak derinliklerine daldı. Bir eliyle kadının kalçasını avuçlayıp sakın, telaşsız bir ritimle ileri geri hareket etmeye koyuldu.

Cameron'ın nefesinin bir an kesildiğini duyunca durdu. "Fazla mı oldu?"

Cameron ise gözlerini kapatıp kendi kalçalarını hareket ettirerek onu daha da derinlere inmeye zorladı. "Hayır, mükemmel. İstersen beni her gece böyle uyandırabilirsin."

Jack eğilip onu öptü.

Çok şanslı bir adamdı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Çrtesi sabah kahvaltıda Collin Cameron'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Jack çalan telefonuna bakmak için henüz kalkmıştı masadan.

"Evet," dedi Collin sandalyesine yerleşirken.

Cameron çatalındaki yabanmersinli krep lokmasını tabağına bırakıp başlamaya hazırlandı. "Evet?"

Collin, sohbeti o kadar da gizli kapaklı olmayan bir dokundurmayla başlattı. "Bu sabah oldukça yorgun görünüyorsun," derken yerden tavana uzanan camların önünde durmuş telefonuyla konuşan Jack'e doğru imalı bir bakış attı.

"Senin de pek bitkin bir halin var," diye karşılık verdi Cameron. Tebriklerini sunmak üzere Amy ile Aaron'ın masasına doğru giden Richard'ı işaret etmişti.

"Bütün gece uyumadık, konuşup sorunları çözmeye çalıştık, o kadar," dedi Collin.

"Şey, ben pek öyle yaptığımızı söyleyemem."

"Güzel. Nihayet! Anlat bakalım."

Cameron cevap vermek üzere ağzını açtı—elbette Collin'e Jack'le geçirdiği geceyi anlatacaktı, Collin'e her şeyi anlatırdı—ama...

Hiçbir şey söylemedi. Bir anlık tereddütten sonra ağzını kapatıp gülümsemekle yetindi.

"Vay canına, o kadar iyiydi demek?" dedi Collin.

Cameron kızardı ve bu soruyu geçiştirdi. "Richard'la nasıl gidiyor? Sorunlarınızı çözebildiniz mi?"

"Bazı ince ayarlar yapmak gerekiyor, ama sanırım yine beraber yaşamayı deneyeceğiz."

Cameron onun adına sevinmişti. Collin eğer Richard'la yine bir araya gelmek istiyorsa, Cameron'ın da istediği buydu. "Ne yaptın? Richard'ı süründürdün mü?"

"Gerek kalmadı, o işi kendiliğinden yaptı zaten. Ben sadece dinledim."

Cameron ile Collin oturdukları yerden Richard'ın Aaron ile tokalaşmasını, Amy'ye sarılmasını izlediler. Birkaç metre ötede Jack telefon konuşmasını bitirip bir yenisine başlamış, bu sırada korumacı bakışlarını Cameron'ın üzerinden ayırmamıştı. Cameron'a göz kırptı, o da gülümseyerek karşılık verdi.

"Abayı yakmışsın sen," dedi Collin.

Collin'in bu yorumu iki şeyi anlamasına sebep oldu. Birincisi, Cameron onun haklı olduğunu fark etti. İkincisi, düşünceleri birden tuhaf bir şekilde ciddileşti. Aslında yaşanan olaylar düşünülürse, bu o kadar da garip değildi belki de.

Bu soruşturma yüzünden kendisi tehlikede olduğu sürece Jack de tehlikedeydi, hatta etrafındaki diğer insanlar da. Collin yaralanmıştı. Ya düğünde Collin'e veya Amy'ye bir şey olsaydı? Güvenliklerinin sağlanması konusunda Jack'e, genel olarak FBI'a güvenmişti, ama yine de insanın aklına takılıyordu böyle şeyler. Mandy Robards'ın katili serbest olduğu sürece Cameron bu korkudan kurtulamayacaktı.

Bu FBI'ın soruşturmasıydı ve ne derlerse yapacaktı. Ama aklında, hepsinin iyiliği için işleri hızlandırabilecek bir fikir belirmeye başlıyordu.

Jack telefon görüşmesini bitirip masaya döndü.

"Krepler nasıl?" diye sordu otururken.

"Nefis. Neler oldu?"

"Evinin güvenlik sistemi kurulmuş, kullanılmaya hazır. İçim çok rahatladı." Jack çatalını alıp Cameron'ın krepten bir parça çaldı. "Haklısın, çok güzelmiş."

Güvenlik sistemiyle ilgili yorumu Cameron'ı düşündürmüştü. "Seni bu hafta sonu iş başında görünce, ilk akşam ayrı odalarda yatarken içinin nasıl rahat ettiğine şaşırdım. Buradayken yarım saat ayırmadın beni gözünün önünden." Jack'in yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. "Ne oldu?"

"Madem her şeyi açıklamamı istiyorsun... O gece seni gözümün önünden ayırmadım. Odanda, yerde yattım, daha doğrusu duvara yaslanıp uyudum." Jack, Cameron'ın bu sözler üzerine gömüldüğü sessizliği yanlış anladı. "Bir şey söylemedim, çünkü seni korkutmak istemedim."

Cameron başını salladı. "Yok, onu anladım. Sadece... Benim için böyle bir şey yaptığını fark etmemiştim."

Jack, Collin'in duymaması için sesini alçalttı. "Öyle ciddi ciddi bakma bana. İnan bana, dün gece fazlasıyla telafi ettin."

Cameron ortamı bozmak istemediği için gülümsemeye çalıştı. "Kusura bakma. Şu soruşturma bitince gerçekten çok sevineceğim."

"Yakında bitecek. Söz veriyorum," dedi Jack.

Cameron, evet der gibi başını salladı.

Bu konuda söyleyebileceği tek şey buydu.

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra yola çıktılar. Cameron'ın kadere meydan okumaya niyeti yoktu, hafta sonu harika geçmişti ve bunu bozmak istemiyordu.

Eve dönerken düşünmek için çok zamanı oldu. Robards soruşturmasında sıradaki adımın ne olabileceğine dair bazı fikirleri vardı, ama eve dönene kadar bu konuyu açmak istemiyordu. Jack güvenlik sisteminin çalıştığını teyit ettikten, valizlerini açıp yerleştikten sonra oturup bu fikirleri konuşabileceklerini umuyordu. Söyleyeceklerini Jack'in, en azından ilk başta, pek kolay kabulleneceğini zannetmiyordu.

Sonbaharda günler kısalmıştı ve Jack arabayı garaja soktuğunda hava kararıyordu. Arka bahçeyi kontrol ederken Cameron'ın arabada kalmasını istedi. Sonra geri döndü, valizleri alıp arka kapıya bıraktı ve yanına Cameron'ı alıp eve doğru ilerledi.

Garajdan çıkarken Cameron üst kattaki balkonun cam kapısının yenilendiğini fark etti. "Tıpkı eskisi gibi görünüyor," dedi.

"Hafta sonu güvenlik ekibine taktırdım. Yeni alarm sistemi için gerekiyordu."

Jack arka kapıyı açtı. Cameron'ı birkaç saniye kapı önünde bırakıp içeri girdi, sonra onun da içeri gelmesini işaret etti. Cameron'a kalırsa sakın ve güvenli görünüyordu, ama Jack evi kontrol ederken, adamın peşinde dolaşıp onun onayını bekledi.

Jack üçüncü ve son katı bitirdiğinde "Sorun yok." diye seslendi.

Cameron rahat bir nefes aldı. Jack onu terasa çıkan kapının yanındaki, güvenlik sistemi kontrol panelinin yanına götürdüğünde daha da rahatladı.

Jack cihazın birkaç düğmesine basıp nasıl çalıştığını Cameron'a da gösterdi. "Bütün kapı ve pencerelere alarm takılı, ayrıca her katta cam kırılma sensörleri var. Şu düğmeye basarak bütün evi koruma altına alıyorsun. Kırmızı ışık yandığında tamam demektir. Sistem her zaman çalışır halde olmalı. Kısa bir gecikme ayarladım. Eve girdikten on saniye sonra sistemi kapatman lazım, yoksa alarm çalar. Güvenlik ekibi bu panellerden her kapının yanına taktı, yani on saniye yeterli olur. Alarmı kapatmak için güvenlik kodunu gireceksin sadece."

"Nedir o kod?"

"Sen seç. Dört haneli herhangi bir şey olur. Doğum tarihin falan gibi bilinen bir şey olmasın tabii."

Cameron'ın kodu girmesini izledi. "Beş-iki-iki-beş nedir?"

"Klavyede J-A-C-K harflerine denk geliyor. Hatırlamak kolay olur."

Aşağıya indiler. Jack Cameron'ın valizini holde bırakmıştı. Cameron valizi aldı; yatak odasına gidip eşyalarını boşaltacaktı.

Jack arkasından yaklaşıp sarıldı ve onu kendine çevirdi. "Bütün gün seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin?" Gözleri dikkatle Cameron'ın gözlerini inceliyordu. "Arabada çok sessizdin."

Fark etmese olmazdı tabii. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var, ama önce yerleşiriz diye düşünmüştüm." Cameron, Jack'in çenesinin inatçı bir ifadeyle kasıldığını gördü. "Bu plan pek hoşuna gitmedi galiba."

Jack onu elinden tutup mutfağa, oradan da salona geçirdi. "İyi bildin." Kanepeye oturmasını işaret etti.

"Neden bu tür konuşmalarda hep çift taraflı aynası olan bir odada, yüzüme parlak bir ışık tutulmuş gibi hissediyorum acaba?"

"O zaman olağan sorgulama taktiklerini bırakıp doğrudan konuya gireyim," dedi Jack. "Biz miyiz?"

"Ne biz miyiz?"

"Seni rahatsız eden şey, bizimle mi ilgili?"

Cameron ona şaşkınlıkla baktı. "Tabii ki hayır, hayatımın en muhteşem hafta sonuydu. Neden bizimle ilgili bir sorun olsun ki?"

Jack'in yüzündeki gerginliğin yok olduğunu gördü. O da kanepeye, yanına oturdu. "Tamam. İyi o zaman." Sırıtıp kolunu kanepenin arkasına atarak rahat bir şekilde yerleşti. "Benim için de öyle. En muhteşem hafta sonu kısmı yani..."

"Söyleyeceğim şey yine de hoşuna gitmeyecek."

Gergin bakışlar geri dönmüştü.

"Parlak ışık da getirecek misin şimdi?" diye sordu Cameron alaycı bir ifadeyle.

"Eğer bir an evvel konuşmazsan ışığı falan boş verip doğrudan ataş yöntemine geçeceğim sanırım."

"Tamam, ama cevap vermeden önce söyleyeceğim her şeyi iyice düşüneceğine söz ver."

Jack Cameron'a karanlık, yırtıcı bakışlarını yöneltmişti. "Tamam," dedi sonunda.

Cameron, oturduğu yerde ayaklarını altına topladı. "Robards soruşturması konusunda çok endişeliyim. Bu soruşturma hem benim üzerimde, hem senin üzerinde baskı yaratıyor ve tanıdığım herkesi tehlikeye atıyor. Eki-bin elinden geleni yapıyor, farkındayım, ama şimdiye kadar kimse bir şey bulamadı."

Jack'in çenesinin seğirmesi, bunun hatırlatılmasından hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Avantajın o herifte olmasından nefret ediyorum ve tek yapabildiğim oturup tekrar peşime düşer mi diye endişelenmek."

Cameron Jack'in ifadesinden bunu duymaktan da hiç hoşlanmadığını anladı.

“Ama durumun kontrolünü ele almamızın bir yolu olabilir.”

“Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu Jack.

“Arabada düşündüm ve bir şey bulmuş olabilirim. Bir sızıntı olduğunu öğrendik, belki bunu kendi lehimize kullanabiliriz. Katilin otel kameralarından kaçınmayı bildiği kesin. Belki o gece Peninsula’da kamerası olan bir konuğun, tatil veya bekârlığa veda partisi falan için orada olan birinin kimliğini tespit ettiğiniz haberini yayabiliriz. O konunun gri kapüşonlu tişört, ceket, kot pantolon giymiş birinin, Mandy’nin öldürülmesinden kısa süre sonra otelden çıkışını kaydettiğini söyleyebiliriz. FBI laboratuvarının görüntüyü düzelterip adamın yüzünü netleştirmeye çalıştığını, yakında kimliğini belirleyebileceğinizi düşündüğünüzü bildirirsiniz. Bu bilgi doğru kişinin kulağına gidebilir.”

Jack ayağa kalktı. Cameron’ın o ana dek Jack’in düşündüklerini yüzünden okuyamaması ne tuhaftı, hâlbuki bu fikirden ne kadar nefret ettiği gayet rahat anlaşıyordu.

“Cinayet saatinin sonrasında otelden çıkan gri kapüşonlu tişört giymiş bir adamın otelden çıkmasının tek başına hiçbir anlamı olmadığını biliyorsun,” dedi Jack. “O kişiyi cinayetle ilişkilendirebilecek tek kişi sensin. Tek kişi. Katil de bunu biliyor. O yüzden senin önerdiğin, Mandy Robards’ın katilini seni öldürmesi için daha da teşvik etmekten başka bir şey değil.”

“Ben, katili hazır olacağımız bir hamle yapması için harekete geçirmeyi öneriyorum .”

“Saçmalama! Seni yem olarak kullanmamı istiyorsun. Sana saldırırsın diye o herifi kıskırtmamı istiyorsun.”

"Evet, bence bu değerlendirmemiz gereken bir seçenek."

"Hayır."

"Cevap vermeden önce her Şeyi iyice düŐüneceęini söylemiştin."

"DŐŐndm." Jack onun gözlerinin içine bakıyordu. "Seni göz göre göre tehlikeye atacağıma, önümüzdeki yirmi yıl boyunca yatak odanda, yerde uyumayı tercih ederim."

Bunu duyan Cameron yerinden kalkıp Jack'in yanına gitti. "Bu hafta sonundan sonra seni yerde yatırmam herhâlde."

Ama Jack ŐakalaŐacak havada değildi. Ondan uzaklaşıp pencereye gitti. "Ben çok ciddiylim, Cameron."

"Sen beni korurken, bir grup FBI ajanı önceden hazırlanmıŐken güvende olmaz mıyım sence? Savcı olarak böyle bir operasyonu kesinlikle onaylardım, özellikle de böyle önemli isimlerin karıştığı bir suçta."

"Savcı olarak sana böyle bir teklif getirsem bana riskleri sorardın. Sana ben de dâhil hiç kimsenin böyle bir operasyonda güvenliği garanti edemeyeceğimi söyledim. Başkaları söz konusu olduğunda bu riskleri alabilirim, ama işin içinde sen varsan alamam."

Bu sözler havada asılı kaldı sanki. Huzursuz bir sessizlik yaŐandı. İlk konuşan Cameron oldu.

"Kontrolün sende olmasını kabul etmiştim. O yüzden bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorsan konuyu kapatacağım. Şimdilik." O an Jack'in huysuzlanmak, aksilik etmek istediğini biliyordu, ama buna izin vermeyecekti. "Gelecekte bu konuyu tekrar amayacağıma söz

veremem ama. Canım isterse böyle konularda bayağıdır edebilirim."

Jack'in gözlerinde neşeli bir pırıltı gördü.

"Kontrolün bende olmasını ne zaman kabul etmiştin ki? Ben kaçırmışım herhâlde."

"Biz buna zımni rıza diyoruz. Konuyu açtığın iki seferde de itiraz etmedim."

Jack başını iki yana salladı. "Tam bir hukukçusun." Pencereden dışarı bakıp içini çekti. "Bence bu iyi bir fikir değil, Cameron. Bu işin bir an önce bitmesini ben de senin kadar istiyorum." Yine cama dönüp dışarısını izleyerek düşünmeye koyuldu. Bir an elini ağzına götürdü. "Bilemiyorum, belki sana benzeyen birini bulursam... Sana benzeyen kadın bir FBI ajanı mesela, onun senin yerine eve yerleştirirsem..."

Cameron'a döndü. "Belki..." Birden sustu, Cameron'ın yüzündeki ifadeyi görmüştü. "Ne var? Ne oldu?"

Yaptığı o hareket. Jack elini ağzına götürmüştü.

Bir anda Cameron'ın kafasına dank etmişti. Mandy Robards'ın öldürüldüğü geceye dair eksik olan parçayı bulmuştu. Mandy'nin odasından çıkan katili gözetleme deliğinden gördüğünde bir şey dikkatini çekmiş, ama Cameron bunun ne olduğunu bir türlü çıkartamamıştı.

Katil, merdiven kapısını itmek için kolunu kaldırdığında, ceketinin omuzlarının gerildiğini görmüştü. Ceketinin altında hafif bir iz belirmişti, tıpkı elini ağzına götürdüğünde Jack'in ceketinin altında gördüğü iz gibi.

Cameron şaşkınlıkla Jack'e bakıyordu.

JULIE JAMES

"Bir önemi var mı bilmem... Ama Mandy Robards'ı öldüren adamın, onu boğduğu gece silah taşıdığından eminim."

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

•

Jack'in, Cameron'ın söylediğini algılayabilmesi birkaç saniye sürdü.

"Silah mı? Neden böyle düşündün?"

Cameron onun omuzlarını işaret etti. "Ceketinin altında bir kabarıklık vardı, sanırım koltukaltı kılıfı takıyordu. Sürekli FBI ajanlarıyla çalışıyorum, aynı şeyi farkına varmadan yüzlerce kez görmüşümdür herhâlde. Ama sen elini kaldırıp yüzünü ovuştururken omzunun altında, şurada beliren çıkıntı..." Sustu, nasıl tarif edeceğini bilememişti.

"Tabancamın şeklini mi gördün?"

Başını salladı Cameron. "Evet."

"Aynı şeyi Mandy Robards'ın odasından çıkan adamda da gördüğünden emin misin?"

"Evet. Hep bir şeyin eksik kaldığını hissediyor, ama ne olduğunu bulamıyordum," dedi Cameron. "Silah taşımamasının bir önemi var mı sence?"

Jack'in zihni bu yeni gelişmeyi değerlendiriyordu. Katil hakkında o kadar az şey biliyorlardı ki, her şeyin

önemi vardı. Özellikle bu bilgi çok şey ifade edebilirdi. "Silahı olmasına rağmen Mandy Robards'ı boğması çok ilginç bence."

"Silah çok ses çıkarır."

"Evet, ama bir profesyonel, yanında susturucu getirip o sorunu çözerdi. Bu cinayetin planlı olmadığını düşünüyorum artık."

"Kıskanç bir sevgili olabilir mi? Belki Senatör Hodges konusunda Mandy'yle yüzleşmiş, kavga gittikçe büyümüştür," dedi Cameron.

Jack başını salladı. "İşin o tarafını araştırdık zaten. Koltukaltı kılıfı ilginç bir gelişme. Sen fark etmeyebildin, ama tecrübeli biri adamın tabanca taşıdığını hemen anlardı. Şehirdeki silah kısıtlamalarını düşünürsek bu dikkatsizce, riskli bir hareket," dedi. Chicago'da sivillerin silah bulundurma ve taşıma izinlerinin olmamasından bahsediyordu.

"Polis mi yani sence? Veya ajan?"

"Belki..." Jack bir an bu noktayı düşündü. Sonra aklına bir şey geldi. Hole gidip orada duran çantasını açtı. Düğüne giderken yanında götürdüğü dosyaları çıkardı. Her şeyin bir kopyasını alıp orijinalleri Wilkins'e bırakmıştı. Mandy'nin ölümüyle bağlantılı olarak sorguladıkları kişilerin fotoğraflarının olduğu dosyayı açtı.

Aradığı fotoğrafı buldu ve dikkatle inceledi.

Çok ilginç.

Fotoğrafı Cameron'a uzattı. Cameron, "Bu bekârlığa veda partisinin olduğu gece bana gösterdiğin resimlerden biri," dedi.

"Adı Grant Lombard," dedi Jack. "Senatör Hodges'in özel koruması. Silah taşıyor, onu sorguladığımız gece dikkatimi çekmişti. Ruhsatı var, ama Mandy boğulduğu için tabancası önemli görünmemiştir. Sorgusunu hatırlıyorum, soğukkanlı, profesyonel tiplerden. Boyu yaklaşık bir seksen, kilosu yetmiş yedi, yani aradığımız kişiye uyuyor. Gözlerini de kahverengi diye hatırladım, ama emin olmak için resme bakmak istedim."

"Bana saldıran adamın da gözleri kahverengiydi," dedi Cameron.

"Evet."

"Grant Lombard'ın, Mandy Robards'ın öldürüldüğü gece başka yerde olduğunu ispatlayacak tanığı var mı?"

"Evinde olduğunu, uyuduğunu söylüyor. Yalnızmış."

"Cinayet saati düşünülürse bundan pek bir şey çıkmaz."

"Evet, ama belki sana saldırıldığı sırada nerede olduğunu sorabiliriz."

Cameron, resme bir kez daha baktı. "Öğleden sonra saat dört buçukta uyumakta olduğunu iddia edemez. Bir araştırmaya değer kesinlikle."

Jack, telefonunu cebinden çıkarıp Wilkins'i aradı. Ortağı cevap vermeyince telesekreterine mesaj bıraktı. "Wilkins, benim, Jack. Robards olayında bir şey yakaladık sanırım, bir bakmaya değer en azından. Mesajı alınca beni ara. Olan biteni o zaman anlatırım."

Jack telefonu kapadı. İki hafta boşa kürek çektikten sonra peşine düşeceği gerçek bir ipucu bulduğuna seviniyordu. "Wilkins ve Davis dışında kimseye bahsetmeyeceğiz bundan," dedi Cameron'a. "En azından şimdilik. Senin, düşündüğümüzden fazlasını bildiğini yanlış kişilerin öğrenmesini göze alamayız."

Açıkça söylemese de Jack, savcı olduğu için Cameron'ın silahın çok önemli bir delil olabileceğini anladığını biliyordu. Aradıkları kişi Lombard çıkmasa bile Cameron tesadüfen, tutuklama yapmalarını sağlayabilecek bir bilgiye ulaşmıştı.

Bunu düşünmek Jack'i ürkütüyordu.

"Bunu daha önce hatırlayamadığım için özür dilerim," dedi Cameron. "O gece oteldeyken beni yarım yamalak ifade vermemem için uyarmıştın, bunu daha önce düşünmem lazımdı." Kendine kızmış gibiydi. "Kim bilir kaç sefer tanıkları bazı şeyleri iş iştten geçtikten sonra hatırladıkları için azarlamışımıdır. Şimdi aynısını ben yaptım."

Jack ona doğru uzandı. "Sana bu haberi veren ben olmak istemezdim Cameron, ama sen de insansın."

"Şşşt... Senelerdir bunu herkesten saklamaya çalışıyorum."

Jack gülümseyip onu alnından öptü. "Sırrın benimle güvende."

Cameron ona yaklaşıp çenesini omzuna dayadı. "Olanlardan sonra bu geceki durumumuz nedir?"

Jack ona sarıldı. "Maalesef çalışmam gerek. Kontrol etmem gereken birkaç şey var."

Cameron, geri çekilip ellerini onun göğsünde gezdirdi. Cilveli bir gülümsemeyle, "Ne gibi şeyler? Daha da önemlisi, ne kadar sürecek?" diye sordu.

İki gün, diye düşündü Jack. Martino'nun sorgucuları ona iki gün boyunca işkence etmiş ve ağzından tek kelime alamamışlardı. Ama bu kadın bir gülümsemesiyle onu parmağının ucunda oynatıyordu.

Belki de koşarak kaçması gerekiyordu.

Ama onun yerine Cameron'ı öptü.

Cameron adamın öpüşüne önce şakacı bir tavırla karşılık verdi, ta ki Jack onu mutfak tezgâhına yaslayana kadar. Dili onun dilini sarıp sarmalarken elleri de Cameron'ın beline ulaşmıştı.

"Çalışmam lazım," diyen Jack bir yandan da Cameron'ın boynundaki, onu çıldırttığını bildiği bir noktayı öpüyordu.

"Evet, çalışman lazım," dedi Cameron, eli erkeğin karnında geziniyordu. "Benim de valiz açmam gerek."

"Seni merdivene kadar götüreyim," dedi Jack. Mutfaktan çıkıp merdivene gidene kadar öpüştiler. Basamakların başına vardıklarında Jack'in elleri nasıl olduysa Cameron'ın gömleğinin altında girmişti.

"İşin bitince yukarı geleceksin, değil mi?" diye sordun Cameron.

"Evet. Uzun sürmez." Uzun süren öpüşmeden sonra kendilerini basamaklarda buldular. Jack Cameron'ın bacaklarının arasındaydı. Onun gömleğini yukarı kaldırmış, dudaklarını karnında gezdiriyordu.

Cameron derin bir nefes aldı. "Tamam, gidiyorum ben."

“Evet. Git.” Jack kendini toparlayıp onu son bir kez öptü. Sonra Cameron’ın ellerinin, onun pantolonunda gezindiğini, fermuarını açtığını fark etti. Kadının elleri Jack’in iç çamaşırının içine girdi. O ellerin kendisini sarıldığını hisseden Jack zevkle inledi.

Cameron’ın Jack’in gözlerinin parladığını gördü.

Anlaşılan, iş birkaç dakika bekleyecekti.

Jack, “Valizinde prezervatif kaldı mı?” diye sordu boğuk bir sesle. Cameron böyle şeyler yaparken, kafası bunu düşünecek kadar çalışıyordu en azından. Bu kadının inanılmaz elleri vardı.

“Dıştaki gözde,” dedi Cameron.

Jack ondan uzaklaştı ve valize doğru gitti. Valizi karıştırırken küfrediyordu. Sonra yanlış gözde aradığını fark etti. Nihayet prezervatifi bulup Cameron’ın yanına döndü.

Lanet olsun.

Küçük fingerdek, kot pantolonunu çıkarmıştı.

Ama seksi çizmeleri hâlâ ayağındaydı.

“Biliyorsun, topuklu bir şeyler olmadan kendimi çıplak hissediyorum,” diye açıklama yapmaya çalıştı Cameron.

Jack, prezervatifi basamağa fırlattı. Ceketinden kurtuldu, sonra tabanca kılıfını çıkarıp prezervatifin yanına koydu.

“İki basamak yukarı çık,” diye emretti.

Cameron hızla denileni yaptı. Jack onun bacaklarını açıp daha aşağıdaki bir basamaktan aralarına girdi. Jack hem onun bacaklarını kendi omuzlarına yerleştiriyor, hem de Cameron’ın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izliyordu.

Eğilip külotunun dantel kenarında dilini gezdirdiğinde kadının titrediğini hissetti.

Cameron, "Jack..." diye mırıldandı, parmakları onun saçlarındaydı.

Jack külotun belindeki lastiğe parmağını geçirip birkaç santim aşağı indirdi. Sonra ağzını yaklaştırdı.

Cameron inledi. "Ah Tanrım, sen şeytanın ta kendisisin!"

Başka söze gerek yoktu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cameron, nedime kıyafetini elbise kılıfına yerleştirirken kapıda duran bir şekil dikkatini çekti.

Jack miskin miskin sırtarak, " 'Bette Davis Eyes' şarkısını mı söylüyordun sen?" diye sordu.

Cameron kızardı, ne yaptığını fark etmemişti bile. Aman ne güzel, insanın aklını başından alan çifte orgazmlar sayesinde Jack ona resmen şarkılar söyletiyordu.

"Azıcık mırıldanmış olabilirim," dedi kayıtsızca.

Jack başını yana eğdi. "Collin'le ikinizin şarkısıydı bu sanırım."

Cameron güldü. "Collin'le 'şarkımız' falan yok bizim. Bu parçayı seviyorum, o kadar."

Jack bunu duyunca sakinleşmiş gibiydi. "İnternet bağlantının çok yavaş."

Çok şükür, yine huysuzlanmaya başlamıştı. Cameron, Jack'in bu versiyonuyla başa çıkabilirdi. Merdivende sevişirken yüzünü ellerinin arasına alıp ona hayatında duyduğu en romantik, en seksi şeyleri söyleyen Jack ise bambaşka birisi gibiydi.

"Bunu geçen gün de söylemiştin," dedi Cameron. "Daha önce hiç sorun yaşamadım. Süper hızlı gizli ajan programı falan mı kullanmaya çalışıyorsun?"

"Evet, Ama o program için bile çok yavaş."

Alaycı bakışları Cameron'ın yüreğinin hop etmesine neden oldu. *Demek âşık olmak böyl—hop, ağır ol—daha çok erken!* Jack'le ne zamandır beraberlerdi, iki gün mü olmuştu?

"Umarım şu internet meselesinde benden bir cevap beklemiyorsundur. Normalde bir sorun olursa bilgisayarı kapatıp açarım. Düzelmese de Collin'i ararım."

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu Collin bağımlılığını bir ara konuşmamız gerekecek. Burada ipler başkasının elinde artık. Unutun mu?"

Cameron, "Bana göre fazla maço muhabbetler bunlar," dedi onaylamaz gibi bir tavırla.

Nasıl tahrik olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Yukarı çıkıp bilgisayarına bir bakayım," dedi Jack. "Belki komşularından biri kablosuz internetini kullanıyordur. Şehirde, evler birbirine bu kadar yakınken hiç zor bir iş değil. Şifren neydi?"

"Şifreye gerek yok. Bilgisayarı açık bırakıyorum, kullanmadığım zaman da uyku moduna alıyorum."

Jack'in bakışı bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anlatıyordu. "Neden internet sorunu yaşadığını anlıyorum sanırım."

"Sen dizüstü bilgisayarından ne yapmaya çalışıyorsun ki?"

“Wilkins aradığında hazır olmasını istediğim birkaç şey var. Büro’nun ağına uzaktan bağlanabiliyorum. Lombard’ın cep telefonu kayıtlarını almıştık, onla bir göz atacağım. Telefonunu izlemeyi de düşünüyorum, tabii bunun için teknik ekibin yardımı gerek. Son birkaç günde Lombard’ın gittiği, daha doğrusu yanında telefonuyla gittiği her yeri öğrenebiliriz.”

Cameron, nedime elbisesini kapının arkasındaki yerine astı. Başını çevirip ona baktı. “İznin olmadığı düşünülürse bayağı yasadışı bir şeye benziyor bu.”

“Yasal, yasadışı... Bu konuda bayağı belirsizlik var.”

“Bunu duymamış olayım, Jack.”

“Duyacak bir şey yok, Savcı Hanım. Ben tek kelime etmedim.”

Jack, üçüncü kata çıktı ve sola dönüp çalışma odasına girdi. Cameron’ın masası pencerenin önündeydi, ön bahçeye ve sokağa bakıyordu. Jack masaya oturdu, fareyi kırmıldattı ve bilgisayar canlandı.

Muhtemelen tek gereken, kim bilir ne zamandır açık olan bilgisayarın kapatılıp açılmasıydı. Yine de emin olmak istedi. Yönlendiriciye kaç bilgisayarın bağlı olduğunu kontrol edecekti. Cameron’a da dediği gibi, biri kablosuz internet bağlantısını sömürüp her şeyi yavaşlatıyor olabilirdi.

Ekranın açılması bir saniye sürdü. Gördükleri karşısında Jack şaşkına dönmüştü.

Bu doğru olamaz.

Cameron'ın internetine bağlı tam on beş cihaz vardı. Jack iki tanesini zaten biliyordu; kendi dizüstü bilgisayarıyla Cameron'ın dizüstü bilgisayarı.

Peki diğer on üçü nereden çıkmıştı? Bir komşu internetini kullanabilirdi, diyelim ki birkaç tanesinin aynı şeyi yapması da mümkündü, ama on üç komşu pek olası değildi.

Belki de gördükleri on üç bilgisayar değil, başka şeylerdi. Jack hemen kontrol etti. İlk cihazın veri akışını açtı.

Çok garipti.

Bir ses sinyali iletiliyordu.

Ama Jack hiçbir şey duymuyordu. Cameron'ın bilgisayarının sesini açtı, ama bir değişiklik olmadı. Sonraki cihaza geçti, yine ses sinyali iletimini gördü.

Yine bir şey duymuyordu.

Neler oluyor böyle?

Diğerlerini de kontrol etti, hepsi ses sinyaliydi, nihayet sekizincide iletilen sesi duyabildi.

Bir kadın alçak sesle şarkı söylüyordu. Bu sesi gayet iyi tanıyordu Jack.

Bütün erkekler onu casus sanırdı, Bette Davis gibi gözleri vardı.

Cameron. Yatak odası.

Jack önce bir çekmecenin kapandığını duydu, sonra fermuar sesini. Eşyalarını boşaltmaya devam ediyordu.

İt oğlu it.

Parmaklarıyla masada tempo tutmaya başladı. Deneme yapmak için yeterli bir sestti, ama aşırı yüksek de değildi.

Bir yandan da diğer cihazları kontrol ediyordu. Ne bula-
cağını biliyordu. Son sinyale geldiğinde parmaklarının çı-
kardığı ses Cameron'ın bilgisayarından, gayet net bir şe-
kilde duyuluyordu.

Jack yüksek sesle küfretmek istiyordu, ama yapamazdı.
Evde dinleme cihazları vardı.

Zihni son hızla çalışıyor, düzinelerce fikri birden işli-
yordu. Maskeli adam... Perşembe öğleden sonra... Cameron'a
işten gelince saldırmak için beklediğini varsaymışlardı.
Mandy'nin katilinin dört buçukta gelmesinin nedeni ko-
ruma görevindeki polislerden kaçmak değildi demek ki,
bambaşka planlarla gelmişti o eve. Dinlemek istemişti.

Cameron'ın ne bildiğini öğrenmek istiyordu.

Artık dinlemede kullanılan mikrofonlar iyice küçül-
müştü, bir düğmeden bile ufaktılar. Bir bilgisayar, kablo-
suz ağ ve izleme cihazlarının internet adresi yeterli olu-
yordu. Özellikle de bu işlerden anlayan birisi için, gizli
bir dadı kamerası kurmaktan daha zor değildi.

Jack cep telefonunu çıkardı. Neyse ki adamın yaptık-
larını artık öğrenmişlerdi ve artık işleri tersine çevirebi-
lirlerdi. Mandy'nin katilinin mikrofonları düzenli olarak
takip ettiğini varsayarak, onları dinlemek için kullandığı
bilgisayarın internet adresini bulabilirlerdi. Bu bilgi elle-
rine geçtiğinde bilgisayarın ve tabii katilin bulunduğu ad-
resi tam olarak belirlemek mümkündü.

Jack Wilkins'e kısa mesaj yazmaya başladı, her tarafı
mikrofonlarla dolu bir evden onu arayamazdı elbette.
Sonra durdu. Cameron'ı alıp arabaya binmenin ve oradan

telefon etmenin daha hızlı olacağını fark etti. Cameron'a, durumu açıklayan bir not yazıp vermesi gerekecekti tabii, katil o an onları dinliyor olabilirdi, durumu anlamasına yardım edecek bir şey söylememeleri gerekiyordu.

Jack midesinin kasıldığını hissetti.

Dinlemiş olabilirdi.

Eğer onları dinlediği bir zamana denk geldiyse o akşam Cameron'la konuştukları her şeyi duymuş demektir. Konuşmalarının bazı kısımları zihninde yankılanıyordu:

Mandy Robards'ı öldüren adamın, onu boğduğu gece silah taşıdığından eminim...

Adı Grant Lombard. Senatör Hodges'in özel koruması... Aradığımız kişiye uyuyor...

Grant Lombard'ın Mandy Robards'ın öldürüldüğü gece başka yerde olduğunu ispatlayacak tanığı var mı?

Belki sana saldırıldığı sırada nerede olduğunu sorabiliriz...

Ardından Jack daha önce yaptıkları konuşmaları hatırladı ve bütün vücudunun buz kestiğini hissetti.

Alarmı kapatmak için güvenlik kodunu gireceksin sadece.

Beş-iki-iki-beş nedir?

Klavyede J-A-C-K harflerine denk geliyor. Hatırlamak kolay olur.

Katil alarmın şifresini biliyordu.

"Cameron," diye fısıldadı, yüreği ağzına gelmişti. Onu yalnız bırakmıştı... Orada sesini duyamazdı... İkinci kat biraz fazla sessizdi... Jack elindeki telefonu atıp koltukaltı kılıfına uzandı ve...

"Sakin kıpırdamaya kalkma ," diyen bir ses geldi arkasından.

Namlusuna kurşun sürülen silahın sesi odada yankılandı.

Eli kılıfın üzerinde donup kalan Jack başını çevirip omzunun üzerinden geriye baktı. Adam kapıda durmuş, silahını Jack'in başına doğrultmuştu.

"Lombard," diye homurdandı Jack.

"Neredeyse başarıyordun, Pallas. Neredeyse," dedi Lombard. "Şimdi silah kılıfını çıkar. Yavaşça."

Jack'in ilk fark ettiği şey Lombard'ın silahında susturucu olmadığıydı. Yani Cameron hâlâ hayattaydı. Lombard önce Jack'in peşine düşmüştü.

"Kılıfını çıkar dedim. Hemen!" dedi Lombard alçak sesle.

Jack, onun blöf yapmadığını yüzündeki ifadeden anlayabiliyordu. Kılıfı çözüp yere bıraktı. O anda Lombard beynini dağıtıp çalışma odasının duvarına yapıştırırsa bunun Cameron'a hiçbir faydası olmayacaktı.

"Bu tarafa it," dedi Lombard.

Jack söyleneni yaptı. Gözünü Lombard'ın tabancasının tetiğinden ayırmıyordu. Parmağının bir anlık titreşimi Jack'i oturduğu sandalyeden uçurabilirdi. *Kendini yere at, masayı çek, kalkan olarak kullan.* Çok iyi bir plan değildi, ama hiç yoktan iyiydi.

Sonra Lombard oyunu tamamen değiştirdi.

"Cameron Lynde," diye seslendi, sesi üçüncü katın tamamında yankılanmıştı. "Silahımı sevgilinin kafasına

doğrulttum. Üç saniye içinde merdivenin sahanlığında olmazsan onu öldürürüm."

Jack sakın kalmak, kontrolünü kaybetmemek için kendini zorluyordu. "Evden çık Cameron, bu işi ben hallederim."

Lombard gözünü bile kırpmadı. "Üç saniyen var Cameron. Bir, iki..."

"Yapma."

Bu tek, titrek kelime yarım kat altlarındaki sahanlıktan gelmişti.

"Aferin Cameron," dedi Lombard.

Üçü de oldukları yerde durdular. Lombard kapıdaydı ve silahını Jack'e doğrultmuştu, diğer tarafındaki Cameron ise yarım kat aşağıda, Jack'in görüş alanının dışındaydı.

"Silah sesi duyarsam kaçırım," dedi Cameron. "Biliyorum, asıl istediğin benim."

"İkinizden birine bir şey olması gerekmiyor, bunu nasıl halledebileceğimizi biliyorum," dedi Lombard.

"Bu herifin söylediği tek kelimeyi bile dinleme, Cameron. Hemen çık buradan. Git!"

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," dedi Lombard. "Hepsi bu. Sen savcısın Cameron, bunu yapabilirsin. Elimdeki silah da yeterli bir teşvik bence. Bildiğim şeyler var, senin adını kimin verdiği gibi. Bir köstebek var, hem de epey büyük bir köstebek. Onu yakalamana yardım edebilirim. Ama bunu yüz yüze konuşmamız gerek. Orada elinde telefonla durup polisi aramadığını nereden bileyim? Şimdi

yavaş yavaş yukarı çık, ellerin önünde olsun. Dediğimi yap Cameron, yoksa Jack ölür."

Konuşması neredeyse ikna ediciydi. Jack Cameron'ın, Lombard'ın söylediklerine inanmaması için dua ediyordu. "Bu bir tuzak, Cameron. Merdivenden çıkarsan ikimizi de öldürecek."

Bir duraksama oldu. Cameron garip bir biçimde sessizdi. Muhtemelen seçeneklerini tartıyordu.

Jack harekete geçme zamanının geldiğini biliyordu. Onun kafasında tek bir seçenek vardı ve o da Cameron'ın Lombard'dan mümkün olduğunca uzaklaşmasını sağlamaktı. Bunun neye mal olacağı önemli değildi.

Cameron silah sesi duyarsa kaçacağını söylemişti. Jack buna güvenmek zorundaydı. Lombard'ın kendisine ateş etmesini sağlarsa Cameron'a kurtulması için bir fırsat vermiş olurdu. Atılan kurşunun neresine isabet edeceği Jack için önemli değildi; Lombard'ı yakalayana kadar bir an bile durmayacaktı.

Daha önce de Jack'i öldürmeye kalkışanlar olmuştu. Cameron'ın iyiliği için bu piçin diğerlerinden daha iyi olup olmadığını görmeye hazırdı.

Jack hamle yapmaya hazırlandı.

Lombard'ın alnında ter damlacıkları belirmişti. Bir kez daha seslendi. Bu kez sesi gergin ve endişeliydi. "İki saniye var Cameron, ya kışını kaldırır buraya gelersin ya da Jack'e veda edersin."

"Tamam, geliyorum!" dedi Cameron telaşlı bir sesle.

Ama sahanlıkta değildi artık. Hafif bir kapı sesi duyuldu, alt katın koridorundan gelmişti. Bir menteşe gıcır دادı. Bunu metalin tıngırtısı izledi.

“Allah kahretsin, silah alıyor,” dedi Lombard.

Neyse ki Jack evin planını ondan çok daha iyi biliyordu. Silah değil, diye düşündü. Cameron’ın ne yapmaya çalıştığını anlamıştı.

Çok zeki bir kadındı.

Gelen seslere bakılırsa, merdivene en yakın olan kapı açılmıştı. Bu kapı çamaşır dolabına aitti. Jack’in bildiği kadarıyla oraya saklanmış bir silah yoktu, ama onlara yardımcı olabilecek başka bir şey vardı.

Sigorta kutusu.

Lombard’ın sabrı kalmamıştı. “İkinizin de canı cehennem.” Jack’e bakıp gözlerini kıstı. Her şey bir anda oldu. O tetiği çekerken Jack de olacakları anlamış, kendini yere atmıştı. Aşağıdan bir ÇAT! Sesi geldi ve...

Evdeki bütün ışıklar bir anda söndü.

Silah karanlıkta parladı ve kurşun vınlayarak Jack’in başının üzerinden geçti. Jack bir saniye bile kaybetmeden ayağa fırlayıp Lombard’a koştu. Lombard karanlığın yaşattığı sürprize Jack’in umduğundan daha çabuk tepki vermiş ve koridorda koşmaya başlamıştı. Lombard geriye doğru deli gibi ateş ediyor, kurşunlar Jack’in iki yanındaki duvarlara isabet ediyordu. Jack koşmaya devam etti. Merdivene varmak üzere olan Lombard’la arasındaki mesafeyi kapatan Jack bir şans yakaladığını fark etti ve tüm gücüyle adamın üzerine atladı. Lombard’ın silahını

tutup aynı anda bütün kuvvetiyle hem kendini, hem de onu ahşap tırabzana doğru itti. Jack kendini hazırladı, canı fena yanacaktı. Çarpmalarının etkisiyle tırabzan çatırdayarak kırıldı.

İki adam birbirlerine dolanmış halde on metrelik merdiven boşluğuna düştüler.

İlk katın holüne sert bir şekilde çarptılar. Jack acıyla çığlık atan Lombard'ın üzerine düşerken kırılan kemiklerin mide bulandırıcı sesini duydu.

Jack, hiç düşünmeden Lombard'ın silahına doğru bir hamle yaptı, göğsündeki acı yüzünden dişlerini sıkıyordu. Birkaç kaburgası kırılmıştı herhâlde. Düşüşün şokuyla gelen sersemlikten kurtulmaya çalışırken Lombard'ın üzerinden kalktı ve silahı ona doğrulttu.

Jack bir an soluklanıp alnındaki kanı koluyla sildi. Kurşunlardan biri Jack'e öyle yakın bir noktada duvara isabet etmişti ki, fırlayan alçı parçalarından biri alnını kesmişti.

"Neredeyse başarıyordun Lombard," dedi nefes nefese. "Neredeyse,"

Jack, yukarıdan gelen ayak seslerini duydu. Başını kaldırdığında Cameron'ın merdivenden koşarak indiğini gördü. Jack'i gören Cameron birinci ve ikinci katlar arasındaki sahanlıkta durup rahatlamış bir halde duvara yaslandı. O zaman Jack, merdivenden düşerken onun yanından geçmiş olduklarını anladı.

Şok geçirir gibi görünen Cameron önce üçüncü kata, sonra tekrar Jack'e baktı. "Jack, aman Tanrım!"

Ay ışığı sayesinde Lombard'ı gördü ve yutkundu. Adam yerde, Jack'in hemen önünde, sağ bacağı tuhaf bir açıyla kıvrılmış olarak yatıyordu. Zar zor nefes alıyordu, sağ kolunu göğsüne yapıştırmış bir halde, dikkatle Jack'i izliyordu.

Jack o karmaşanın içinde Lombard'ın ona kaç kere ateş ettiğini sayamamıştı. Dolu olup olmadığına bakmak için şarjörü çıkardı. Üç kurşun vardı. Yeter de artardı bile. Şarjörü yerine taktı.

Lombard'la konuşmaları gereken, henüz kapanmamış bir mevzu vardı.

"Yukarı çık Cameron, yatak odana gir. Ben söyleyene kadar da sakın aşağı inme," dedi Jack.

Cameron peki der gibi başını salladı. "Tamam, ambulans ve polis çağırayım."

"Kimseyi arama. Yukarı çık sadece."

Cameron'ın gözleri irileşti. "Ne yapacaksın?"

"Senin bilmene gerek yok. Sen federal savcı yardımcısı, bu işe bulaşmaman gerek."

Lombard'ın gözleri endişeyle iri iri açılmıştı.

Cameron tereddüt ettiğinde Jack bir an, kadının onun dediğini yapmayacağını sandı. Cameron, "Tamam," dedi sonunda. Yukarı çıktı ve birkaç saniye sonra yatak odasının kapısının kapanma sesi duyuldu.

Jack dikkatini deli gibi terleyerek yerde yatan Lombard'a çevirdi.

"Yukarıdayken Cameron'ın Robards davasına karıştığını sana söyleyen birinden bahsettin. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Siktir git, Pallas."

"Küfürleri sonraya sakla istersen. Daha yeni başlıyorum."

"Siktir."

Jack, Lombard'ın yanına çömeldi. "Bunca zamandır Cameron'la beni dinliyordun," dedi alçak sesle.

Lombard kahkaha atmaya çalıştı, ama tuhaf bir ses çıktı ağzından. "Neredeyse her kelimenizi dinledim. Onu vurduğum gün becermemene bayıldım. Sen de başkaları kadar zayıfsın, Pallas. Hem de sırf bir kadın yüzünden."

Belki Cameron yüzünden onu zayıf biri olarak görmüştü Lombard. Ama Cameron o gece Jack'in en büyük gücüydü.

"Madem her şeyi duydun, onun benim için ne kadar önemli olduğunu da biliyorsun. Onun kılına zarar vereni öldürürüm," dedi soğuk ve yalın bir ifadeyle. "O kişinin adını söylersen bir istisna yaparım."

Lombard konuşmadı, ama o kendini beğenmiş ifadesi de kalmamıştı.

Jack silahı ona biraz daha yaklaştırdı. "Onu vurdun. Şu silahı tutup çenesinin altına dayamanı izledim. Böyle." Lombard'ın çenesini tutup altına tabancayı dayadı. Lombard irkildi, burnundan zorlukla nefes alıyordu.

Jack namluyu daha sert bastırıp Lombard'ın tenine gömdü. "Şu tetiği çekmem için bir bahane ver bana. Seni vurmayı çok istiyorum."

"Anlaşma yapmak istiyorum," dedi Lombard sıkılı dişlerinin arasından.

Jack başını salladı. "Bu sefer ciddisin sanırım." Silahı bu kez adamın alnına dayadı. "Anlaşmamız şu: Sen bana öğrenmek istediğim şeyi söyleyeceksin, ben de adli tabibe seni iki kaşının arasından vurmamın nefsi müdafaa olduğunu söylemek zorunda kalmayacağım."

Lombard güçlkle yutkundu. Başta bir şey söylemedi, ama Jack onun gözlerinde tek bir şey görüyordu.

Yenilgi.

Lombard hafifçe başını kaldırıp Jack'e istediği cevabı verdi.

"Silas Briggs."

Jack'in telefon etmesinin üzerinden on dakika geçmeden evin içi kimi üniformalı, kimi ise sivil bir sürü görevli ile dolmuştu. İlk yardım görevlilerine Lombard'a neler olduğunu anlatmış, sonra Wilkins ve polislerle kısa bir konuşma yapmıştı.

Jack, Wilkins'in yanında duruyor, ilkyardım görevlilerinin, elleri kelepçeli Lombard'a boyunluk takıp bir sırt desteğini altına kaydırmasını izliyordu. Başını kaldırıp Cameron'a baktı. Cameron, FBI ve polis geldiğinden beri basamaklarda oturuyordu. Merdivenin hemen başında yatan Lombard'a fazla yaklaşmak istemediğini

hissediyordu Jack. Ve kendisinden de uzak durmaya çalışmadığını umuyordu.

"Cameron'la biraz yalnız konuşmam lazım," dedi Wilkins'e. "Yardımcı olur musun?"

"Tabii. Kimsenin yukarı çıkmamasını sağlarım."

Jack, ilkyardım görevlilerinin getirdiği battaniyelerden birini aldı ve Lombard'ın yanından geçip yukarı çıktı. Diz çöküp battaniyeyi Cameron'ın omuzlarına sardı. "İyi misin?"

Cameron başını salladı. "Hayır."

Jack onun titrediğini fark etti. Ayağa kalkmasına yardım edip yukarı çıkardı ve yatak odasına götürdü. Kapıyı kapadı, Cameron'ı elinden tutup onu yatağa oturttu.

"Bir şey söyle Cameron. Herhangi bir şey söyle."

Cameron mesafeli bir ses tonuyla karşılık verdi. "Aşağıya seslendiğinde tam burada, yatağın yanında duruyordum." Kaşlarını çatı. "Gece yatarken ne giyeceğime karar vermeye çalışıyor, kırmızıyı mı, siyahı mı tercih edeceğini düşünüyordum." Sesi çatallaştı. "Sonra tuhaf bir sesli biri silahını senin başına doğrulttuğunu, üç saniye sonra öleceğini söyledi."

Jack onun önüne diz çöktü. "Harika bir iş becerdin. Elektriği kesmek o anda yapılabilecek en doğru hareketti."

Cameron gözlerini sildi. "Tabii, tam bir kahramanım be. Sen on metreden düştün, ben bir şalter indirdim alt tarafı."

"Çok önemli bir şalterdi ama."

Cameron burnunu çekti. Burnu kıpkırmızı olmuş, rimeli gözaltlarına kadar akmıştı. Jack hayatında onun

kadar güzel birini daha görmediğini düşündü. Olabilecekleri düşününce... Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşününce...

"Yüzün yine ciddileşti," diyen Cameron ona endişeyle bakarak yanağına dokundu. "Yaralandın mı? O düşüşten sonra bir şeyler olmuştur herhâlde."

"Birkaç kaburgamı kırdım galiba."

"Ne? Seni ilkyardım görevlilerin birine gösterelim. İç kanama falan olmasın."

"Bir şey olmaz, şu işler bitince baktırırım."

Cameron başını iki yana salladı. "Sonraya bırakma, Jack. Sen de yenilmez değilsin."

"Şşşt. Senelerdir bunu herkesten saklamaya çalışıyorum."

Sonunda Cameron'ı gülümsetmeyi başaran Jack kalıp yatağa, onun yanına oturdu.

Cameron onun omzuna yaslandı. "Odama girmemiştin, biliyorsun değil mi? Koridorda durup sizi dinledim."

"Anlamıştım."

Cameron başını çevirip ona baktı. "Lombard'a söylediklerin... Blöf müydü?"

Jack buna vereceği cevabı düşündü. Lombard'a bir sürü şey söylemişti. Doğrusuyla yanlışıyla Cameron'ın duyduğu her şey ona aitti. "Fark eder mi?" diye sordu.

Cameron bir an duraksadıktan sonra başını iki yana salladı.

"Hayır."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

*S*eni görmeye gelen biri var, Cameron."

Cameron bilgisayarının saatine bakıp, ikiyi gösterdiğini fark edince şaşırdı. Okumakta olduğu dava dosyalarına dair notlar alırken kendini kaptırmış, öğle yemeği saatini çalışarak geçirmişti.

"Sağ ol Elaine. Bu kişinin bir adı var mı peki?" Ajandasına baktı, o öğleden sonra için bir randevu görünmüyordu.

Danışmadaki görevli sesini alçalttı, telefonun hoparlöründen neredeyse bir fısıltı duyuluyordu. "Sana söylememem gerekiyor."

Yaşadığı onca şeyden sonra Cameron bundan hoşlandığından pek emin değildi. Ahizeyi kaldırdı. "Tanıdığım biri mi peki?"

"Evet. Kesinlikle."

"O zaman kim olduğunu neden öğrenemiyorum?"

"Bilmiyorum, buraya gelmeni istiyor. Ay, buraya bakıyor, kapatmam lazım." Elaine telefonu çabucak kapadı.

Cameron ahizeyi yerine bıraktı. Olasılıkları düşünüyordu.

Gelen Jack miydi, Collin miydi?

Hangisi geldiyse Cameron'ı yemeğe götürmesi gerekecekti. Açlıktan ölüyordu.

Masasından kalkıp koridora çıktı, bu gizemli davranışların sebebini merak etmişti. İçgüdüleri gelenin Jack olduğunu söylüyordu. Son birkaç haftadır bazen mesleki, bazen kişisel sebeplerle ofise sık sık uğruyordu.

Cameron, onu ne zaman düşünse yüzünde istemsiz bir gülümseme belirliyordu. Lombard'ın tutuklanmasından beri Jack neredeyse her geceyi onun evinde geçirmişti, bunun istisnaları ise Jack'in evinde geçirdikleri birkaç geceydi. Saldırının yaşandığı geceden beri hafta içi meşgul oluyor, bütün zamanlarını işe veriyor, geceleri ve hafta sonları ise bunu telafi ediyorlardı. Jack merdiven tırabzının onarımını ve evdeki birkaç tamiratı üstlenmiş, Cameron da ona yardım etmeye karar vermişti. Yani bir köşede oturup şarabını yudumluyor, Jack'in evinden yavaş yavaş onun evine göç eden yüzlerce kitaptan birini okuyordu. Arada bir başını kitaptan kaldırıp bir iki önemsiz konuda fikrini söylüyor, genellikle ikinci kadehte Jack'in tişörtünün altındaki kasların hareketlerini, terleyip saç başı dağıldığında ne hoş görüldüğünü fark ediyor, sonra kendini onunla beraber yerde, çiviye çekice gerek kalmadan terleyip saç başı dağılır halde buluyordu.

Ama en çok sohbetlerini seviyordu Cameron. Sinema çıkışında, restoranda veya başını onun göğsüne koyup kanepeye uzandığında, Jack ona eski davalarına dair hikâyeler anlatıyor, Cameron da babasına dair anılarını onunla paylaşıyordu.

Neyse ki ikisinin de dört gözle bekledikleri bir şey gerçekleşmiş, basın onlara ilgisi azalmaya başlamıştı. İki haftadır basında çıkan en büyük haber Kuzey Illinois Bölgesi federal savıcısına yapılan suçlamalar ve hemen arkasından gelen istifasıydı. Cameron'a göre, bütün koşullar göz önünde bulundurulduğunda Silas'ın sorunsuz bir şekilde tutuklandığı söylenebilirdi. Lombard'ın saldırısını izleyen pazartesi günü sabah saatlerinde Jack ve Wilkins ellerinde tutuklama emriyle ofise geldiklerinde Cameron "tesadüfen" danışmanın oradaydı. Silas, özellikle Jack tarafından kelepçelenirken epey bağırıp çağırmış, küfürler etmişti. Cameron birkaç savcı yardımcıyla beraber kenarda durmuş, Jack'in soğukkanlı ve profesyonel davranışını izlemişti. Jack Silas'a kimsenin duymadığı bir şeyler fısıldamış, Silas sessizce başını peki der gibi sallamış, alt dudağı titremeye başlamıştı. Ne gariptir ki o andan sonra Silas hiç sorun çıkarmamıştı.

Silas'ın skandalının hemen ardından Grant Lombard'ın patlak vermişti, ne de olsa bir Birleşik Devletler senatörünün korumasının, bir telekızı Chicago'nun en lüks otellerinden birinde öldürmek suçundan tutuklanması her gün rastlanacak şey değildi. Ne yazık ki bu tutuklama dikkatleri Cameron ile Jack'in üzerine çekmişti. Saldırıdan sonra Cameron'ın cinayete bir şekilde tanık olduğunu saklamak imkânsız hale gelmişti. Basın üç yıl önceki, belli ki hiç unutulmamış olan "kafasını kışına sıkıştırmış" yorumu ile Jack ve Cameron arasındaki bağlantıyı çabucak kurmuştu. Eski sözlerinin yeniden gündeme getirilmesi Jack'in yine hiddetlenmesine neden olmuş, Cameron ise bunu izlemekten büyük keyif almıştı. Hatta bir keresinde

bunu ağzından kaçırmış, akşam on haberlerini izlemek istemeyen Jack kumandayı elinden almak için onunla boğuşurken Cameron ona sataşmak için bu görüntüleri ileride çocuklarına, ilk görüşte birbirlerine âşık olduklarının kanıtı olarak izletmeleri gerektiğini söylemişti. Jack bunu duyunca kanepeden fırlayıp sıvışmak yerine şehvetli bir havaya bürününce Cameron onu çok da sinirlendiremediğini anlamıştı.

Jack'in sürpriz ziyaretiyle sabırsızlanan Cameron hızlı adımlarla ilerleyip danışmanın olduğu bölüme geldi.

Jack orada yoktu. Hatta salon bomboştur.

Danışma bankosundaki Elaine ellerini kaldırdı. "Burada beklemek istemediğini söyledi. Seninle yalnız görüşmesi gerekmiyormuş, ben de Silas'ın eski ofisine aldım, nasılsa şu an kimse kullanmıyor."

Çok garip, diye düşündü Cameron. Daha da meraklanmıştı. Bekleme salonundan geçip diğer taraftaki koridora girdi. Silas'ın eski ofisinin kapısına geldiğinde uzun boylu, yapılı bir adamın kapının önünde durduğunu gördü. Cameron yaklaşırken adam bir baş işareti yaptı.

"İçeri girebilirsiniz, Bayan Lynde."

Cameron kapıyı dikkatle açıp içeri girdi. Düzgün gri saçlı, pahalı takım elbiseli tıknaz bir adam pencerenin önünde durmuş, Michigan Gölü manzarasına bakıyordu. Cameron içeri girdiğinde dönüp nazik bir tavırla onu selamladı.

"İyi günler, Bayan Lynde. Henüz haber vermiş olmama rağmen benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Cameron kapıyı kapadı. "Senatör Hodges," dedi şaşkınlıkla. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Sizi... Buraya getiren nedir?" Aralarındaki garip bağlantıya, Cameron'ın senatörün özel hayatı hakkında istemediği kadar çok şey bilmesine rağmen daha önce ne karşılaşmışlar, ne de konuşmuşlardı.

Hodges ona yaklaştı. "Bu ziyaret için geç bile kaldığımı ikimizde biliyoruz, Cameron. Cameron dememin sakıncası var mı?" Silas'ın eski masasının önündeki deri koltuklardan birine oturdu. "Oturmaz mısın?"

Cameron peki der gibi başını salladı. "Tabii."

O gece Peninsula Oteli'nde olanları düşününce Silas'ın eski ofisinde Hodges ile karşılıklı oturmak ona çok garip geliyordu. Gerçi onunla herhangi bir yerde oturuyor olması da garipti zaten.

"Sana çok şey borçluyum Cameron ve şahsen teşekkür etmek istedim," dedi Hodges. "Özel Ajan Davis'in söylediğine göre tutuklanmama engel olan ve hiç şüphesiz senatodaki koltuğumu kurtaran senmişsin. Masum da olsam, cinayete karışmış olmak gibi bir skandalı asla atlatamazdım. Hele bir de Bayan Robards'la olan... Bağlantım düşünülürse."

"Sağ olun Senatör. Ama dürüst olmam gerekirse övgüyü bu davaya bakan FBI ekibi hak ediyor. Ben sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydim."

"O anda orada olduğun için neredeyse öldürülüydün," dedi Hodges. "Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Aslında pek çok şey için üzgünüm. Aptallık ettim ve benim hatalarım başkalarının incinmesine

yol açtı. Hatta bazı kişiler için incinmek kelimesi bile hafif kalır." Gözleri üzüntüyle gölgelenmişti.

Cameron başını salladı, nasıl karşılık vermesi gerektiğinden emin değildi. Hodges'la konuşmak onu üzmüştü. Mandy Robards'ın senatörle ilgili alçakça planları olsa da—Lombard şantaj olayının iç yüzünü Jack'e anlatmıştı—bu yaşananlar bazı insanların para veya çaresizlik yüzünden neler yapabileceğini gösteren iç karartıcı bir hikâyeydi.

"Seni de üzdüm," dedi Hodges.

"Sorun değil. He şeyin bittiğine seviniyorum."

"Aslında, henüz her şey bitmedi. Silas Briggs'in istifası beni bekleyen önemli bir iş olduğu anlamına geliyor. Illinois eyaletinin kıdemli senatörü olarak başkana, federal savcı olarak atanacak kişiyi önermek benim görevim. Senin bu iş için doğru aday olabileceğini düşünüyorum."

Cameron şaşkınlıkla geri çekildi. "Ben mi?"

Hodges başını salladı. "Sen."

Cameron, en iyi cevabın ne olduğuna karar vermeye çalışıyordu. "Beni aday olarak göz önüne aldığınız için teşekkür ederim, Senatör. Açık konuşmama izin verirseniz şunu söyleyeyim; duyduğunuz minnettarlık yüzünden bana böyle bir görevi önermenizi ne bekler, ne de isterim."

Hodges bu cevabı beğenmiş gibi gülümsedi. "İçimden bir ses böyle karşılık vereceğini söylüyordu. İnan bana bunun minnettarlıkla ilgisi yok. Silas'a yöneltilen suçlamalardan sonra en son isteyeceğim şey olası bir skandalı göze alıp bu göreve uygun olmayan birini aday göstermektir.

Aksine, benimle olan bağlantının senin aleyhine işlediği söylenebilir."

Cameron hâlâ şüpheliydi.

Hodges güldü. "Seni ikna etmek için biraz daha uğraşmam gerekiyor mu?"

"Bu konuda ciddiyseniz evet, gerekiyor."

"Aman Tanrım, çetin ceviz olduğunu söylerken şaka yapmıyorlarmış," diye mırıldandı Hodges. "Peki, sana önemli kısımları, araştırma ekibim seni önerdiğinde beni ikna eden noktaları anlatayım. Bölgedeki federal savcı yardımcılar arasında en iyi dava kazanma oranı senin. Hâkimler—evet, hâkimlerle de konuştuk—duruşma salonunda gözü pek ve azimli olduğunu söylüyorlar. Açık konuşalım, Briggs'ten sonra bu makamın ihtiyacı olan şey de bunlar zaten. Kâğıt üzerinde çok uygun bir adaysın: İşçi sınıfından geliyorsun, kendi imkânlarınla hukuk fakültesine gitmişsin, baban kahramanca şehit olan bir polis ve Lombard olayını atlattığın için basın gözünde çok güçlü bir kadınsın. Ama beni asıl ikna eden Cameron—bu konuda alçakgönüllü ve ılımlı davrandığını biliyorum ama—Silas'ın ayrılmasından beri bizzat Adalet Bakanı'nın isteği üzerine burayı geçici olarak sen yönetiyorsun. İşleri batırmadığını görünce bu görev için bir şansı hak ettiğini düşündüm. Ama... İstemiyorsan başka tabii."

Cameron'ın midesine kramplar giriyordu. Bu iş gerçekten olacaktı galiba. Artık ikna edilmesine gerek kalmamıştı. "Senatör, bu görev için adayınız olmaktan onur duyarım."

Hodges rahatlamış gibiydi. "Güzel. Vay canına. Açık söyleyeyim, yedek planımız yoktu. Kan ter içinde kaldım resmen."

Cameron güldü. "İleride bu kadar zorluk çıkarmamaya çalışırım."

Hodges sıcak bir gülümsemeyle ona baktı. "Sadece uygun gördüğün şekilde davran, Cameron."

Koltuklarından kalkıp beraber kapıya doğru yürüdüler. "Ben de bu konuyu açmak istiyordum, Senatör. Bu konuda beni anlayacağınızı umuyorum. Silas'ın aksine koltukta oturan bir kukla gibi davranmayı düşünmüyorum. Niyetim davalara girmeyi sürdürmek."

"Sende bu sicil varken davalara istediğin gibi girebilirsin. Yeter ki kazan." Ona göz kırpan Hodges kapıyı açıp korumasına bir işaret yaptı.

Cameron, iki adamın uzaklaşmasını istedi. Silas'ın ofisinde tek başına durup pek de uzak olmayan bir gelecekte buranın kendi ofisi olabileceği fikrine alışmaya çalıştı.

Federal Savcı Cameron Lynde.

Kulağa oldukça hoş geliyordu.

İtibarının ve dokuz santimlik topuklarının izin verdiği hızla yakında terk edeceği ofisine döndü. Kimsenin kendisini duymaması için kapıyı kapadıktan sonra masasına oturup telefonu aldı.

İlk onu aradı tabii, ona her şeyi söylerdi. Olan biteni anlattığında onun sesinden, hattın diğer ucunda gülümsemediğini anladı.

"Tebrikler Savcı Hanım," dedi Jack. "Bunu hak ettin."

Cameron ses tonundan, Jack'in bir şeyler sakladığını hissetti. "Biliyordun, değil mi?"

Jack güldü. "Tamam, biliyordum. Davis bizim ofisten iki ajanın seni araştırmakla görevlendirildiğini ağzından kaçırdı. Bu hafta her akşam için Spiaggia'ya rezervasyon yaptırıp, Hodges'ın sana söylemesini bekledim. Artık orada yemek yemenin zamanı gelmişti, bu gayet iyi bir bahane olur dedim."

İnanılmaz bir adamdı. Bazen ne kadar da tatlı olabiliyordu. "Benden önce öğrenmen konusunda ne hissettiğimden hâlâ emin değilim."

"Hayal kırıklığına uğrama," dedi Jack. "Benim günlerdir seninle abartılı biçimde gurur duymam senin heyecanlanmamanı gerektirmez. Zaten ben hemen hemen her şeyi bilirim, buna alışsan iyi edersin."

"Ben artık kapatayım en iyisi."

"Collin'i arayabilmek için alelacele kapatıyorsun değil mi?" diye dalga geçti Jack.

"Hayır," dedi Cameron çok kesin bir ifadeyle.

Kahretsin, gerçekten her şeyi biliyordu.

Aradan iki hafta geçmişti ve kutlayacak başka bir şeyleri daha vardı. Ancak bu kez Jack pek hevesli değildi.

"Doğum günün kutlu olsun Jack," dedi Cameron. Beklemek üzere bir bar masasına yerleşiyorlardı. Onu Socca adlı restorana getirmişti. Burası Cameron'ın evinden sadece birkaç sokak ötedeki küçük bir mekândı. "Otuz beş oldun. Bence bir iki hediye hak ediyorsun."

Jack kaşlarını çattı. "Cameron, sana bir şey alma demiştim."

"Evet, ama bunun görmezden gelmeyi planladığım sürüsüyle talimatından biri olduğuna karar verdim." Çantasından iki zarf çıkarıp onun önüne koydu. Biri büyüktü ve iki santim kalınlığındaydı, diğer ise küçük bir zarftı ve içinde bir nesne olduğu anlaşılıyordu. "Sen seç."

Jack büyük zarfı aldı.

"Güzel seçim," dedi Cameron.

Jack zarfı açtı ve içinde pek çok sayfadan oluşan bir belge olduğunu gördü. Çıkarıp sayfayı çevirdi. Başlık hemen dikkatini çekti.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ

ROBERTO MARTINO VE

ÖRGÜTÜNE KARŞI KAMU DAVASI

Elindeki bir iddianameydi ve bizzat federal savcı tarafından imzalanmıştı. Roberto Martino ile örgütünün otuz beş mensubunu, yüzden fazla suçlamayla federal kanunun ve eyalet kanunlarının ihlâliyle itham ediyordu. Bu suçlamaların arasında haraç toplama, uyuşturucu, ateşli silahlar kanununa muhalefetten ağır müessir fiil, cinayete teşebbüs ve cinayete dair her bir şey vardı.

Jack, sessizce iddianamenin sayfalarını çevirdi. Ortalara geldiğinde yavaşladı, uyarmaya çalıştığı Narkotik ajanının öldürülmesi ve Martino'nun adamlarının kendisine

uyguladığı işkencelere dair suçlamaları dikkatle okudu. Hepsi paragraflarca, tüm detaylarıyla anlatılmıştı.

“Diğer konularda ceza almasını sağlayamasam da umurumda değil. Sırf bu yüzden bile olsa haklayacağım onları,” dedi Cameron alçak sesle. “Davayı haftaya açıyorum. Bari yeni görevime büyük bir olayla başlayayım dedim.”

Jack, iddianameyi zarfa koydu. Büyük bir olay olacağın kesindi. Uzanıp parmaklarını Cameron’ın kilere doladı. Cameron bu iddianamenin onu için ne anlama geldiğini biliyordu, ama Jack onun bunu yanlış sebeplerle yapmadığından emin olmalıydı. “Emin misin?”

“Kesinlikle. Bu davayı üç yıldır açmak istiyordum.”

“Her şey alt üst olacak,” diyerek onu uyardı Jack. “Bu işi hallederken çok dikkatli olmalısın. Roberto Martino ile uğraşmak Lombard veya Silas’ı alt etmeye benzemez.”

“Bu işi nasıl yapacağımızı çok düşündüm,” dedi Cameron. “Chicago bürosundaki bütün ajanları ve hatta diğer bölümlerde çalışanları toplayıp, tüm tutuklamaları aynı anda gerçekleştirilecek baskınlarla yapmak istiyorum. Martino ile adamlarını tek seferde toplarsak karşı hamle yapmaya zamanları olmaz. Bu timin başında güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Bu işi senin yapman gerektiğini düşündüm. Ayrıca Martino’yu bizzat sen tutuklamalısın.”

Jack, Cameron’ın anlattıklarının olası sonuçlarını düşünüyordu. Bazı kısımları az da olsa paniğe kapılmasına sebep olmuştu.

Cameron başını yana eğdi, Jack'in yüz ifadesini yanlış anlamıştı. "Martino'yu alaşağı etme zevki senin olsun istersin zannetmiştim."

"İsterim tabii."

"Neden öyle bakıyorsun o zaman?"

"Federal savcı olarak benim üzerimde bir merci olduğun aklıma geldi de."

Cameron bir kaşını kaldırdı. "Haklısınız, Ajan Pallas. Sahiden de burada ipler başkasının elinde artık."

"Zekice. Bunu söyleyebilmek için ne zamandır bekliyordun?"

Cameron güldü. "Yaklaşık iki haftadır." İkinci zarfı Jack'in önüne itti. "Öbür hediyeni de unutma."

Jack zarfı aldı. "Baş düşmanımın kellesini gümüş tepside sunmandan daha iyi bir hediye çıkacak değil herhâlde." Zarfı yırtıp içindekileri çıkardı.

Yanılmıştı.

Zarftan anahtarlar ve garaj kapısı kumandası çıkmıştı.

Jack, tamamen hazırlıksız yakalanmıştı ve bu pek sık yaşadığı bir durum değildi. Cameron'a baktı. "Bu tahmin ettiğim şey anlama mı geliyor?"

"Ne anlama geldiğini düşünüyorsun bilmem. Eğer benim evime taşınmanı istediğim anlamına geldiğini düşündüysen, evet, haklısın," dedi Cameron ve birden ciddileşti. "Ama her sabah uyanıp, 'Hayatıma geri dönmeni hak edecek kadar iyi ne yaptım?' diye düşündüğüm anlamına geldiğini tahmin ettiysen, yine haklısın."

Jack bir an öylece durdu... Afallamıştı. Hayatında kimse ona böyle bir şey söylememişti.

"Gel buraya," dedi boğuk bir sesle. Cameron'ın sandalyesini tutup kendine doğru çekti. Onu önce hafifçe öptü, sonra duygularına yenildi ve elini onun sırtına götürüp bedenini iyice kendine çekti. Geri çekilip Cameron'ın gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum Cameron, bunu biliyorsun, değil mi?"

Cameron da onu öpüp söyleyeceklerini kulağına fısıldadı. "Ben de seni seviyorum."

Jack, onu hemen restorandan çıkarıp eve sürüklemek için bütün iradesini kullanıyordu. Söylediği şeylerin hepsi siyah kazağı, dar eteği ve topuklu ayakkabılarıyla bir araya gelmiş, Jack'i deli etmişti. Cameron'a sinsice sırılarak baktı. "Tatlı yemeden kaçmamızın bir sakıncası yoktur umarım. Seninle yalnız kalmam lazım. Resmen ölüyorum."

"Aman Tanrım, Jack, o nasıl bakış öyle. Gidip bir otel odasına falan kapanın bari. Ama bu sefer yan odada bir ceset olmasın."

Bu tanıdık erkek sesini duyan Jack sessizce küfretti. "Hakikaten Cameron, arkadaşlarının zamanlamaları berbat." Döndü ve karşısında duran Collin'i gördü.

"Doğum günün kutlu olsun dostum," diyen Collin sırıtıp Jack'in sırtına vurdu. Arkasında Wilkins'i, Richard'ı, Amy'yi ve yeni kocasını gördü Jack.

"Doğum gününü kutlamak için birkaç kişiyi davet etmiştim de," dedi Cameron masum bir ifadeyle. Sonra ellerini iki yana açtı. "Sürpriz!"

"Onu alınca biz de yanında bedavaya geliyoruz," dedi Collin. "Bizleri doğum günü hediyesi olarak düşün: Sınır bozucu, çat kapı gelen beş arkadaş."

"Ömür boyu saklanacak bir hediye," dedi Wilkins.

Jack sırtıttı. "Çok duygulandım. Gerçekten. Bundan sonra beraber yaşayacağımıza göre ilk ben söyleyeyim; Cameron'la benim evimizin kapısı size daima açık. En az kırk sekiz saat önceden haber vermeniz koşuluyla tabii."

Görevli gelip onları masalarına götürürken Cameron Jack'in elini tutup grubun arkasında kalmasını sağladı. "Bir sakıncası yoktu, değil mi?" diye sordu.

"Evet, her şey harika." Cameron'ı alnından öptü. "Teşekkür ederim."

Cameron kollarını onun boynuna doladı. "Deminki soruna da cevap vereyim, tatlı yemeden kaçmamızın hiçbir sakıncası yok. Tatlı faslını evde halletme planları yaptım ben zaten."

Kulağa hoş geliyordu. "İpucu verecek misin?" diye sordu Jack.

"Senin kelepçelerinin bu sefer bana takılı olduğu kısımlar hakkında mı?"

Yine sertleşmişti. Cameron'ı çırılçıplak, onun insafına kalmış halde hayal etmek Jack'in bedenini alt üst etmişti. "Yemeği boş ver, hemen eve gidiyoruz," diye homurdandı.

Cameron başını cilveli bir tavırla iki yana salladı. "Bu kadar erken gidemeyiz, çok ayıp olur."

Bu sataşmaya karşılık Jack iki elini duvara yaslayıp Cameron'ı hapsetti. "Ee, Bayan Lynde... Hep böyle mi olacağız sizinle?"

Cameron'ın gözlerinde şeytani bir pırıltı belirdi.

"Daima."

... Son ...